

ANDĚLÉ V HVĚZDNÝCH LODÍCH

Giorgio Dibitonto

1984

www.andele-svetla.cz

www.vesmirni-lide.cz

PŘEDMLUVA

od Eufemia del Buono

Když mi byl předložen návrh, abych se sešel s Giorgiem Dibitontem, rád jsem tento návrh přijal. věděl jsem přece důvod pozvání, totiž složit dobrozdání o věrohodnosti jeho zážitků s mimozemšťany.

Setkání se konalo večer v jednom výstavném domě v centru Říma a příznivý dojem, který tento muž na mne udělal, mě provázel během celého našeho setkání. Když jsem jej spatřil poprvé, pozdravili jsme se, aniž by nás někdo představoval, vzájemným srdečným objetím, neboť v podvědomí jsme se cítili okamžitě jako bratři. Když jsem potom naslouchal jeho vyprávění, pociťoval jsem k němu silnou sympatii spojenou se zřetelným dojmem, že ho již dávno znám.

Mnoho let předtím jsem zažil podobný duševní stav, když jsem se sešel s Georgem Adamským, velkým americkým „kontaktérem“ polského původu, s kterým jsem se setkal při příležitosti konference v římském paláci Marignoli. Adamský byl „Henoch“ padesátých let, který nám vyprávěl o cestách v mimozemských kosmických a pozorovacích lodích a dodával nám přesné informace o jejich funkci a struktuře. Dále nám vyprávěl o bratřích z kosmu, o jejich zevnějšku, zvyklostech a způsobu oblékání, o jejich výživě, o jejich hluboké lásce k celému Stvoření i k obyvatelům Země. Přinesl nám obrovské množství do té doby neuveřejněných vědeckých informací i všechny nauky vysoké kosmické filosofie, které získal během mnoha svých cest s našimi kosmickými bratry.

Po přibližně třicetileté přestávce, která byla nutná, aby lidé dobré vůle takového poznatky mohli vstřebat, muselo být „svědectví“, které Georg Adamský po své smrti zanechal, převzato, a to se stalo prostřednictvím Giorgia Dibitonta, „Henocha“ osmdesátých let. Po neočekávaných vizích, úchvatných setkáních a nezapomenutelných cestách na palubách mimozemských vozidel byl Giorgio Dibitonto i se svými přáteli přepraven na nádhernou planetu, kde získal jednu z nejneobyčejnějších a nejúchvatnějších zkušeností.

Autor této knihy a jeho přátelé, kteří zčásti osobně spoluprožili tyto kontakty, jsou si vědomi těžkostí, s kterými se bude mnohý čtenář setkávat při přijímání poselství, jež jsou touto knihou zprostředkována.

Abychom čelili odporu oficiálního tisku a jiných médií proti uznání existence mimozemského života, upozorňujeme na zarážející paralely mezi dnešními zprávami o pozorováních nebo setkáních s mimozemšťany a podobnými zprávami ze starověku a z Bible, přes celý středověk až k začátku astronomie a kosmických letů. Zde uvádíme některé příklady: V indickém Sanskrtu se nazývají kosmické lodě ponejvíce Vimana nebo Ventla. Cicero píše v 43. kapitole svého díla „De Divinatione“ o koulích na nebi; Julius Obsequens v „Progidii“ o plamenných štítech. Stejně tak se vyskytují takováto označení u Aischyla, Seneky a Valeria Maxima. Xenophon je rozlišuje ve dvanácti kapitolách svojí „Anabase“ na zvony, talíře a mušle. Starý kronikář Lycostenes nás informuje o křížích a kládách na nebi. Dio Cassius podává zprávu: Při prvním přistání Římanů ve Velké Británii pod velením Aula Platuse byli Římané svědky, jak objekt kruhového tvaru jako blesk přelétl oblohou ve směru od východu na západ.

Noviny ze starého Norimberka píší v roce 1561 o koulích a rourách na nebi, které ve svých útrokách skrývaly ještě další koule. Pakliže byly nad středověkou Bazilejí pozorovány černé koule, pak na konci 18. a v 19. století zaplavily oblohu Spojených států vzducholodě, zatímco během druhé světové války pronásledovaly spojenecká a německá letadla světelné koule a fantomy.

V některých jeskyních v údolí Camonica v Itálii, v Tanumu ve Švédsku, v Tasilské vysočině na

Sahaře i v Austrálii se nalézají skalní kresby s vyobrazením lidí v potápěčském obleku, kteří jsou ještě v dnešní době označováni australskými domorodci za bratry světla.

V jeskyních Bodhistánu na úpatích himálájského masívu byla nalezena astronomická mapa, znázorňující hvězdnou oblohu v době před třinácti tisíci lety, na níž je zanesena trasa Venuše – Země.

Ve sv. Antoniu, v údolí Susa v blízkosti Turína, existuje kresba elipsovitého tvaru, z kterého vycházejí další linie paprsků. V jejím vnitřku je možno objevit řadu hladkých, takřka kruhových pohárků, které jsou od sebe navzájem vzdáleny 5 cm, jako by tím umělec chtěl naznačit, že se v tomto případě jedná o mateřskou loď s létajícími kotouči na palubě.

Dne 12. srpna roku 1883 pozoroval astronom Bonilla z observatoře v Zacatecas v Mexiku po dobu několika hodin velké množství oválných létajících objektů, které se pohybovaly před slunečním kotoučem. Protože právě prováděl fotografické záběry prostřednictvím teleskopu, podařilo se mu jeden z těchto objektů, který na krátkou dobu opustil formaci a zůstal stát na jednom místě, vyfotografovat. Toto pozorování bylo současně učiněno observatoří v Pueblu a v Mexiko City. Z trigonometrických výpočtů, které byly umožněny těmito záběry, vyplynulo, že tyto létající objekty se v okamžiku záběrů pohybovaly v blízkosti Země.

Dne 24. dubna roku 1874 pozoruje astronom Schafarich objekt se silnou světelností, který opustil Měsíc a rychle se vzdálil do kosmického prostoru. Astronom, profesor Clyde Tombough, který objevil planetu Pluto, seděl před několika lety za slunečního večera na zahradě, aby se zotavil z denního žáru. Při tom měl to štěstí, že mohl spatřit velkou kosmickou loď, jejíž kruhové průzory byly ozářeny modravým světlem.

Podrobné popisy kosmických letů a zážitků při letu nám podává v Bibli prorok Ezechiel.

(1)

BYTOST SE SVĚTELNÝMI KŘÍDLY

Onoho dne odpoledne jsem byl doma. Když jsem zcela náhodou zvedl hlavu, zpozoroval jsem v místnosti světelnou zář, která postupně sílila, až byla nakonec daleko intenzivnější než denní světlo. Uprostřed této záře se zjevila postava mladíka neobyčejné krásy. Užasle jsem jej pozoroval, a při tom jsem si všiml, že jeho nohy se nedotýkají podlahy. Byl bosý, oblečen byl v jiskřivě zářící tuniku a měl dvě křídla, která jako by byla utkána ze světla. Stržen půvabem a majestátním výrazem jeho obličeje obdivoval jsem jej strnule po dlouhou dobu, až jeho postava zmizela stejně, jako se objevila.

V průběhu příštích dní jsem nemohl krásu tohoto zjevení a hřejivý mír, který jsem pociťoval v blízkosti této světelné záře, vypudit z mysli. Bylo mi, jako by mě tento zážitek všude mlčky provázel. Od doby svého dětství jsem ztratil víru v realitu jakýchkoliv zjevení: Vždy jsem je považoval za produkt podrážděné fantazie. A nyní jsem já sám měl toto zjevení, přestože jsem byl naprosto klidný a v žádném případě jakkoliv rozrušen.

Vnitřní mír, který mě během tohoto zážitku provázel, byl toho druhu, že jsem mohl zcela zřetelně vnímat podrobnosti všeho, co se přede mnou odehrávalo. Nemohl jsem z toho nic pochopit, ale když jsem před sebou v duchu viděl křídla této bytosti, stále více jsem se utvrzoval v přesvědčení, že andělé přece jen existují.

Jednoho večera před velikonoce, právě když jsem se vrátil domů a chystal se věnovat se své všednodenní činnosti, vyvstalo přede mnou pojednou opět toto zjevení, na stejném místě a stejným způsobem jako posledně.

Záře tohoto zjevení zaplnila celou místnost a bylo mi, jako by mě celého pronikala. Zářivá krása této bytosti ve mně vyvolala radostné vytržení a přání, aby natrvalo zůstala v mojí blízkosti. V hloubi duše uchvácen tímto viděním nebyl jsem stavu pohnout se nebo myslet na něco jiného.

Nakonec jsem ale přece jen sebral odvalu a zeptal jsem se, kdo vlastně je. Usmál se a líbezně znějícím hlasem mi dal odpověď na mou otázku: „Jsem Rafael.“ Po jeho odpovědi jsem vyjádřil přání dozvědět se o něm něco víc, a tu mně řekl: „V Písmu svatém najdeš knihu Tobiáš. Prostřednictvím této knihy mne lépe poznáš. Brzy mě uvidíš znovu.“

Rafael stál i nadále přede mnou se svým pronikavě zářivým a příjemným pohledem. Potom zmizel a společně s ním se rozplynula i světelná záře, která jej obklopovala.

Mezi mými knihami se nacházela i Bible. Otevřel jsem ji a narazil jsem jako náhodou na stránku s příběhem Tobiáše. Byl jsem překvapen. Bylo mi, jako by mě neviditelná ruka vedla k tomu, abych právě toto místo našel. Začal jsem číst a při četbě jsem přišel na to, že Rafael znamená současně „lék“ a „uzdravení od Boha“. Tento archanděl sestoupil kdysi v lidské podobě na Zemi, aby provázel mladého Tobiáše na jeho důležité cestě. Vedl jej k jeho nevěstě a uzdravil současně Tobiášova otce. Posléze, když měl za svoji službu obdržet odměnu ve zlatě, odhalil přede všemi svou totožnost a poté se vzdálil zraku všech přítomných.

Vše toto jsem uzavřel do svého srdce v naději, že Rafaela znovu uvidím, jak mi slíbil.

(2)

MÍSTO SETKÁNÍ

V krátké polední přestávce jsem se natáhl na postel. Právě v okamžiku, kdy jsem začal usínat, vynořil se před mýma očima zřetelný obraz. Viděl jsem les, stromy, houštinu a louku, která byla rozdělena pěšinou. Cítil jsem, jak se ve mně šíří hluboký klid a mír.

V očekávání, že mi bude vyložen smysl toho, co jsem právě viděl, uslyšel jsem skutečně v tu chvíli hlas Rafaelův, který se na mne obracel: „Zapamatuj si dobře toto místo, abys je znovu poznal ! Toto místo je určeno pro naše setkání.“

V noci 23. dubna 1980 sdělil mi tento anděl: „Pozítří vezmeš auto a pojedíš až do Finale Ligure. Tam se dozvíš, co máš dělat dál. Pokoj s tebou !“ Překonal jsem rychle všechno váhání a v označený den jsem vyrazil. Riviera byla plná turistů, kteří chtěli strávit víkend u moře.

Když jsem přijel do Finale, nemusel jsem dlouho uvažovat, kterou další cestu mám volit, neboť Rafaelův hlas jsem uslyšel právě v okamžiku, kdy jsem nevěděl, kudy dál. „Pokračuj dále do Calice,“ řekl mi, „a odtamtud dále ve směru k pohoří. Tam dostaneš další pokyny, které tě povedou k místu našeho setkání.“

Zatímco moje auto pomalu stoupalo v ostrých zatáčkách tohoto údolí, uvažoval jsem, zda pokračuji v jízdě ze své vůle nebo zda mě vede vůle vyšší, zda je to zvědavost, která mne žene dále navzdory obavám, nebo snad radost ze setkání, o kterém jsem tušil, že bude neobyčejné. Jedno jsem však nemohl rozřešit: Nerozuměl jsem, proč jsem byl pozván až sem.

Nechávejte se vést telepatickými pokyny, stočil jsem doprava a projížděl jsem dalším údolím, které se nepravdělně zužovalo a rozšiřovalo. Jel jsem dále až do okamžiku, kdy mi byl dán pokyn, abych svého Fiata 500 nechal stát a v další cestě pokračoval pěšky. Zaparkoval jsem auto na malé odstavné ploše napravo od asfaltované silnice a vydal se na cestu, která pozvolna stoupala do svahu. Řídil jsem se pokyny, které jsem dostával, jakmile vznikly jakékoliv pochybnosti. Stoupal jsem do svahu a brzy mi začal docházet dech, snad proto, že jsem nebyl zvyklý na takovéto výstupy, nebo z představy tajemství, jehož odhalení jsem kráčet v ústřety. V ten okamžik jsem uslyšel Rafaelův hlas. „Nemusíš se ničeho obávat,“ řekl mi. „Dýchej zhluboka ! Chvilku si odpočiň a jdi dále. Uvidíš, že se budeš cítit dobře.“

Přesně jsem plnil jeho pokyny a cítil jsem, jak se v celém těle šíří pocit tepla, který mi dal novou sílu. Pokračoval jsem dále ve výstupu. Slunce jsem měl v zádech a přede mnou stál na nebi Měsíc. Bylo mi, jako by mi dělaly společnost, a v nitru jsem si nějak přál, aby byly svědky toho, co bude v příštích okamžicích následovat. Během výstupu jsem neustále obracel zrak nahoru k nebi. Zmocňovalo se mě zvláštní dojetí.

Úzká stezka vyúsťovala nyní na otevřené prostranství. Na levé straně bylo ještě možno vidět údolí, kterým jsem sem přijel, napravo se zdvíhalo pohoří. A tu jsem si uvědomil, že je to právě to místo, které mi bylo ukázáno ve vidění. Při pozorování tohoto místa jsem žasnul, že to zde vypadá přesně tak, jak jsem to předtím v duchu viděl. Moje vzrušení se začínalo opět stupňovat. „Dýchej zhluboka a jdi dál,“ uslyšel jsem Rafaelův hlas. Učinil jsem, co mi bylo řečeno, a znovu mne proniklo osvěžující a oživující teplo. Příjemný, mírný vítr ovíval mé tělo. Cítil jsem se tak dobře, že to ve mně vzbuzovalo pocit velké radosti. Vítr pohyboval lehce listím stromů a zdálo se mi, jako by i příroda měla účast na mém očekávání.

Tu jsem uslyšel znovu Rafaelův hlas: „Přijďme ve směru od Slunce,“ řekl mi, „jsme již v tvé blízkosti.“

Slyšel jsem jej zcela zřetelně, jako by jeho hlas vycházel z určitého místa na obloze. Otočil jsem se a vtom jsem zpozoroval v blízkosti Slunce mlhavý bod, který se rychle přibližoval směrem ke mně. Současně bylo slyšet tichý bzukot.

Cítil jsem trochu strach, ale přesto jsem nespustil oči ze záhadného bodu. Neustále se přibližoval, potom zpomalil svou rychlost a přešel do pomalého sestupu, až se konečně zastavil pár desítek metrů nad mou hlavou. Nyní jej bylo dobře vidět. Připadal mi jako velký stříbrný talíř, místy jako tekuté sklo smíšené s cínem. Na obvodu zářila různobarevná světla a na spodní části bylo možno pozorovat tři velké polokoule. Zdálo se mi, jako bych byl tažen do výše k tomuto záhadnému předmětu a současně zmizel veškerý pocit strachu. Záhadný objekt vystoupil opět trochu výše a zůstal stát nad korunami stromů. Nyní jsem jej mohl dobře pozorovat. Na jeho horní části se nacházela velká kupole, na jejímž vrcholku zářilo oslnivě bílé světlo, které osvětlovalo celý tento létající disk. Kopule měla kolem dokola malá okénka, z kterých vycházelo podobné světlo. Záře nabývala na intenzitě, ale místo aby mě oslňovala, vyvolávala ve mně nadevše příjemný pocit. Vedle této záře pohledlo i Slunce. Jako okouzlený jsem hleděl do tohoto světla a současně jsem cítil, jak mnou probíhají vlny neobyčejné radosti, kterou jsem nikdy předtím nezažil.

Ze směru tohoto zářícího disku se nyní ozval Rafaelův hlas: „Není to poprvé,“ řekl, „kdy jsme zvolili tento způsob setkání s lidmi. Po celá tisíciletí jsme navazovali kontakt s vámi prostřednictvím našich létajících disků a kosmických lodí. V Písmě svatém můžeš číst, že Pán hovořil k lidem z oblaku; a ty dnes prožíváš to samé, co prožívali vaši otcové v dřívějších dobách.“

Můj údiv rostl. Pochopil jsem, že to, co jsem nyní zažíval, zažili již mnozí jiní přede mnou na této planetě. Znovu se ozval Rafaelův hlas. „Přicházíme k vám z mnohých příbytků našeho Otce,“ řekl. „Naše světy patří do společenství Bratrstva Univerzální lásky. Mezi námi vládne porozumění a vysoký stupeň poznání, které je vám zatím neznámé. Odedávna k vám přicházíme z prostorů kosmu a přinášíme vám pomoc a záchranu.“

Místo, na kterém jsem stál, bylo jako proměněné září létajícího disku a účinkem slov, která přicházela od této bytosti. Zmocnil se mě pocit svobody a povznesení, jaký jsem ještě nezažil. Bylo mi, jakoby zcela zmizely hranice mého vědomí.

„Chtěli jsme, aby došlo k tomuto setkání s tebou,“ uslyšel jsem znovu jeho hlas. „Naše radost je velká. Ujišťuji tě, že naše láska k našim pozemským bratřím je trvalá. Přijdeme znovu. Nyní tě zdravíme ve jménu našeho Otce.“

Rozuměl jsem, že mluvil i jménem ostatních, kteří musili být rovněž přítomni v létajícím disku. Chtěl jsem se zeptat na pár věcí, které mi ležely na srdci, nezeptal jsem se však, protože se mi to nezdálo být na místě, a přitom jsem si musel přiznat, že bych stejně nenašel vhodná slova.

„Brzy se znovu shledáme,“ řekl Rafael, „ale pak již nebudeš sám. Pokoj s tebou !“

Světlo obklopující létající kotouč změnilo pojednou svou barvu: Bílá se změnila na fialovou a ta pak přešla do tmavě oranžové. Přišlo to rychle jako blesk a v tom okamžiku jsem mohl zřetelně vidět vnitřek létajícího disku tak, jako by se ke mně přiblížil a stal se průhledným. Uprostřed této kopule stál Rafael a vztahoval ke mně ruce. Měl na sobě dlouhou řízu, která sahala až ke kotníkům. Kolem něho byly ještě další osoby, které však jsem neviděl tak zřetelně. Vznášející se kotouč se změnil v jedinou zář. Opět bylo slyšet lehký bzukot, zatímco se vzdaloval směrem k Měsíci. Nad stromy zůstal lehký obláček mlhy, který se pomalu rozplýval.

Během celé doby našeho rozhovoru se kosmická loď vznášela nad lesem a jednu chvíli z lodi vyšel proud energie směrem k mému autu, který, jak se dodatečně ukázalo, spálil pryžová těsnění. Dále bylo překvapující, že v okamžiku, kdy jsem začal motor startovat, vyvalil se z něj oblak černého dýmu.

Opraviteli, kterého jsem kvůli této závadě vyhledal, jsem nemohl sdělit příčinu této závady, poněvadž jsem se obával, že by mi nic z toho nevěřil. Prohlédl vůz a byl velmi překvapen tím, co viděl. Jako jediné možné vysvětlení uvedl, že jsem jel po delší dobu velmi nízkou rychlostí se zařazeným prvním převodovým stupněm, a tedy s velmi vysokými otáčkami motoru, čímž jsem jej přehřál tak, že se pryžové díly spálily. Přesto si ale tuto skutečnost nedovedl dobře vysvětlit. Více jsem s ním o tom nehovořil a řekl jsem, že tomu tak pravděpodobně muselo být. On se již dále na nic nevyptával. Zůstali jsme u jeho jediného možného vysvětlení a já jsem byl rád, že jsem ho nemusel zasvětit do svého setkání s mimozemšťany.

Chtěl bych se zmínit ještě o další skutečnosti ve vztahu k onomu prvnímu setkání, s nímž jsem seznámil své dva přátele v Janově. Vzdor Rafaelovým prosbám jsem přišel ke svému prvnímu setkání s ním s miniaturním nahrávacím přístrojem, který jsem měl zapnutý během celého našeho rozhovoru v kapse. Rafael, který o tom bezpochyby věděl, mi kladl na srdce, abych během našich rozhovorů nepoužíval žádných technických pomůcek. Nevyzval mě však k tomu, abych přístroj vypnul. Upozornil mě též na to, že nejsou dovoleny žádné fotoaparáty. Během zpáteční cesty z Finale do Janova jsem si tento malý magnetofon přiložil k uchu, abych slyšel, co je na něm zachyceno z našeho prvního setkání. Velice mě potěšilo, když jsem zjistil, že přes nedokonalou reprodukci přece jen jsou na magnetofonovém pásku zaznamenány části našich rozhovorů a zřetelně bylo slyšet bzukot vycházející z kosmické lodi, která se vznášela nad lesem v naší blízkosti.

Druhý den ráno, když jsem svým dvěma přátelům musel tento přístroj odevzdat, nemohl jsem se udržet, abych jim nějakým způsobem nenaznačil, co mě vedlo k tomu, že jsem si tento přístroj od nich vypůjčil. Tak by mohli slyšet alespoň první část mého rozhovoru s Rafaelem, který byl nahrán na tomto pásku. K mému velkému překvapení byl rozhovor skoro celý zvláštním způsobem vymazán, jakoby jakýmsi neviditelným působením. To, co ze záznamu na pásku zbylo, byl původní záznam, který byl sice slyšitelný, ale přesto bylo znát, že došlo k částečnému vymazání

nebo překrytí vnějším magnetickým polem. Oba přátelé si zvláštní změnu reprodukce, způsobenou tímto faktem, nemohli nijak vysvětlit.

(3)

PRVNÍ SETKÁNÍ NA ZEMI

Místo, na kterém stál Rafael, bylo vzdáleno asi 50 metrů ode mne. Jeho výšku jsem odhadoval na metr devadesát, jeho stáří jsem však nebyl stavu určit. Výraz jeho obličeje byl stejný jako tenkrát, když se mi zjevil v mém bytě. Vypadal tak, jak jsem jej znal z jeho zjevení u mne doma, i jeho krása byla stejná. Tak zde stál mezi olivami a usmíval se na mne.

Cítil jsem se k němu přitahován, byl jsem zcela stržen nevýslovnou radostí, která se mne zmocnila. Přátelsky mne pozdravil. Řekl jsem, že mám spoustu věcí, které mi leží na srdci a které bych mu rád vypověděl, ale že samým vzrušením nejsem schopen to učinit.

Na to mi odvětil, abych zůstal klidný, a řekl, že ještě budeme mít čas a příležitost vysvětlit si všechno, co nám leží na srdci. V ten okamžik jsem mu rozuměl a chápal jsem zodpovědnou starost, která naplňovala tyto bytosti z jiných světů, i jejich péči o blaho Země. Nevěděl jsem, jakou konkrétní činností se zabývají, ale přesto jsem měl jistotu, že to vše sloužilo pro dobro obyvatel Země. Přitom jsem měl živelný pocit radosti, který se mísil se stejným vzrušením, které mě zachvátilo během prvního setkání s létajícím diskem.

„Tenkrát jsem se ti zjevil ve své světelné dimenzi,“ řekl mi a pohybem ruky udělal gesto, které ukazovalo na něj. „A nyní mě vidíš v mé kosmické podobě. Všechny tyto pojmy ti dále vyložím tak, aby ti byly srozumitelné. Tenkrát jsem ti řekl, že Písmo podává zprávu o misi, kterou jsem kdysi konal na Zemi. Mnozí považují toto vyprávění za báji, ty ji ale můžeš potvrdit jako skutečnost. I mnoho ostatních skutečností, o kterých nám Bible podává zprávu, jsou považovány za symbolické a abstraktní. Přesto se v tomto případě jedná o skutečné události, které se v minulosti udály, a mnohé z nich se ještě stanou. Když lidé otevrou svou mysl a srdce tak, aby byli schopni tyto pravdy přijmout, otevrou se jim oči pro nová poznání, která jim do nynějška zůstala skryta. Přijde okamžik, v němž vaše planeta vstoupí do éry, jaké v jejích tisíciletých dějinách není rovno.“

Jasně jsem cítil, že tato bytost ve své jednoduchosti a přirozenosti vlastní nesmírné vědění a vyzařuje přitom vznešenost, jakou jsem do té doby nepoznal. S lítostí jsem při tom musel myslet na pýchu a namyšlenost obyvatel Země, včetně mne. Kdo si dovede představit, kolik námahy ještě budeme muset vynaložit, abychom dosáhli takového stupně dobra a pokory.

„Je velmi krásná!“ řekl Rafael, otáčeje se směrem k údolí, které před námi leželo. „Vaše Země je jedna z nejkrásnějších ve vesmíru a přesto se nyní nad ní vznáší nebezpečí, že bude zničena následkem egoismu a pýchy těch, kteří jsou ochotni podstoupit riziko jejího zničení. Od dávných dob se snažíme vám pomoci, snažíme se, abyste se vyvarovali všeho špatného, všeho toho, co nyní připravujete na Zemi; snažíme se, aby vaše konání směřovalo k dobrému. Všechno to ale děláme s ohledem na vaši svobodnou vůli a váš svobodný vývoj. U nás neexistuje žádné násilí a touha ovládat druhé.“

Jeho slova byla vyřčena vážným tónem, a přesto jsem necítil ani stopu nátlaku v jeho hlase, spíše hlubokou bolest, spojenou s velkou láskou. Přestože jsem se necítil být povoláný vést rozhovor na tak důležité téma, přece jen jsem sebral odvalu a zeptal jsem se ho: „Znamená to, že jste ochotni nám pomoci v případě, že by se na Zemi odehrály věci, ze kterých by vyplynuly těžké důsledky pro její další osud?“

„Všichni jsme si navzájem bratry,“ odpověděl, „a děti kosmického Otce. Cítíme bezvýhradnou lásku i vůči těm, kteří si vzali do hlavy jít cestou do neštěstí, které bude příčinou utrpení a smrti mnohých. Takováto cesta je v rozporu s Univerzálními zákony našeho Stvořitele. Nechtějí pochopit, že **svoboda znamená jít nekonečně rozmanitými cestami lásky, neboť jedině v tomto směru existuje život.** Zneužívání velkorysosti tak dobrého Otce je velice špatné. Je to výzva, aby uplatnil své právo na spravedlnost, kterou uctíváme jako božskou.“

Jeho tvář dostala zamyšlený výraz, aniž by ztratila svůj jasný majestátní zjev. Pak se rozzářila úsměvem a Rafael řekl: „Chceme vás poučit v mnoha věcech. Chceme též, abyste porozuměli, že **v celém Stvoření je láska silnější než kterákoliv jiná skutečnost.** V ní se zobrazuje velikost srdce našeho nebeského Otce. Obyvatelé Země budou muset poznat, jak nebezpečné je neřídít se universálními zákony, které nám byly dány v jeho lásce, a zásadní principy, které vládnou vesmírem, obracet v jejich pravý opak. Jestliže to nebudou chtít uznat, budou muset zažít očištnou sílu utrpení, které svojí intenzitou bude odpovídat stupni jejich přestupků a omylů.“ I toto řekl smutně, zjevně zarmoucen. Pak dodal: „Ale teď běž a vyhledej si úkryt před deštěm ! Brzy se rozprší.“ Teprve teď jsem si uvědomil, že do této chvíle pošmourné počasí se zjevně zhoršilo a že vrcholky Tuskicko - Emiliánských Apenin se již počaly nořit do mraků, které s sebou přinášely déšť. Začalo pršet a brzo se spustil takový liják, že viditelnost klesla takřka na nulu. Pospíšil jsem si, abych vyhledal skryš v blízké kapličky, ale veškerý můj spěch byl takřka zbytečný; moje kožená bunda byla skrz naskrz promočená a stejně tak i moje vlasy. Boty, taška, kterou jsem měl pověšenou přes rameno, i kalhoty byly tak mokré, že se daly ždímat. Déšť padal v celých proudech. Moje nevole byla stále silnější, takže jsem již myslel na to, že seběhnu dolů a vyhledám nějaké suché místo nebo někoho, kdo by mi mohl půjčit suché šaty. Cítil jsem se opuštěn a bojoval jsem sám se sebou, neboť jsem byl rozpolcen mezi dvěma záměry: Prvním - čekat dále na Rafaela zde nahoře a v tomto stavu, nebo někde jinde hledat východisko z této, jak se mi zdálo, zoufalé situace. Obrátil jsem se v duchu s prosbou na svého návštěvníka s tím, zda by pro mne mohl něco udělat, jakmile mu to bude jen trochu možné.

Tu jsem uslyšel jako odpověď na svou myšlenku hlas, který ke mně doléhal shora. „Máš slabou víru,“ řekl mi. „Zanedlouho se roztrhnou mraky a slunce tě zahřeje.“ A skutečně začal v té chvíli ustávat déšť, jako by to byla způsobila jeho slova. Pozvolna jsem mohl opět jasně vidět stromy a pahorky, které mě obklopovaly.

Uběhlo několik minut a slunce se prodralo skrze mraky, které do té doby jeho světlo zachycovaly jako filtr. Nebe se rychle vyjasnilo. Užasle jsem pozoroval přírodu, která jako by o mnejevila péči po tom, co mne podrobila tvrdé zkoušce. Přesto jsem se třásl zimou a nedovedl jsem si představit, jak by mě slunce, které již stálo před západem, mohlo ještě vysušit. Ještě jednou jsem se obrátil s prosbou na Rafaela, aby mne ušetřil dalších nepříjemností. Mlčel jsem a čekal, co se stane.

Neuběhlo mnoho času (jenom několik minut), a tu jsem zpozoroval, jak se ve směru od Slunce ke mně přibližuje světelný bod, který postupně nabýval formy létajícího disku s kopulí. Ještě se vznášel nad rovinou a pohyboval se rychle směrem ke mně. Když dosáhl místa, na kterém jsem stál, vzlétl nad mou hlavu a zastavil se ve výši několika desítek metrů nade mnou.

„Další pozemští bratři,“ ozval se hlas, „se k tobě přidruží při našem příštím setkání. I se mnou budou další bratři. Brzo se opět setkáme. Na shledanou ?“

Světelný objekt vzlétl do výše, potom změnil směr svého letu, dále se pohybuje v diagonále ke svému původnímu směru, a opsal na nebi dráhu, která byla pro pozemského pozorovatele naprosto neuvěřitelná. Podíval jsem se na sebe a ke svému překvapení jsem zjistil, že jsem naprosto suchý, jako by na mne nedopadla jediná kapka vody. Cítil jsem se velmi dobře. Pojednou se objevily nahoře na modrém nebi tři řady létajících kotoučů, velice dobře viditelných, které se z mojí perspektivy zdály mít kulatý tvar. V příštím okamžiku zmizely za horami. Bylo 27. dubna 1980, dva dny po mém příjezdu do Finale.

Během tohoto setkání jsem se zeptal Rafaela, proč mi působením svého létajícího disku způsobili škodu na automobilu, která vyvolala komplikace během mé zpáteční cesty do Janova a zavinila vydání za opravu. Řekl jsem Rafaelovi, že mi to nesouhlasí s jejich učením o universální lásce.

Rafael mi vše velmi podrobně zdůvodnil. Řekl, že je velmi důležité, abych neměl žádné pochybnosti o tom, jak naprosto skutečné bylo mé setkání s létajícím diskem. Poté, co jsem obdržel tento nepochybný důkaz, že jsem prožil reálné setkání s bytostmi z jiného světa, nebudu mít již žádné pochybnosti o skutečnosti svých zážitků a nebudu si moci namlouvat, že jsem byl obětí fantazie. Podle nich byla skutečnost, že kosmická energie, která vyšla z jejich kosmického vozidla a způsobila značnou škodu na mém autě, nevyvratitelným důkazem pro realitu všeho, co jsem zažil. Kladli mi na srdce, abych si s tím příliš nelámал hlavu a již se dále neptal po onom „proč?“ celé této záležitosti. Jestliže to od nich bylo chtěno, mělo to i svoji příčinu.

(4)

ÚDOLÍ SETKÁNÍ

Tak, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, popsala mi Týna, moje snoubenka, přesně průběh mého setkání s Rafaelem. Vyprávěla mi, že strávila nedělní večer s přáteli a že během této doby měla pojednou jasné vidění, ve kterém to vše viděla. Při tom slyšela hlas, který jí vyložil, že příštímu setkání bude přítomna spolu se mnou. Nikdo z ostatních na ní nic nepozoroval. Cítila při tom hluboký mír a pocit štěstí, který pronikal celou její duší. Popsala mi místo, průběh setkání i moje rozladění během průtrže mračen. Nechybělo skutečně nic. Nevycházel jsem z úžasu, ale především na mne udělalo dojem, s jakou rychlostí věci za sebou následovaly. Měl jsem samozřejmě radost z toho, že jsem měl „svědkyni“ toho, co mě potkalo.

Vyprávěl jsem Týně o této bytosti z vesmíru. Vyprávěl jsem jí, jak se mi doma zjevila uprostřed silné světelné záře a podnítil jsem Týnu k tomu, že si také přečte příběh o Tobiášovi.

Podělili jsme se o své zážitky s několika přáteli. Několik následujících nocí mne pak trýznily obavy, že jsem neuchoval toto tajemství, tak jak to Rafael ode mne vyžadoval. Dlouho jsem sebou házel v posteli sem a tam a vyčítal jsem si, že jsem způsobil pěknou pohromu a že se mi Rafael už možná nikdy neukáže. A právě během tohoto přívalu výčitek a žalosti se stalo, že se Rafael nechal opět slyšet. „Nic se neděje náhodně,“ řekl mi laskavým hlasem. „Netrap se tím! Co se stalo, stalo se. K příštímu setkání vezmeš Týnu i své přátele s sebou a učiníš, o co tě budu žádat.“ Moje obavy se proměnily v radost a ve velkou útěchu. Uprostřed noci jsem telefonoval Týně a usnul jsem teprve k ránu.

Odpoledne, 1. máje, jsme opět byli na dálnici ve směru na Finale. Znovu jsme byli vedeni do Calice Ligure. Za Calice jsme pomalu začali vjíždět do hor.

Během jízdy mi sdělil Rafael, že čtyři přátelé, kteří nás provázeli, mají čekat na místě, které bylo vzdáleno několik kilometrů od místa, kde se naše setkání mělo konat. Udal jsem jim, kde mají zastavit a čekat, a jel jsem s Týnou dál. Přiblížili jsme se k místu našeho prvního setkání. Rafael mi řekl, abych jel dál a vedl mě na velmi strmou cestu. Mému Fiatu 500 dalo velkou námahu zdolat toto stoupání. Hopsal sem a tam, poněvadž již tu nebyl žádný asfalt a cesta byla samé kamení. Sunuli jsme se jen krokem kupředu.

Sem tam jsme zaslechli Rafaelův hlas, ale i hlasy ostatních bratří, kteří byli s ním. „To je to údolí tvého setkání!“ vykřikla Týna s nepopsatelnou radostí. „Zdá se mi, jako bych je slyšela odevšad.“

Nebylo na ní znát, že by měla ten nejmenší nádech strachu. Byla prodchnuta jen jedinou žádostí - setkat se s ním.

Tak, jak to se mnou udělal Rafael při našem prvním setkání, prosil jsem nyní i já ji, aby zůstala klidná a čekala. Dospěli jsme k louce, za kterou se nebylo už možno dostat dále. Tam jsem vypnul motor. Teprve nyní jsem upozoroval, že bylo větrno a nebe šedé. Ale neměl jsem čas nad tím přemýšlet, neboť pojednou jsme za sebou zaslechli kroky.

Otočil jsem se a uviděl jsem přicházet tři muže. Přepadla mě obava, že by se Týny mohla zmocnit panika. Ale stalo se něco zcela opačného. Týna vystoupila z vozu a šla jim naproti tak, jako by šla vstříc setkání s dávnými přáteli. Následoval jsem ji a brzy jsem se ocitl proti Rafaelovi, který měl na sobě volný stříbrný overal, podobný obleku, který nosí naši výškoví piloti.

Radostně mě pozdravil, zrovna tak Týnu, a to samé učinili i dva ostatní, kteří byli oblečení podobně jako Rafael, s tím rozdílem, že jejich obleky těsněji přiléhaly a byly tmavé barvy. Byli vysokých postav a jejich hezké tváře vyzařovaly dobrotu a duchaplnost.

Představili se a připojili, že jejich jména jsou ve skutečnosti krycími jmény, která jim byla dána jedním pozemským bratrem, Georgem Adamským, s kterým před lety měli řadu podobných setkání.

(Jeho kniha „Uvnitř vesmírných lodí“ je také ke stažení na našem webu www.universe-people.cz – pozn. zpracovatele.)

„Jsem Orton,“ řekl větší z nich. „Moje jméno je Firkon,“ řekl druhý.

Rafael mě vzal velice láskyplně pod paží a vedl mě pomalu k povlovnému svahu. Tam si sedl do trávy a já jsem následoval jeho příklad. Ostatní dva bratři z kosmu zůstali stát nedaleko od nás a mluvili s Týnou. Viděl jsem, jak vítr provívá jejich vlasy i dlouhé vlasy Týniny a její šaty. Velké mraky, které táhly po nebi, měly zřejmě naspěch, neboť tomu odpovídala rychlost jejich letu. Rafael a jeho přátelé, jak se zdálo, nebrali vůbec na vítr ohled. „I já jsem obdržel jedno krycí jméno,“ řekl Rafael. „Byl jsem pojmenován Rámu, ale nyní je dobře, že už je známo, kdo ve skutečnosti jsem. Co mají znát naši pozemští bratři, je **role**, kterou nám náš Otec kdysi přisoudil pro vaši záchranu.“

Byl jsem dojat velikostí a jednoduchostí, která vyzařovala z tohoto muže; v jeho gestech vládla dokonalá rovnováha a všechno na něm prozrazovalo moudrost a vědění. Jeho taktní a láskyplné chování bylo zcela přirozené.

„Bratři, kteří čekají tam dole,“ připojil, „obdrží znamení, která jim umožní mít účast na našem setkání.“

Mluvil perfektně italsky, bez jakéhokoliv nádechu cizího přízvuku. Věděl jsem, že k tomu, aby mi něco sdělil, nepotřebuje mluvit, ale takto se mi to líbilo daleko více, neboť to náš rozhovor činilo důvěrnějším.

„Poselství, které vám chceme předat,“ řekl, „se týká všech lidí dobré vůle na Zemi. Bude vás to i něco stát; neboť ne všichni vám budou věřit, budou vám rozumět a budou vás mít rádi. Ale my vám budeme pomáhat a budeme při vás stát. Je to **úkol lásky a záchrany**.

Neměl jsem žádné pochybnosti o čestnosti jeho slov, o tom, že byla dobře míněna, i když mi unikal pravý smysl toho, co mi jimi chtěl říci. Cítil jsem, že bylo naprosto na místě mluvit o lásce a o záchraně, a současně jsem věděl, že chci udělat vše pro to, abych splnil, co ode mne bude požadováno pro dobro jednoho každého z nás.

„Přáli jsme si vaši přítomnost zde nahoře,“ dodal, „daleko od znečištěného a zamořeného města, abychom vám řekli, **že v současné době pracujeme na navázání kontaktů se stále větším množstvím lidí na Zemi. Někteří nás jen zahlédnou během našeho bleskového přeletu oblohy, jiní vidí světla, některým se dostane znamení, jiní mají sny a vidění. Tito svědkové naši přítomnosti nám slouží jako naši zpravodajové pro ty, kteří nás neviděli. Jde nám o to, abychom neztratili příliš mnoho času. Jestliže lidé neuznají své omyly, brzo se začnou odehrávat události s dalekosáhlými těžkými důsledky. Ty byly v písmech předpověděny a mnozí o tom vědí. Ale bohužel většina z nich tomu nevěří a myslí si, že to, co bylo napsáno, je jenom nějaká báj, že je to řečeno pouze obrazně.**“

Odmlčel se zamyšleně a pokračoval: „Dnes je silný vítr, ale brzo se zdvihne ze všech čtyřech světových stran o mnoho bouřlivější vítr, který odvané všechny mraky. Zmatek a nepochopení pro všechny tyto věci, které dnes panují na Zemi, dovolují jen málo lidem plně pochopit, že všechna proroctví, která kdy byla dána lidem schopným dále je nést a rozšiřovat, se blíží vyplnění. Většinou byli tito lidé vysmíváni, nepochopení, pronásledováni a dokonce zabíjeni. A přece se jejich slova pokaždé vyplnila.“

„Tolik bolesti,“ dodal s lehkým povzdechem, „by si lidé ušetřili, kdyby se vzdali své pýchy a používání násilí. Kdybyste se zřekli toho, používat zlo, abyste jím bojovali proti jinému zlu, byla by vaše cesta značně zkrácena a dělali byste velké a rychlé kroky směrem k dobru.“

Bouřlivý vítr mu čas od času utrhal slova od úst. Ohýbal stromy a rozčesával trávu mohutnými vlnami. Opět jsem měl ten dojem, jako by příroda spoluprožívala všechno to, co Rafael vyslovil. Podíval se mi do očí a řekl: „Jestliže nedosáhnete stavu prostoty a dobroty a nedokážete v sobě potlačit pýchu, hrdost a ducha násilí, který u vás tolik převažuje, nemůžete nikdy dojít k pravému poznání, které je možné jen tehdy, probíhá-li vývoj správným směrem. **Je důležité, aby každý otevřel své srdce, aby porozuměl těmto pravdám.** Mnozí se tomu vysmívají ve své pýše a domýšlivosti. Tak nebudou moci nikdy dosáhnout záchrany.“

Vyjádril jsem před tímto bratrem z vesmíru svou pochybnost, zda jsou obyvatelé Země schopni přijmout takové poselství.

„Všechno to,“ pokračoval Rafael, odpovídaje na má slova, „je na Zemi takřka pravidlem. Přesto je ale nutné zvěstovat tuto pravdu nahlas, aby všichni, kteří na ni čekají a kteří ji chtějí přijmout, ji také přijmout mohli. Pro toho, kdo neuvěří, existují **jiné cesty**, jimiž ho náš Otec povede tak, aby nemusel jít zbytečně do záhuby, která jej jinak očekává jako oběť zla. **Mnoho z nás sestupuje už od pradávna na Zemi a v současné době se dokonce někteří z nás narodili v lidském těle, aby splnili některé obzvlášť těžké úkoly; aby postavili hráz zlu. V každém případě ale musí člověk především zachránit sám sebe a teprve potom může vyplnit úkol, kvůli kterému se narodil.**“

Žasnul jsem nade vším, co jsem se zde dozvěděl. „Znamená to tedy,“ zeptal jsem se, „že člověk přichází z onoho světa sem na Zemi proto, aby se zde naučil správně žít v souhlasu s Božími zákony nebo pomáhal těm, kteří se to teprve musí učit ? Je to tedy tak, jako když je člověk v obranném zákopu ? **Především musí dávat pozor na to, aby sám nebyl nepřitelem zabít, a pak teprve se může odvážit výpadu proti nepříteli, aby pomohl svým vlastním kamarádům v boji**“ ?

„Ano,“ řekl Rafael. „**Ale v tomto boji se používají zbraně lásky a moudrosti, dobré vůle a trpělivosti, jakožto i zbraň víry, že záchranný plán našeho Otce se vyplní přes stoupající nevěru tak, jak to bylo předpověděno v písmech. Bůh byl jmenován „Pánem zástupů“. V Bibli je řeč i o boji mezi nebeskými zástupy a mocnostmi zla. A tak tomu i je. Zástupy boží mají své ozbrojené síly v různých dimenzích vesmíru a ty se horlivě snaží o triumf dobra na Zemi - zástupy nasazené v „boji“ lásky o záchranu před zlem. Stále početnější budou v této době naše sestupy na Zemi ve prospěch této veliké misie. Je nás mnoho.**“

„A vědí oni (myslel jsem při tom ty z těchto bytostí, které jsou v současné době na Zemi), že jimi jsou?“ zeptal jsem se. „Mnozí z nich to nevědí,“ odpověděl, „neboť musí zapomenout všechno ze své dřívější existence. Toto zapomenutí je nutné pro to, aby jejich pobyt na Zemi během tohoto vtělení pro ně **nebyl** příliš velkým zatížením. **Ale potom obdrží každý z nich, každý, kdo je členem tohoto Bratrstva universální lásky a jehož čas na Zemi se vyplnil, plné poznání toho, kdo je, a nebude ani stavu plně docenit to dílo, které na Zemi vykonal, ani pomoc, kterou při tom od nás obdržel.**“

Zeptal jsem se: „Je i toto v Písmu zmíněno?“

„Jistě,“ odpověděl Rafael. „**Kniha Genesis nás zpravuje o tom, že Boží synové se narodili na Zemi proto, aby lidskou společnost, která již se nacházela ve značném úpadku, znovu pozdvihli, a z toho důvodu si brali za ženy ,dcery lidské, které se jim zalíbily‘. Velké námahy bylo potřeba, aby byla provedena očista, která měla ten účel, aby dobro zase získalo nadvládu nad zlem.**“

Tato neobyčejná bytost mi tu říkala věci, které jsem tehdy ještě nechápal v jejich plném dosahu. Byl jsem si však neustále vědom toho, že četl v mých myšlenkách i v mém srdci. Nyní jsem si byl jist jeho porozuměním a jeho dobrotou. Mlčel jsem a chvíli jsem se zamýšlel nad slovy, která mi řekl, nad tím, co mi jimi chtěl říci.

„Chceš se zeptat,“ ozval se nyní znovu Rafael, „proč se otevřeně neukážeme obyvatelům Země, proč neučiníme něco velkého a nápadného, aby bylo všem umožněno poznat pravdu a aby byly jednomu každému jednou provždy otevřeny oči? Toto jsou otázky, které si již odedávna klade většina pozemšťanů, lépe řečeno od té doby, kdy Země je planetou potřebující záchranu. Říkám vám nyní to samé, co už kdysi bylo řečeno a uvedeno ve všeobecnou známost: **Není to možné a nebude to možné tak dlouho, dokud pozemští bratři neotevřou svá srdce pro pokoru a lásku k našemu Otci. Naše působení slouží v nejvyšší míře vašemu dobru a my jsme schopni rozumět a chápat věci, které vašemu rozumu a úsudku, zaslepeným nepochopením a neporozuměním, nejsou přístupné. Umíme jednat, ale umíme také čekat.**“

V dřívějších epochách, kdy vše bylo ještě jiné než dnes, ukazovali jsme se lidem zcela veřejně. Poněvadž jsme ale svobodnou vůlí, kterou Bůh, náš Otec, daroval všem svým dětem, nesměli podrobit násilí, nemohli a nesměli jsme vám zabránit, abyste si na vlastní kůži nevyzkoušeli a nezažili, co je to zlo. Tato cesta vás časem vedla k tomu, že jste se dopustili daleko horších skutků, přiměřeným vědění, které jste během této doby získali.

A to platí pro celý vesmír, že totiž **výše stojícím bytostem není dovoleno vměšovat se do záležitostí těch, kteří před sebou mají ještě dlouhou cestu vývoje. S tolikým zlem může být veden boj teprve potom, co lidé jeho zhoubné následky pocítí sami na sobě. To vše je nutné ne proto, že by dobro nemělo žádnou spásnou sílu; pravý opak je pravdou. Byla by to nejkratší a Otcem požehnaná cesta. Takto je to však nutné čistě a jenom pro zatvrzelost jejich srdcí.**“

Rafael vstal. Učinil jsem po něm totéž. „A nyní se musíme rozloučit,“ řekl.

Týna a dva bratři z kosmu, kteří s ní rozmlouvali, přišli k nám.

„Pracujeme všemi možnými prostředky na tom,“ řekl Rafael, „aby se dobro na Zemi konečně plně rozvinulo. To podmiňuje z naší strany jistý výběr, který je v souladu se zákony, které nám byly dány naším Božským otcem. Tyto zákony jsou vám někdy sotva srozumitelné, protože myslíte na principu logiky lidské moci, která se protíví zákonu Universální lásky. Přiměřeně omezeností svého poznání mýlíte se v úsudku o nás. Proto bylo řečeno a stojí psáno – **nesudíte!** Soudíte Boha, našeho Otce, soudíte nás, své bratry. Soudíte podle svých předsudků a na základě svého

omezeného poznání. Jakmile dosáhnete pravého poznání, bude vám tento omyl, pocit oprávněnosti soudit druhé, naprosto zjevný. Pravé poznání je skryté pouze v lásce. **Tato planeta má méně lásky než vzduchu, který její obyvatelé dýchají.**“

Vítr se stal bouřlivým. Musel jsem myslet na to, že vyjadřují-li naši láskyplní a dobří bratři takové znepokojení a starost o nás, musí být naše situace **daleko vážnější**, než si myslíme, neboť ji neznáme v celém jejím dosahu. Přátelsky jsme se rozloučili. Rafael nás ujistil, že se zase brzy uvidíme.

Vydali se na cestu ke svému létajícímu disku, který byl skryt v zeleni. Pudilo mě to k tomu, abych je následoval. Rafael se obrátil a aniž by pohnul rty, řekl mi: „Dnes ještě ne. Přejde čas, kdy vás budeme moci vzít na palubu našeho vozidla.“

Zůstal jsem stát. Pak jsem ale přece jen podlehl nutkání rozběhnout se za nimi, ale zvláštní moc mě držela na místě a nedovolovala mi, abych svůj záměr uskutečnil. Týna jim zamávala a bratři se obrátili a ještě jednou nás pozdravili. Pak už jsme viděli jen rychle stoupající disk, který se vzdaloval zeleni stromů. Za chvíli zmizel v mracích. Když jsme sestoupili dolů do údolí, vyprávěli nám naši přátelé, kteří na nás dole čekali, že viděli onen létající kotouč a zopakovali nám při tom jednotlivé části našeho rozhovoru s bratry z vesmíru, které vnímali telepaticky. Pohnuti jsme se vrátili nazpět a rozhodli jsme se zakončit večer v jednom malém hostinci ve Finalborgu, kde jsme probírali průběh celého našeho setkání.

Pak jsme nastoupili zpáteční cestu do Janova.

(5)

NEBESKÁ BYTOST

Rafael k nám hovořil v noci a někdy i během dne. Poučil nás, že takovýto způsob dorozumívání se jmenuje „kosmický kontakt“ a že můžeme, kdykoliv budeme chtít nebo to situace bude vyžadovat, s ním toto spojení navázat.

Udal nám i některá „bezpečnostní opatření“: Pokaždé než vstoupíme do kosmického kontaktu, máme prosit archanděla Michaela o ochranu.

„Volejte Michaela,“ řekl, „a nemáte se čeho obávat!“ Od té doby jsme se řídili jeho pokynem.

Jedné noci, když jsem se ukládal k spánku, ozval se opět Rafaelův hlas: „Nech nyní ve své duši rozhostit klid, neboť brzy dostaneš návštěvu.“

Zůstal jsem klidně bez pohnutí ležet a přemýšlel jsem nad jeho slovy. Myslel jsem na tento veliký dar, který mi byl dán tím, že mi bylo umožněno vstoupit ve spojení s našimi kosmickými bratry. Věděl jsem, že každý pozemský bratr nebo sestra mohou v duchu hovořit k našim bratrům z vyšších dimenzí vesmíru. Byl jsem poučen o tom, že **ve vesmíru není nikdo sám a že naši bratři neopustí nikoho z těch, kteří jsou různě obtíženi během svého pozemského života. Pomáhají a pracují ve prospěch těch, kteří se nechají vést, kteří jsou ochotni si nechat pomoci. Někdy se zjeví těm, kterým pomáhají, někdy dají znamení své přítomnosti, jindy zase jde jejich pomoc skrytými cestami, takže ti, kdo jsou vedeni, si toho vůbec nejsou vědomi.**

Rozpomněl jsem se na Rafaelovo doporučení setrvat v klidu a uvolnil jsem se tedy ještě více. Noční hodiny ubíhaly, spánek mě již málem přemohl, ale nic se nedělo. Pak mě napadlo, že ohlášená návštěva třeba ke mně přijde ve snu. Vzpomněl jsem si na to, jak mi Rafael vysvětloval, že sen je účastí na životě jiné kosmické dimenze, jejíž součástí je i náš vnitřní svět, a že i zdánlivě naprosto nesmyslné sny mají jistý význam.

Věděl jsem, že bratři z jiných dimenzí s námi vstupují ve styk i prostřednictvím snů, které pak v tomto případě jsou skutečnými poselstvími, přijatými z těchto světů. I Písmo je bohaté na události, v kterých Bůh zjevuje lidem svou vůli skrze sny. V tomto stavu je člověk citlivější pro příjem napomenutí a poučení.

Všechny tyto věci mi táhly hlavou a byl jsem přesvědčen, že příchod mého návštěvníka se bude odehrávat právě tak. Tu jsem zpozoroval před sebou lehký závoj vícebarevného světla. Soustředil jsem se na tuto barevnou mlhu, která se začala chovat tak, jako by do ní začal pronikat život. Jako by ruka velkého mistra pomocí linií a světla formovala v prostoru obličej asi třicetiletého muže, tak vypadalo nyní to, co se odehrávalo před mýma očima.

Když bylo toto mistrovské dílo ukončeno, měl jsem před očima mužskou postavu nevídané krásy. Moje celá bytost byla uchválena tím, co jsem viděl. Z ramen mu splývala bílá tunika, která byla na bedrech přepásána šňůrou. Jeho obličej vyzařoval nepopsatelnou líbeznost. Jeho čelo a všechny jeho rysy působily na mne svojí majestátností a harmonií, jejichž ztělesněním se zdály být. Jeho oči byly modré a kaštanově hnědé vlasy mu spadaly až na ramena. Dobře vyhlížející vous doplňoval jeho vzhled.

Tato nebeská bytost vyzařovala tajemnou a hlubokou životní sílu a nekonečný půvab, což ve mně vzbuzovalo pocit klidu a míru. Cítil jsem, že je v něm čistá láska, a bylo mí, jako by na mne z něho přecházela. Přistoupil kousek ke mně a jeho klidný, mírný úsměv vyjadřoval všechnu jeho laskavost. Tato jeho láska zaplavila celou mou bytost a v tom okamžiku jsem byl stavu sám sebe v ní poznat.

Měl jsem v té chvíli tak vznešené pocity, že je nyní nejsem schopen popsat. Byl to stav dokonalé blaženosti a sjednocení. Světlo, které z něho vycházelo, pronikalo každou buňku mého těla a jeho zářivá krása ve mně vzbuzovala hlubokou touhu po míru a dobru.

Pak vše zmizelo, ale ve mně zůstala nepopsatelná radost. Chtěl jsem se dozvědět, kdo byl tento můj návštěvník. Jedno jméno se přede mnou vznášelo jako sladká melodie, ale neodvážil jsem se tuto domněnku ani v duchu vyslovit. Tu se ozval Rafaelův hlas: „Ještě jej uvidíš v jeho jiné podobě,“ řekl a více se k tomu nechtěl vyjádřit.

Vyprávěl jsem celý svůj zážitek Týně. Věděli jsme o tom, že příští neděli se opět mělo konat setkání s bratry. Pokyn zněl, vydat se na dálnici ve směru na Rapallo. Řekli jsme to našim přátelům a ti byli šťastni, že nás budou moci provázet. Měl jsem takový pocit, že jejich nenápadná a přitom nadšená účast na našich setkáních je dalším velkým darem, který jsme obdrželi od našich bratří, kteří teď měli účast na našem všednodenním životě.

Auta jsme nechali stát na výšinách Zoagly. Paolo, Anna, Diana a Roberto zůstali stát na louce, u které jsme zastavili. Týna a já jsme šli pěšky, neboť dále již nevedla žádná sjízdná cesta. Stoupali jsme do vrchu, šťastní jako děti, které se vydávají na velikou slavnost. Přes deštivé počasí a ještě chladný vzduch jsme se během výstupu potili. Přišlo nám na mysl, že v tomto roce 1980 se počasí nějak nechce umoudřit.

Šli jsme podél svahu a pojednou jsme stáli před údolím, z něhož strmě vystupoval další svah. V dálce bylo vidět moře a hodný kus pobřeží. Rozhodli jsme se, že se na chvíli posadíme, abychom nabrali dech. Tráva byla mokrá a vše vypadalo na to, že bude zase pršet.

Otevřeli jsme deštník, který jsme si vzali s sebou, a pokračovali jsme ve výstupu. Udělali jsme jenom pár kroků, když k našim uším zalehl hluboký bzučivý tón. Ohlédli jsme se nahoru a uviděli jsme veliký disk, který nad námi prolétal ve velikých kruzích, jako by hledal místo k přistání. Půvab, s kterým tento létající disk vykružoval své dráhy na nebi, byl vskutku neobyčejný. Neměl žádná světla, jeho barva byla stříbrná. Pojednou jsme se cítili stísněně, jako by naše tělo bylo drceno obrovskou vahou. Týna začala volat: „Rafaeli, co se děje ? !“ Snažil jsem se navázat kosmický kontakt, abych zjistil, co má znamenat tento silný tlak, který jakoby nás hrozil rozdrtit. Pomalu se nás zmocňoval strach. Pocit tlaku ještě zesílil. Pak se létající kotouč vzdálil a od toho okamžiku jsme se cítili zase dobře.

A nyní jsme uslyšeli Rafaela: „Chtěli jsme vás nechat zažít tento zdrcující pocit, abychom vám názorně ukázali, jak při každém setkání s námi u vás probíhá očistný proces a proces znovuvytváření životních energií. Vaše planeta je znečištěna, protože i srdce člověka je plné nečistoty. Na Zemi není mír a vášně, které jsou zdrojem záření postrádajícího jakýkoli soulad, jsou někdy vybičovány až do nesnesitelnosti a zachvacují další a další území na vaší planetě. Na těchto místech se pak životní energie dostávají do nesouladu s energiemi proudícími z vesmíru. Jednoho dne pochopíte tyto skutečnosti, které jsou zatím vaší vědě neznámé. Ti, kteří začali tyto souvislosti chápat, se nesetkávají s porozuměním a zůstávají ve svém poznání osamoceni.

Naslouchal jsem Rafaelovým slovům a při tom ve mně rostla obava, že by se tento drtivý pocit mohl znovu opakovat.

„Nyní se vzdálíme,“ řekl Rafael. Jeho hlas k nám doléhal ze směru létajícího disku. „Držte se této cesty. Nahoře se opět setkáme !“

Další výstup byl ztěžován deštěm a stavem povrchu cesty, která byla stále více rozbahněná. Mokrý tráva byla kluzká a během našeho výstupu jsme si musili pomáhat tím, že jsme se přidržovali keřů, abychom toto stoupání vůbec zdolali. Po nějaké době jsme se dostali na pěšinu, která vyústovala na malé louce. Ještě jsme nebyli nahoře a již jsme spatřili létající kotouč stát na zemi ve vzdálenosti několika desítek metrů od nás. Žasnul jsem, když jsem uviděl, jak ony tři koule, které jsem pozoroval na spodku tohoto vozidla již při našem prvním setkání, byly nyní pomocí opěrných ramen vysunuty tak, že disk si i na svahu zachovával svou vodorovnou polohu.

„Nádhera !“ zvolala Týna.

Mezi vzdušným vozidlem a námi, vzdálen několik metrů od nás, stál Rafael. Déšť poněkud polevil, ale tento muž z jiné vesmírné dimenze byl, jak se zdálo, úplně suchý. Srdečně nás pozdravil a popošel k nám.

„Je to dobře, že se můžeme setkat zde nahoře,“ řekl. „Tento kousek Země je opravdu hezký !“

Týna utrousila poznámku, kterou upozornila návštěvníka z vesmíru na to, že naše setkání se konají takřka jenom v dešti.

„Stále tomu tak nebude,“ odpověděl Rafael. „Ale Země musí být očištěna. Mnoho vody ještě poteče, a nejenom to.“ Na to mu Týna řekla, že jí to vůbec nemrzí, a že od nynějška i déšť patří k našim setkáním a že dobře pochopila očistnou funkci deště, který zde zastupoval tento nepostradatelný živel.

Rafael nás vyzval, abychom se zaposlouchali do hlasu deště. Řekl, že lidé stále víc a více ztrácejí smysl pro přírodu. **„Znovu nalézt vztah k přírodě,“** připojil, **„znamená být uzdraven z mnoha neduhů.“**

Stáli jsme mlčky. Déšť šuměl po listí a po trávě. Blízkost této bytosti propůjčovala této šedé atmosféře a deštěm promočené přírodě nový smysl.

„Dokud lidé znovu neuzavřou mír s přírodou a s celým Stvořením a dokud se nenaučí chápat je a rozumět jim, dotud jim příroda nevydá svá tajemství. Ani se nebudou moci dále vyvíjet přes všechny své vědecké poznatky. Právě vědění, které s sebou správně probíhající vývoj božích dětí přináší, je si vědomo existence nekonečných světů Stvoření, které daleko přesahují hranice pouze materiálního světa. Vaše věda, která studuje pouze hmotu, vás vede **jen** k poznání **povrchu** tohoto Stvoření; je nebezpečí, že to podstatné a důležité, vytvářející a formující, bude **přehlédnuto**. Z tohoto důvodu jsou vaše výdobytky **špatně používány**.“

Mezitím přestalo pršet, a proto jsme deštník opět zavřeli. Rafael se zlehka opřel o strom a znovu nechal svůj zrak tékat obdivně po této nádheře rostlinného světa. Tušili jsme, že toto setkání již nebude příliš dlouho trvat.

Rafael nás pozval, abychom šli kousek s ním, na místo, které bylo ještě poněkud více vzdáleno od létajícího disku. „Vaše věda,“ pokračoval, „musí poznat svoje hranice.“

Hmota nemůže přemoci hmotu. Až lidé uznají, že pravé poznání zná i jiné cesty, bude to veliká pomoc i pro vaši vědu. **Takovým, jakými nyní jste a zůstat chcete, nebudeme moci nikdy zprostředkovat vyšší poznatky. Použili byste je opět jenom k násilí, které by vytvářelo další nebezpečí. Nepořádek a znečištění, které panuje na vaší planetě, se již začínají rozšiřovat i do okolního prostoru. Přesvědčíte se však, že jsme bdělí, neboť vám nebude dovoleno, abyste smrt a ničení rozšiřovali i za hranice vaší planety.**“ Kráčeli jsme vedle sebe. Rafael, vysoký a majestátní, šel mezi Týnou a mnou. Jeho krok byl lehký a jistý; jeho uzavřené boty byly z materiálu, který se zdál být velmi lehký a byl měděné barvy. Na sobě měl celkem těsně přiléhající kombinézu, podobnou těm, které nosí naši kosmonauti nebo výškoví piloti. Byla podobné barvy jako boty.

„Říkal jsi mi, že patříte k Bratrstvu universální lásky,“ poznamenal jsem. „Co má tedy znamenat tvůj výrok, že nepřipustíte, aby nebezpeční pozemšťané pronikli do vesmírného prostoru?“

„Naše prostředky jsou mírového druhu,“ odpověděl. „Jestliže budete i nadále vyhlašovat falešné mírové programy a přitom pracovat na dalších válečných plánech, můžete si být jisti tím, že se vám je nepodaří uskutečnit, neboť to nepřipustíme. Nejdříve musíte prodělat lekci, ve které se naučíte činit dobro, akceptovat universální spravedlnost a žít v lásce. Teprve potom můžete dělat, co se vám zlíbí.“

„Jestli jsem tomu dobře rozuměl,“ řekl jsem na to, „znamená to, že nikdy nepoužijete násilí za tím účelem, abyste lidem znemožnili přístup do kosmického prostoru, ale použijete jiné způsoby, abyste jim zabránili dopravit tam atomové bomby a všechno, co by mohlo znamenat nebezpečí pro tuto dosud neznečištěnou část vesmíru.“

„Správně,“ potvrdil Rafael moji odpověď. „A tak je to také předurčeno v universálních zákonech našeho Otce.“ Udělal krátkou přestávku a pak nás upozornil na to, že Písmo se zmiňuje o tom, že dětem, které se vzeprou Otcově lásce, nebude dovoleno překročit jisté hranice. Jenom v dobrém nestanovil Otec žádné meze pro cesty, po kterých všechny děti dobré vůle budou k němu vedeny.

„Planety celého vesmíru,“ řekl klidně, „patří k universální lásce. Všichni jejich obyvatelé jsou povinni řídit se tímto zákonem lásky a vzájemné pomoci. Každý bratr a každá sestra se opravdu cítí být bratrem a sestrou, protože jsou všichni dětmi jediného Otce a Stvořitele. Vědění znamená ne ‚moc‘, jako u vás, nýbrž spíše **vzájemnou pomoc, pokoru a dobrotu**. Milovat znamená dávat, aniž bych za to něco požadoval. Přijímání je již v lásce obsažené, ale není hnací silou bliženské lásky. Na Zemi člověk používá vědění k tomu, aby panoval nad svým bratrem. Velmi často páchá ten, kdo má vyšší postavení, nespravedlnost, a zapomíná, co to je, stát společensky níže a být vystaven takovéto nespravedlnosti. Jediná moc, kterou uznáváme, je láskyplná moc nebeského

Otce. Jediná moc je moc, která vychází z lásky. Vědění a zodpovědnost znamená - sloužit, vytvářet dohro, být pokorným a jednoduchým tvář v tvář nezměrné velikosti stvoření.“

Týna komentovala jeho slova poznámkou, že teď vidí, jak dalece jsme my, pozemšťané, ve svém myšlení ještě vzdáleni takovýmto jednoduchým a krásným pravdám. Řekla také, že to, co nám zde Rafael líčil ze života na jiných planetách, které patří k universální lásce, je snem mnoha pozemšťanů, kteří touží po míru a spravedlnosti.

„Mnoho lidí na Zemi,“ doplnil Rafael, „se neřídí universálními zákony Stvoření a nepřijímají je za své. Jiní zase tyto pravdy zkomolili, tvrdým působením svého intelektu je zkomplikovali a pak učili lidi nakládat na sebe břemena, která sami nebyli schopni nést. I to bylo řečeno a stojí psáno. A tak mnozí pozemšťané se neřídí Božími zákony, protože jsou pravými rebely, jiní zase proto, že je nepovažují za spravedlivé a jejich dodržování za možné a reálné. Tito špatní učitelé, o kterých jsem před chvílí hovořil, mají velkou zodpovědnost vůči svým bratrům a sestrám. Písmo je velice přísné v posuzování takovýchto lidí.“

Na to jsem mu řekl, že mám dojem, že některé z pravd, které vyslovil, byly již před dvěma tisíci lety vyřčeny Ježíšem z Nazareta.

„Až budete tato má slova zvěstovat svým pozemským bratřím,“ řekl Rafael, „narazíte na některé, kteří budou zastávat názor, že vše, co jste, jak tvrdíte, na vlastní oči zažili, je jenom pohádka. Jiní zase řeknou, že nevidí nutnost, aby bylo znovu zvěstováno, co bylo dáno lidem jako poselství před dvěma tisíci lety. Řeknou, že není třeba dvakrát to zvěstovat, neboť vše, co se zde dozvídají, je jim již známo. **Před těmi se mějte na pozoru !** Kdyby lidé na Zemi toto učení skutečně přijali za své a změnili je v skutky, nebyli bychom dnes zde se svým naléháním. Během našich dalších setkání s vámi budeme hovořit i o jiných věcech. Nenechte se ale příliš odradit; neboť mnozí čekají na toto naše slovo a budou mít radost, že je budou moci slyšet.“

Během našeho rozhovoru jsme zůstali stát u velice hezkého keře. Rafael jej při hovoru s námi hladil tak, jako by to byla lidská bytost. Týna rozevřela deštník, neboť začínalo opět drobně pršet. Rafael si nevšímal deště, který mu padal na hlavu. Jeho vlasy zůstaly suché a to ve mně vzbudilo domněnku, že zde působila nějaká nám neznámá síla.

„Země,“ pokračoval Rafael, hladě při tom keř, „byla kdysi zahradou Eden. Tak jak to stojí v Písmu. Eden je celý vesmír, který zůstal věrný lásce svého stvořitelského Otce. Ale jednoho dne se zachtělo lidem na Zemi jíst z plodů poznání dobrého a zlého. To bylo zakázáno, neboť z toho stvoření vzcházela škoda. Otec vyslovil své varování. Lidé ale nechtěli tomuto varování věřit, a tak začali shromažďovat své zkušenosti se zlem, čímž také začal současný cyklus. Ti, kterým byly k obživě dány plody universální lásky, chtěli ochutnat jiného plodu, totiž vychutnat ubohé cesty zla. A řekli při tom též: Universální láska je jednotvárná a nudná, a pomlouvali tímto způsobem božskou stvořitelskou fantazii. Člověk dokonce ustavil zlo na místo dobra, sobectví na místo lásky, válku na místo míru, úpadek na místo pokroku. Zdivočel a ještě to dal za vinu svému Otci, který ve své lásce daroval svým dětem důstojnou svobodu. Tak proměnili ve skutek slova: **‘Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.’** (První Mojžíšova, 2, 17).“

Jeho obličej nabral vážný výraz, v kterém se odrážela jeho vnitřní bolest. To na mne udělalo hluboký dojem. Týna k němu vzhledla s výrazem očekávání. Záře jeho obličeje však neslábla a to ve mně vyvolávalo naději, že přes všechno, co zde bylo řečeno, existuje cesta záchrany. Klid, který z něho vyzařoval, a výraz dobroty v jeho tváři dávaly tušit, že tato naděje je reálná.

„Jak bude možné,“ zeptala se Týna, „dostat se ze situace, která trvá na Zemi již několik tisíciletí ?“

„Vše stojí psáno,“ řekl Rafael, zatímco se pomalu vzdálil od keře. „Vše bylo předzvěděno s ohledem na svobodnou vůli člověka a vše bylo předem připraveno ve velkém plánu, jenž byl

inspirován Boží láskou, a vše to má i svůj podklad v Univerzálních zákonech, které vládnu všemu Stvoření. Vzpurní lidé nebyli nikdy přenecháni sami sobě, nýbrž byli vedeni, trestáni, utěšováni, a když bylo třeba, i různými způsoby podporováni na cestě k dobru. Přejde okamžik, v kterém ten, jemuž jest dána moc na Zemi i na Nebi, zasáhne spolu s těmi, kteří stojí po jeho boku, a učiní konec všemu zlu na Zemi tak, jak to bylo určeno. Bůh Otec bude při tom myslet i na ty, kteří v té době nebudou ještě zralí pro záchranu. Pro ně však již nebudeme moci nic učinit. Provedeme plán našeho Otce, který on připravil. Těm, kdo na to nebudou připraveni, to způsobí mnoho bolesti a zklamání nad tím, že nevyužili tak velkou příležitost k záchraně.“

Odmlčel se. Pak dodal: „My jsme cherubíni, o kterých je řeč v Písmu. Přímo od Boha jsme byli dosazeni jako strážci Edenu. Nikdy nedovolíme pozemšťanům přístup k neposkvrněným vesmírným prostorům Edenu, dokud se z představitelů moci zla opět nestanou představitelé universální lásky. Dobytí prostoru jiných světů je takovým pozemšťanům, jací jsou v současné době, působením spravedlnosti universálních zákonů **znemožněno**. Dříve, než jim to bude umožněno, **musí se s konečnou platností zříci zla**. Pak se Země znovu stane součástí zahrady Eden a její obyvatelé budou přijati do společenství universálního bratrstva. Tato zábrana na cestě k zahradě Eden bude odstraněna a my se vrátíme zpět a budeme se moci na Zemi opět volně pohybovat, právě tak, jako vy v našich domovských světech, tak jak tomu bylo před vzpourou.“

Týna se usmívala a vyjádřila přání, aby tento den byl co nejdříve zde. Rafael četl moje myšlenky a zopakoval, co již předtím řekl.

„**Nikdy**,“ řekl s důrazem, „**nepoužijeme násilí. Násilí přináší vždy jenom násilí, nenávist přináší nenávist a smrt přináší smrt. Naše zbraně jsou - láska, rozumnost, moudrost a trpělivost. Přesto jsme v takové míře aktivní, že to přesahuje všechny vaše představy. Nikdy nedovolíme, aby se zlo dostalo do vesmíru, tam, kde vládnu harmonie, životní síla a láska. Od pradávna úspěšně vzdorujeme svodům zla. Jsme stvořeními s jistými omezeními a vždy a za všech okolností se musíme plně spoléhat na svého Stvořitele, který nás stvořil tak, abychom byli svobodní a mohli mít svou důstojnost. Ctíme jeho zákony a víme, že jeho láska otvírá nekonečné cesty k věčnému životu. Je pošetilé nechtít se zříci mála, a tím ztratit mnoho, i životní štěstí. Milujeme Boha, našeho Otce, neboť i on nás miluje. Miluje nás bezpodmínečně, a totéž činíme i my, neboť v tomto je pravý řád. Brzy to pochopí i obyvatelé vaší planety a pak přijde onen vytoužený den. Říkám brzy.**“

Vydali jsme se směrem k vzdušnému vozidlu, které stálo na zemi.

„To znamená,“ zakončil Rafael, „že cherubíni budou brzy mezi vámi. Země se opět stane planetou universální lásky a ne planetou, na které vládne moc zla. Vezmeme vás s sebou do vesmíru a i vy budete v kosmických lodích cestovat k jiným světům. Navštívíte mnohé příbytky našeho Otce a nová epocha lásky ukončí tisícileté dějiny válek, smrti a ničení.“

Tím skončilo naše setkání. Rafael se s námi rozloučil a dal se na cestu k vesmírnému vozidlu, které přitahovalo naše zraky, Rádi bychom si je byli prohlédli. Rafael se k nám však obrátil a vyjádřil politování, že nás v tomto ohledu ještě nemůže uspokojit.

Skrze kruhová okna jsme uvnitř zahlédli dvě hezké tváře. Zamávali jsme na ně a obdrželi jsme odpověď na svůj pozdrav. Dveře se za Rafaelem nehučně zavřely. Nato se rozzářilo bílé světlo na nejvyšším bodě kopule. Bylo slyšet jemné bzučení a viděli jsme, jak ony tři polokoule byly zataženy do spodku vozidla, zatímco vozidlo samo zůstalo „viset“ ve vzduchu.

Větve stromů zašuměly a keře se ohnuly pod silným závanem větru. Ucítili jsme lehký tlak v uších bubincích a létající disk se začal rychle zvedat do výše. Pak změnil ostře dráhu svého letu a zmizel v oblacích.

MATEŘSKÁ KOSMICKÁ LOĎ

Jeli jsme do Sporonta a na západním konci městečka jsme sjeli na cestu, která za jedním silničním přejezdem začala příkře stoupat. Ve vzduchu visela ona sváteční a radostná nálada, kterou umí v onu roční dobu vychutnat každý, kdo opustil město. Naše cesta vedla mezi piniemi a zelení nově se probouzející přírody.

Mezitím se setmělo. Špičky hor byly již sotva viditelné v posledním přisvitu večerního nebe. Mraky zmizely a na jejich místě vyšly hvězdy. Vzduch, pročištěný deštěm, krásně voněl.

Na jedné odstavné ploše u silnice jsme zastavili a já jsem poprosil přátele, aby čekali na tomto místě. Vysvětlil jsem jim, že tak jednám na přání našich bratří. Pak jsme s Týnou pokračovali dál v cestě. Jeli jsme ještě kus a dále jsme pokračovali pěšky. Cesta vedla pod korunami stromů a poněvadž zde bylo úplné temno, svítili jsme si čas od času kapesními svítilnami. Týna byla toho názoru, že kdyby to nebylo kvůli bratrům, nikdy by se neodvážila v noci na takovéto osamělé místo. Chůze jí dala zabrat, neboť boty, které si vzala, nebyly na takovouto cestu právě nejvhodnější, a museli jsme se držet pevně za ruce a navzájem si pomáhat, abychom se vyhnuli loužím a blátu.

Po tom, co jsme urazili již hodný kus cesty, zaslechli jsme pojednou hlasy. Okamžitě jsme se zastavili a tiše naslouchali. Byly to mužské a ženské hlasy. „Jsou to oni,“ řekla Týna. „Jsem si jistá, že jsou tady.“

Bylo mi též jasné, že jsou to oni, ale protože jsem pro to neobdržel žádné potvrzení prostřednictvím kosmického kontaktu, rozhodl jsem se pro opatrnost. Poprosil jsem Týnu, aby nemluvila nahlas a šli jsme jen pomaloučku dopředu. Týna byla plná radosti a nebyl na ní vidět žádný strach.

Právě jsme šli podél řady keřů, které jako živý plot tvořily hranici velké volné plochy, která však našim zrakům zůstávala skrytá v temnotě. Šli jsme dále podle těchto keřů, až jsme došli na dosti velkou louku. Čas od času bylo ticho jarní noci přerušeno hlasy nočních ptáků. Ochladilo se, a proto jsme si natáhli svetry, které jsme si pro všechny případy s sebou vzali. Ve světle kapesních svítilen jsme ohledávali louku před námi. Nebyly na ní stromy ani keře a jejím středem probíhal pruh mořské trávy, který ji dělil na dvě části. Jedna polovina vykazovala nepatrné převýšení nad druhou polovinou. Vlhkou trávou jsme šli dál.

„Cítím, že jsou tady,“ opakovala Týna. „Zdá se mi, že nejsou daleko odtud.“

Trval jsem na tom, že musí zůstat klidná a rozhodl jsem, že budeme čekat na tomto místě. Posadili jsme se na kámen, který se zdál být poměrně suchý, a čekali jsme v tichosti na znamení jejich přítomnosti. Tu se ozval Rafaelův hlas. Byl zřetelný, jako by přicházel z blízkosti: „Jsme již na Zemi,“ řekl, „nedaleko od vás.“

Týna radostně vykřikla a řekla, že už to dávno cítila. Zhasnuli jsme baterky a Týna mi ukázala na něco sotva viditelného na konci louky, kde mez vyznačovala zvýšení terénu. Tam, kde začínala zřetelná, temná hranice stromů, začala pomalu narůstat jemná záře, která stále nabývala na intenzitě. V temnotě se začaly zřetelně vykreslovat obrysy obrovského doutníku, spočívajícího na Zemi.

„To je nádhera!“ zvolala opět Týna. Znovu jsme byli úžasem bez sebe nad tím, co se nabízelo našim zrakům. Světelná záře zesílila a onen objekt byl stále lépe viditelný. Jeho délku jsem

odhadoval na sto až sto dvacet metrů, na nejvyšším místě dosahoval až do výše korun stromů stojících za ním. Dlouhá řada kulatých oken propouštěla barevné světlo, které však pronikalo za hranice oné meze, za níž začínala vyvýšená část louky. Za několik minut vycházela z tohoto objektu taková záře, že to připomínalo slavnostně osvětleného zaoceánského obra, jenže toto světlo bylo ještě intenzivnější. Stáli jsme jako očarováni těmito barvami a světlem vyzařovaným do všech stran, které jako by mělo mnoho zdrojů, jejichž polohu jsme nebyli schopni určit. Týna mě vzala pod paží a chtěla, abychom se vydali směrem k tomuto kosmickému doutníku.

„Ještě počkáme,“ řekl jsem. „Určitě nám budou chtít něco říci.“ Cítili jsme v sobě onen obvyklý vnitřní mír, který v nás byl během všech našich předchozích setkání. Kosmické vozidlo, které zářilo před námi, dělalo tak velkolepý dojem, že okolí ozářené tímto světlem se prakticky vůbec nepodobalo tomu, jak se nám jevílo při našem příchodu; vypadalo to, jako bychom byli na zcela jiném místě, v nějakém světě divů. Zář „doutníku“ ještě dále zesílila a z jeho kulatých oken proudila hra světél, podobná slavnosti nepředstavitelné krásy a pestrosti. Toto světlo a barvy v slavnostní rytmičtější hře daly v srdci rozeznít něco, co je jen těžko možné popsat. Tu se na jednom konci této zářící lodi objevil létající kotouč, za ním druhý, třetí a konečně čtvrtý, které postupně vyjížděly z nitra zářící lodi a které vydávaly takovou záři, že vypadaly jako koule bílého světla. Snesly se na louku, která se rozprostírala mezi námi a velkým „doutníkem“.

Otevřela se čtyři dvířka a z nich vystoupili muži a ženy. Poznal jsem postavu Rafaelovu a srdce jsem samou radostí cítil až v krku. Týna na ně zamávala. Vydali se směrem k nám. Jejich těla obklopovala jemná záře fosforeskujícího světla. Rafael kráčel jako první, ostatní ho následovali.

„Budte vítáni k tomuto setkání!“ řekl laskavým hlasem. „Dnes se seznámíte s dalšími bratry a sestrami, kteří na této misi spolupracují.“

Pozdravili jsme se s Rafaelem, Ortonem a Firkonem, které jsme znali již z dřívějška. Ortonova vysoká postava, jeho urozené chování a celý výraz jeho zevnějšku působily slavnostním dojmem. Firkon nás opět přivítal se srdečností, která na nás již poprvé udělala dojem. Jejich pohledy byly plné dobroty a jejich vzezření i jejich gesta vyzařovaly prostotu.

Byl nám představen další bratr; jeho vlasy byly tmavé a jevil se jako prakticky nadaný. Nebyl o nic méně krásný než ostatní, podobal se jim i v harmonii svého chování. „Toto je náš bratr Zůl,“ představil jej Rafael. Jeho schopnosti a znalosti jsou velice ceněny.“

Pak nám byl představen další muž, který na nás působil velice milým dojmem. Usmíval se jako někdo, kdo by toho chtěl málo slovy hodně říci. „Jeho jméno je Georg,“ představil jej Rafael a ukazuje při tom na mne, řekl: „Jmenuje se jako ty. Tento náš bratr žil jistou dobu na Zemi, na kterou sestoupil, aby splnil jistý úkol. Nyní se opět vrátil mezi nás.“ Pozdravili jsme se hřejivým stiskem ruky. Nato k nám přistoupily čtyři dívky, jejichž půvab mě uchvátil. Nejmenší z nich měla modré oči a světle plavé vlasy.

„Jsem Kalna,“ představila se. „Jsem ráda, že mohu být mezi vámi.“

„Jmenuji se Ilmut,“ řekla druhá, zatímco nám slavnostně tiskla ruku. „Mám velkou radost z tohoto setkání.“ Byla vyšší než Kalna a její vlasy, černé jako ebenové dřevo, jí spadaly až na ramena. Její černé oči na nás pronikavě hleděly. Byla hezká, ale přitom velice skromná a prostá, což se dalo vyčíst z celého jejího chování i ze slov, která s námi promluvila na uvítanou.

Pak nám byly představeny další dvě, tentokrát snědé dívky, jejichž jména nám však nebyla sdělena. I ony byly malým svědectvím nadpozemské krásy a nepředstavitelného půvabu, líbeznosti a dobroty. Všichni, muži i ženy, měli na sobě letecké kombinézy s poněkud širšími nohavicemi a rukávy. Jejich těla vyzařovala slabé, jakoby fosforeskující světlo.

„Toto je mimořádné setkání,“ řekl Rafael svým měkkým a hlubokým hlasem. „Je důležité, abyste poznali i tyto bratry a sestry, kteří jsou pověřeni touto misí. Je nás ale daleko víc, kteří se o vás staráme. Všechny nás poznáte, ale ne dnes!“

Vzduchem se začala šířit jemná, příjemná vůně. „To je jedinečná vůně,“ řekla Týna; „ta není ze Země.“ - „Ani já jsem takovou vůni ještě nezažil,“ potvrdil jsem její dojem.

Bratři se usmívali. Mezitím se vytvořila mezi námi taková atmosféra důvěry, jaká nemůže mezi lidmi na Zemi v tak krátké době vzniknout.

Orton hleděl mile na Týnu a řekl jí tak láskyplná slova, že se pohnutím rozplakala. Sedli jsme si všichni v kruhu do trávy, aniž bychom hleděli na to, že byla vlhká.

„Nenecháme vás kvůli tomu onemocnět,“ prohodil žertem Rafael. „Jen se usadte pohodlně!“

Vzduch se nyní zdál být docela vlahý, jako by byl ohříván oním světlem, které vycházelo z vesmírných vozidel a které potěšovalo i naše srdce. Hluboký mír nás nechal splynout s přírodou. Kosmické lodi byly přítomny jako živoucí bytosti.

„Obyvatelé Země,“ začal Rafael, který seděl uprostřed ostatních s nohama lehce pod sebou zkříženýma, „vydávají obrovské sumy na to, aby s námi navázali spojení. A my jsme přitom na Zemi. Jsme zde, mezi vámi, tak, jak nás teď vidíte, ale i v jiných podobách, které vám nejsou známy. Mnozí vědí o naší existenci a naší přítomnosti, a přesto ji popírají. Mnozí z těch, kteří nás viděli, trvají na tom, že se chováme pro ně nepochopitelným způsobem, ba dokonce, že si z nich tak trochu děláme legraci. Nechtějí totiž udělat onen malý krok, který by je dovedl k tomu, pochopit ono „proč?“ celé této záležitosti.

Následovalo mlčení. Radoval jsem se nad přítomností těchto bratří a sester i nad tichem této pozoruhodné noci, strávené v jejich kruhu, v kruhu těchto poutníků světla. Vzpomínal jsem si na slova, která Rafael vyslovil při setkání na výšinách Zoagli, a v myšlenkách jsem je přirovnával k tomu, co říkal nyní. Byl jsem přesvědčen o tom, že pozemská zahrada Eden byla lidmi, kteří se vzepřeli proti Bohu, zohyžděna k nepoznání. Pouhá přítomnost těchto bratří a sester mi umožňovala plno věcí pochopit. Přál jsem si, aby tato noc neměla konce.

„Někteří,“ navázal znovu Rafael, „se ptají, zda vůbec existujeme a míní při tom: ‚Jestliže mimozemšťané skutečně existují, proč se nám všem neukáží a nenavážou s námi řádným způsobem kontakt?‘ **Velmi mnoho jich přitom dobře ví, že existujeme, ale že nesdílíme jejich egoistické a válečné záměry. Ve skutečnosti by nás totiž chtěli mít ve své moci, aby z nás mohli vytáhnout poznatky, které by jim daly do rukou ještě mocnější a ničivější prostředky. Z toho důvodu jednáme tak, abychom vyloučili takováto nebezpečí, a čekáme na okamžik, kdy budeme moci našim pozemským bratřím a sestrám zprostředkovat poznatky, které budou moci použít v souladu s universálními zákony, jež byly Božím dětem dány.** Nositel mého jména na mne láskyplně hleděl. Pociťoval jsem vůči němu velkou vděčnost a obdiv. Čas od času se v lese ozval slavík. Tiše jsme naslouchali jeho uměleckému přednesu. Opět se ve vzduchu začala šířit zase jiná příjemná vůně.

Rafael řekl: „**Země se brzy opět stane zahradou Eden. Dříve však, než se lidé znovu budou moci stát šťastnými obyvateli této planety, budou muset mnoho vytrpět pro současnou tvrdost svého srdce. Nakonec v nich však přece převládne láska, která má svůj příbytek v každém z nich, a ona pak zvítězí nad všemi zlými vášněmi.**“

Nyní se přátelsky vložil do hovoru Firkon: „**V Bibli můžeme číst,“ řekl živě, „že hebrejský národ zažil exodus, kterým byl vyveden z otroctví. A toto je naše dnešní poselství: Země se má připravit na nový exodus, kterému v jejích dějinách není rovného. Žádná událost, která se kdy na Zemi stala, nemůže být přirovnána k tomu, co stojí před vámi. Abyste tomu**

rozuměli, musí se člověk naučit číst ‚znamení‘, která jsou uvedena v textu a která provázela tento exodus. ‚Oblaka‘ a ‚ohnivé sloupy‘, které dnes nazýváte létajícími talíři a mateřskými loděmi. Ty se vznášely nad hlavami Hebrejů během jejich útěku z Egypta. Přesně tato znamení a skutečnosti ohlašují dnes tento nový a poslední exodus, který vás vyvede z této bídy a přivede vás do světa universální lásky, do této zaslíbené země. Je nutné, aby se to všichni dozvěděli. Čas tlačí !“ Přestože jsem příběh o útěku Hebrejů z Egypta (v knihách Mojžíšových) nikdy nečetl s velkou pozorností, přesto jsem během Firkonova výkladu dobře pochopil, co jím chtěl říci.

„Budeme vám průvodci,“ řekla Ilmut svým milým hlasem, „tak jak jsme to činili tenkrát, ba naše pomoc bude nyní ještě daleko větší. Povedeme vás do zahrady Eden. Tento přechod stojí bezprostředně před vámi. Neboť již nyní je připraveno pro tuto planetu oněch deset ran, které budou do života uvedeny bytostmi, které mají velikou moc ve sféře negativních sil. Budete muset projít pouští, proti níž ta, kterou musili projít Hebrejci, byla oázou. Ale tak jako tenkrát, tak i tentokrát budete moci sledovat naši přítomnost a bude vám při tom poskytnuta veškerá pomoc a útěcha. Ve dne poznáte naši přítomnost na ‚oblačných sloupech‘, které se budou vznášet na obloze, v noci nastoupí na jejich místo ‚sloupy ohnivé‘. Nebudete nikdy sami a budete tak ochraňováni, jak ještě žádná bytost na této planetě nebyla ochraňována. Neboť mohutné bude zrušení Země.“

Po ní se ujala slova Kalna a její zanícený hlas byl provázen slavičím zpěvem. „Hebrejský národ,“ řekla, „byl veden jedním bratrem, který pocházel z vyšší kosmické dimenze a který se na Zemi narodil proto, aby splnil tuto důležitou misi. Jeho jméno bylo Mojžíš. I vy budete vedeni novým Mojžíšem, kterého všichni uctíváme a milujeme. Ten povede všechny národy během jejich posledního a největšího exodu jako jejich dobrý bratr a otec. Všichni, kteří mu důvěřují a přejí si mítí jej za vůdce, budou moci dosáhnout předurčený cíl. Nikdo nebude ponechán sám sobě, pokud to sám nebude chtít.

Toto poselství, které vám nyní přinášíme, je ohlášéním naděje na záchranu, zatímco nad obzorem vaší planety se stahují černé mraky.“

„Přijďte na to,“ řekl slavnostním hlasem Orton, „kolik dobrého a krásného je ve všem Stvoření, které vás obklopuje. Předtím ale musíte projít výuční dobou, která s sebou přinese mnohá neštěstí a utrpení, aby se tak každý, kdo touží po dobru, mohl plně osvobodit od zla a mohl je zcela vypudit ze svého srdce. Dokud se to nestane, dotud zůstanou pozemšťané trvalým nebezpečím pro celý kosmos. A my budeme tak, jak to stojí psáno, s tasenými plamennými meči stát na obraně nedotčené části zahrady Eden. My, Cherubíni, znemožníme přístup do Edenu každému, kdo by do něj chtěl vnést ničení a smrt. Až opět nabudete svou původní čistotu a zlo ani ve vás, ani na vaší planetě nenalezne koutku, ve kterém by se mohlo skrýt, pak opět bude otevřen přístup k jiným světům, k jiným dimenzím kosmu. Tento den bude velkým dnem vašich dějin a nestojí daleko před vámi.“

Tito bratři a sestry vzbuzovali naději v našich srdcích. Týna se zeptala: „Proč citujete jenom Bibli ? Neexistují i jiné texty, které obsahují tytéž pravdy, jako jsou ty, které tu byly vysloveny ?“

„Během tisíciletí,“ odpověděl Rafael, „byla předána lidem mnohá poselství a ta byla pak dále rozšiřována prostřednictvím věrohodných svědků. Potom se náš Otec rozhodl zasáhnout do lidských dějin zcela zvláštním způsobem. Stalo se to vyvolením hebrejského národa, z něhož se později narodil i Ježíš. Bible nám zjevuje tento Boží zásah do dějin lidstva. Provádíme jeho vůli a sledujeme od té doby nepřetržitě stav, ve kterém se lidstvo nalézá, takže tento zásah do dějin lidstva se v současné době nevztahuje pouze na jeden národ, nýbrž na všechny národy Země. Jiné národy se daly jinými cestami a i těm bylo pomoheno. Co činí Bibli tak důležitou a aktuální je to, co Ježíš Kristus řekl a učinil. Celý její text má ten smysl, že je nám vodítkem k onomu velkému zjevení, které je celé shrnuto v Apokalypse. V ní jsou shrnuta všechna proroctví, která se týkají vyvoleného lidu Starého i Nového zákona. V ní je popsán i onen exodus, jehož nadcházející

vyplnění vám zde ohlašujeme, i utrpení, které musí Země přestát, aby mohla být opět připojena k zahradě Eden. Všechna proroctví obsažená v Bibli se vždy po čase ukázala být pravdivá. Nyní stojíme před vyplněním onoho posledního. K tomu bychom vám chtěli ještě něco říci. Mnoho lidí dnes čte Bibli v duchu pouhého vzdělávání, s nepřítomným srdcem a otupělými smysly. Z toho důvodu ztratili onu prostotu v myšlení, která byla vlastní pisatelům jejích řádků. Proto jim také nemohou rozumět.“

V této chvíli Rafael přerušil svůj výklad a oznámil, že z bezpečnostních důvodů se někteří z nich musí vrátit na palubu kosmické lodi. Bylo rozhodnuto, že Rafael, Firkon a Orton s námi ještě chvilku zůstanou. Ostatní se měli s třemi létajícími disky vrátit do mateřské lodi a onen čtvrtý měl zůstat stát připravený k odletu pod Zúlovým dozorem. Ti, kdo se měli vrátit nazpět, se s námi srdečně rozloučili; všichni nám řekli, že se s nimi znovu brzy uvidíme. Ujistili nás svou láskou a podporou. Týna byla z toho všeho, co zde bylo řečeno, tak otřesená, že se od nich vůbec nechtěla odloučit. Ale Rafael jí ještě jednou vysvětlil, že to tak musí být. Bratři a sestry z kosmu se vydali k oněm třem létajícím kotoučům. Ty se poté, co do nich vstoupili, odlepily od země, aby krátce nato zmizely v mateřské lodi. Světla byla ztlumena, tak jako po ukončení slavnosti, kdy se všechno opět vrací do svého původního stavu. Zůstala jen jemně světélkující silueta, která se rýsovala na temnotě pozadí. Sotva viditelná byla i jemná záře, která vycházela z oken létajícího kotouče, který jako jediný zůstal stát na louce. Rafael nás pozval na krátkou procházku. Firkon vytáhl z kapsy předmět podobný krátké tyčce, který vydával rozptýlené světlo. Sli jsme mezi stromy. Týna se do mne zavěsila a oni tři muži z kosmu šli vedle nás. Rafael po mojí levé straně a Orton s Firkonem na straně Týny.

„Jestliže vám říkáme, že vám nebude dovoleno proniknout do kosmického prostoru,“ řekl Rafael, „pak naplňujeme ono proroctví, jež je obsaženo v knize Genesis, kde je řečeno, že Bůh, náš Pán, nás dosadil za strážce Edenu, aby bylo lidem zabráněno v přístupu ke stromu poznání, aby jej nemohli nakazit zlem a negativně ovlivnit jeho růst. Brzo shledáte, že zlo, v němž jste chtěli pokračovat, v dohledné době ztratí půdu pod nohama, že se ve svých důsledcích obrátí proti vám. Cesty dobra a universální lásky neznají žádné okliky a negativní zpětná působení. Ten, kdo trvale používá bludných cest, musí počítat s tím, že jej jednou zavedou do slepé uličky. To je velmi důležité opatření, které má ten smysl, aby děti, které setrvávají na scestí, neztratily zpáteční cestu k Bohu - Otcí.“

„Jestli jsem tomu dobře rozuměl,“ řekl jsem, „je Země blízko konce současného stavu věcí, na konci jisté epochy.“ „Ano, stojíte na konci současné epochy,“ odpověděl Firkon a díval se při tom na mne. „Brzo budete žít v oné epoše, o které se zmiňují písmena všech dob. Co se však před tím musí stát, bude velice smutné. Je nezbytně nutné, aby lidé co nejrychleji pochopili velikost a jednoduchost tohoto poselství, které vám předáváme. Ostatně, v písmech jsou již podobná poselství obsažena. Ale ti, kteří vám měli vysvětlit správný smysl toho, co vám bylo předáno a co stojí psáno, se ztratili v bludišti svého zaslepeného rozumu.“

Bratři, kteří šli vedle nás, i všechno, co jsme dosud prožili, bylo přece nejhmatatelnějším důkazem pravdivosti všeho toho, co nám zde bylo sdělováno.

„Ráda bych věděla,“ zeptala se Týna poněkud váhavě, „proč tyto věci nesdělíte lidem, kteří mají moc a kteří jsou směrodatní pro jejich publikaci a uvádění v život ? Je přece daleko pravděpodobnější, že lidé uvěří spíše jim, než nám. Oni by přece mohli daleko lépe rozšířit toto poselství.“

Vysvětlení jí podal Orton: „Vždy jsme si pro předávání svých poselství vybírali jednoduché lidi,“ řekl, „takové, kteří nezkreslovali smysl našich slov v důsledku svého vzdělání a svých vlastních myšlenek a názorů. Otevřená, přijímající mysl, nezatížená předpojatými názory, je daleko vhodnější k zprostředkování poselství z vyšších světů. Skutečnost, že pozemšťané nechtějí uvěřit jenom proto, že zprostředkovatel je prostá osoba, nedokazuje nic jiného, než diskriminaci, která odkazuje na jejich pýchu. Víme přece, že ten, kdo chce toto poselství slyšet a miluje pravdu,

nebude mít nejmenší potíže tohoto druhu při jeho přijímání. Každý z nich bude cítit a chápat ve svém srdci pravdivost toho, co mu je sdělováno. V opačném případě se nedá nic dělat. Písmo může sloužit jako prubířský kámen pro události, které se dějí na vaší Zemi. Hovoříme ke všem lidem dobré vůle.“

„Stojí psáno,“ řekl Rafael svým zvučným hlasem, „že Bůh potrestal lidi potopou, která zasáhla celý svět, a současně slíbil, že se to již nikdy nebude opakovat. Bible nám dále podává zprávu o tom, že Bůh skrze Noema uzavřel smlouvu s lidmi, i s těmi, kteří se mají narodit teprve v budoucnosti. Dal Noemovi na potvrzení smlouvy s ním a se všemi jeho potomky znamení. Byla to duha, kterou rozepjal mezi oblaky. Samozřejmě, že tím nemyslel duhu, která vzniká po bouřce, nýbrž symbol své smlouvy s lidmi na Zemi, kteří se proti němu vzbouřili a kteří za to byli potrestáni potopou. Onen oblouk byl symbolem mostu mezi dvěma břehy. Mezi Božím světem a jeho věrnými dětmi a světem lidským, pozemským, světem dětí, které se protíví zákonům jeho lásky. Postavil tento oblouk na nebeská oblaka a určil, že přívaly vod, které způsobily potopu, se již nikdy nemají valit z nebe, aby potrestaly lidi na Zemi. A nyní - jestliže zde nebyly žádné mraky, které by mohly přinést déšť, o čem to mluvil náš božský Otec ? Ono slovo O oblacích znamená kosmické a hvězdné lodi, což dále znamená, že uskutečnění oné smlouvy bylo svěřeno nám a především tomu, který je v našem středu a který byl kdysi seslán na Zemi. Právě tomuto novému Mojžíši, který nyní povede Zemi během jejího exodu ze zajetí zla do zaslíbené země Eden.

Izaiáš hovořil o nás, když se ptal: ‚Kdo jsou ti, kdo létají jako oblaka, jako holubice do svého hnízda ?, Mluvil o našich létajících discích, které se vrací do mateřské lodi tak, jak jste to dnes v noci viděli. Výraz ‚oblak‘ se neustále vyskytuje v Bibli. Ezechiel se též nacházel před velikým oblakem a popsal hvězdnou loď, která se v něm nacházela. Čtěte jeho popis ! A co byly ony oblačné sloupy ve dne a ohnivé sloupy v noci, které se vznášely nad hlavami Hebrejů v době jejich útěku z Egypta ? Vše to je součást Boží velikosti, vše to patří do výzbroje jeho nebeských zástupů. On, Pán zástupů, se odedávna zjevuje lidem skrze toto znamení. Už jsem vám řekl,“ zdůraznil Rafael, „že Pán hovořil z oblaku, tak jak to stojí v Žalmech.“

Rafael se obrátil a začali jsme se pomalu vracet na louku, kde čekal Zůl vedle létajícího disku. Pak pokračoval: „Stojí psáno: ‚Položil jsem na oblak duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí.‘ Tato znamení máte nyní před sebou. Byla ukázána i miliónům dalších pozemšťanů. Je krajně důležité vědět,“ zdůraznil, „že kdo chce pravdě písem porozumět, ten jí také porozumí. Pravda osvětluje rozum a zažehuje oheň v srdci. Z tohoto důvodu se pouštíme do díla a prosíme další lidi na Zemi o spolupráci.“

„Čtěte !“ zdůraznil opět. „Čtěte a zvažujte každé slovo ! Bůh řekl Noemovi:

‚Kdykoli zahalím zemi oblakem a na oblaku se ukáže duha, rozpomenou se na svou smlouvu mezi mnou a vámi, i veškerým živým tvorstvem, a vody již nikdy nezpůsobí potopu ke zkáze všeho tvorstva.‘ (První Mojžíšova, 9; 14, 15)

Nezdá se vám, že výskyt našich kosmických lodí na vašem nebi je stále častější ? Ujišťujeme vás: Byl to náš nebeský Otec, který nám řekl, že dnes přichází ona doba, kdy pojal úmysl shromáždit kosmické lodě svých věrných dětí nad Zemí, a brzy bude nad nimi viditelná i ona duha, aby byla všem zjevná existence oné smlouvy, která byla učiněna s obyvateli Země. A v těchto kosmických lodích se budeme nacházet i my, ale především v nich bude přítomen ten, který slíbil znovu přijít na oblacích nebeských, s velkou slávou a mocí. On to bude, který vás přivede zpět do zahrady Eden, aby byla ve sféře Země opět zalidněna.“

Mezitím jsme se dostali do blízkosti louky a už z dálky jsem viděl jemnou ‚zář‘, která vycházela z hvězdné lodi a z onoho disku, vedle něhož Zůl trpělivě čekal. Firkon se ujal slova:

„Je nutné, aby se lidská srdce otevřela poselství, které je obsaženo v Písmu, zvláště proroctvím, která v sobě obsahují znamení doby, totiž konce epochy. Mnozí by chtěli všechno řešit pomocí

ANDELE V HVĚZDNÝCH LODÍCH 24 www.andele-svetla.cz www.vesmirni-lide.cz

logických úvah, prostřednictvím své studované hlavy. Pravda je ale mnohem jednodušší, ale současně hlubší, než jim jejich rozumové hloubání umožňuje vidět. Ty děti našeho Otce, které chtějí znát pravdu, ucítí, jakmile zaklepe na jejich srdce, a ony jí je otevrou dokořán. Budeme vám neustále nápomocni.“

Rafael mi položil ruku na rameno, přátelsky na mne pohleděl a řekl: „Zjevení, kterých se vám dnes dostalo, překvapí mnohé tak, jako dnes překvapilo vás. Přivodí také mnoho nepochopení i utrpení. Je ale nutné, aby se tak stalo, neboť mnoho dosud nepochopitelných faktů tím bude vysvětleno. Mnoho lidí dobré vůle vám uvěří a budou vám nápomocni. Budou pomáhat v činnosti tomu, jenž nikdy nelže a my budeme stát při nich. Ale nyní již musíme jít. Náš pozdrav zní: Na shledanou !“

Rozloučili jsme se bratrským obětím. Bratři se vydali na cestu k létajícímu disku, který je přijal na svou palubu a zakrátko zmizel ve hvězdné lodi, jež se v nastalé temnotě zdála být větší než předtím. Začala vydávat bzučivý tón a záře, která z ní vycházela, začala sílit. Současně se barva této záře začala měnit z bílé na oranžově - žlutou. Pak se rychle začala vzdalovat k nebi, posetému hvězdami, a v krátkosti nato zmizela naším očím.

Naši přátelé se nevzdálili z místa, na kterém jsme je opustili. Robert si vyvolal z paměti obrazy, které přijal telepaticky a začal na kus papíru kreslit hvězdnou loď a ony čtyři létající disky. Niki uviděl z pahorku, na který se vyškrábal, světlo, které se zvláštním způsobem pohybovalo na nebi. Toto sem a tam se pohybující světlo nepřipustilo pochyby o svém původu. Anna a Paul zachytili části našeho rozhovoru s návštěvníky z kosmu. Všichni přijali znamení na stvrzení toho, že já a Týna jsme zažili přímý kontakt s bratry z vesmíru.

Vnitřně pohnuti a šťastni jsme sjížděli směrem k Riviéře, kde jsme odbočili na dálnici směrem na Janov.

(7)

SETKÁNÍ UPROSTŘED MĚSTA

Onoho večera jsem pozval Týnu na procházku podél pláže v Nervi. Vzali jsme s sebou i Paula a Roberta. Auto jsme nechali stát u nádraží a vydali jsme se na cestu k pobřeží. Byl okouzlující večer a vzduch byl krásně vlhký. Procházeli jsme se po břehu moře, tu a tam se zastavujeme, a přihlíželi jsme hře vln, které se tříštily o útesy. Měli jsme zvláštní pocit, jako by se mělo něco stát. V duchu jsem se obrátil na Rafaela a pokusil jsem se vejít s ním v kosmický kontakt, neobdržel jsem však žádnou odpověď. Vydali jsme se na zpáteční cestu k nádraží. Zatímco jsme procházeli palmovou alejí s její příjemnou jarní vůní, pocítili jsme pojednou oba s Týnou neobvyklý mír v duši.

Náhle jsem byl něčím překvapen a bezděčně jsem stisknul Týninu ruku. Neřekla nic; sama zpozorovala, co mě přivedlo v úžas. Po chodníku na druhé straně ulice šel Rafael. Provázel jej jeden bratr z kosmu. Oba kráčeli zvolna, zřejmě nezaujatí okolním děním. Kdyby někdo nevěděl, kdo tito dva muži jsou, mohl by je považovat za dva dobře vyhlížející pozemšťany. Zcela nenápadně jsem sešel z naší strany chodníku a namířil jsem si to k nim. Týna zůstala s přáteli, kteří se nestarali, jaký byl důvod mého náhlého přechodu na druhou stranu ulice.

Rafael se obrátil, usmál se na mne, řekl mi ale prostřednictvím kosmického kontaktu, že není možné, abychom přešli k obvyklému rozhovoru. Následoval jsem je v krátkém odstupu a měl jsem před očima důkaz, že bratři z kosmu jsou vpravdě přítomni mezi námi, aby zde mohli působit !

Rafael měl na sobě elegantní oblek modré barvy, který byl zhotoven z velmi lehké látky. Také druhý byl oblečen elegantně, ale méně sportovně. V té chvíli jsem si uvědomil - a bylo mi jasné, že láska těchto bytostí skutečně nezná žádné hranice a že by byli schopni a ochotni všechno pro nás učinit.

„Když budeš číst Bibli,“ řekl Rafael prostřednictvím kosmického kontaktu, „najdeš, jak stojí psáno: **„Nezanedbávejte pohostinnost, neboť někteří mohou, aniž by to tušili, poskytnout ubytování andělům.“**“

Pokračoval se svým průvodcem v procházce. Následoval jsem je, navenek klidný, v duchu však jsem přemýšlel nad slovy Písma. Zdálo se mi nepochopitelné, že v této knize jsou tak jasné vyjádřeny věci, které jsem nyní sám mohl prožívat.

Rafael pokračoval: **„Jestliže jsme ale byli kdysi obyvateli Země přijímáni s láskou a jak se sluší a patří, dnes by tomu tak již nebylo. Opakuji, že na Zemi je méně lásky než vzduchu, který dýcháte.“** Pak řekl něco, jako kdyby mluvil s někým jiným, a dodal: **„V dnešní době se nemůžeme veřejně ukázat. Kdo chce věřit pravdivosti našeho poselství a tomu, co mu jim chceme říci, ten uvěří, neboť k němu najde paralelu ve svém srdci.“**

Kdo nechce věřit, ten neuvěří v naší existenci. Přejde čas, kdy se budeme lidem na Zemi moci ukázat veřejně, a pak bude naše radost veliká.“

Po těchto slovech mi popřál dobré pokračování procházky s přáteli a prosil mne, abych je již nenásledoval. Obrátil se, usmál se na mne ještě jednou a totéž učinil i jeho průvodce.

(8)

VYSVĚTLENÍ A POUČENÍ

Znovu s námi Rafael smluvil další termín našeho setkání.

Dorazili jsme na smlouvané místo v době, kdy slunce se již sklánělo k západu. Poutníci světla na sebe nenechali dlouho čekat. Zhlédli jsme již z dálky Rafaela. S ním byli Firkon, Orton, Kalna a Ilmut. Přistoupili k nám a srdečně nás pozdravili. Posadili jsme se společně do trávy. Před námi leželo údolí a v dálce bylo vidět moře. Pár metrů za námi začínal les.

Rafael vrhl krátký pohled na Firkona, z čehož jsem vyrozuměl, že to je on, kdo se má ujmout slova. A ten skutečně začal hovořit s živostí jemu vlastní:

„Jestliže vám řeknu, že naše hvězdné lodě se pohybují ve vesmíru, nechci tím říci, že se pohybují pouze v prostoru materiálního vesmíru, tak, jak vám je znám. Vesmír obsahuje další nekonečná universa, která jsou vybudována z jiného druhu hmoty, než z té, která je vám známa. Jediná dimenze, kterou zkoumají vaši vědci, je vaše známá dimenze materiální. Existuje ale mnoho dalších kosmických dimenzí, o kterých nemáte ani to nejmenší ponětí. Je k tomu potřeba mnoho vašeho vědění a mnoho času, abyste si mohli udělat představu o tom, co vám zde říkám. Ani s největším vynaložením fantazie si nedovedete představit byt' jen částku těchto skutečností.“

Firkon počkal, než jsme byli schopni to, co řekl, alespoň trochu si srovnat v hlavě a něco z toho pochopit. Všiml jsem si, že ostatní bratři a sestry z kosmu velice pozorně naslouchají jeho výkladu.

„V celém kosmu,“ pokračoval, „existují i jiné než jen materiální dimenze. Existují dimenze z jiného druhu hmoty, které nevlastní pouze šířku, délku a hloubku, nýbrž obsahují ještě další kvality a nekonečné množství různých variant života, takže to, co vy nazýváte vzadu, vpředu, nahoře, dole, vevnitř a vně, jsou zde dávno překonané pojmy. Čím vyšší je toto universum, o to více se v něm vyjadřuje životní síla v nových, svobodnějších formách, a vědomí se rozšiřuje tak, že je schopno obsáhnout stále větší a větší část obklopující jej reality. Každé kosmické dimenzi odpovídá jedno lidské tělo se stejným vývojovým stupněm, jaký má tato dimenze. Každá nová sféra, kterou dosáhne vyvíjející se lidská duše, představuje nový, vyšší stupeň skutečnosti, kterou svými smysly postupně poznává, a zároveň je to podnětem k dalšímu vývoji jeho myšlení na úrovni, která byla předchozí, nižší sféře neznáma. A tak přináší každý nový stupeň vícedimenzionálního vesmíru nové skutečnosti a nové druhy a projevy bytí a životní síly, přičemž obě vycházejí ze stejných universálních zákonů, které leží v základech celého Stvoření. **Čím vyvinutější a dokonalejší je tato dimenze, tím více a lépe poznává vědomí lásku, s kterou bylo všechno stvořeno a která v celém Stvoření trvale působí. Vše zahrnující láska je současně onou životní silou, která stmeluje vše stvořené.**“

Opět udělal Firkon přestávku. Způsob jeho řeči a jeho gesta oživovala líčení, které prokládal příklady a srovnáními, což je činilo srozumitelnějšími.

„Pakliže hvězdná loď spočívá na zemském povrchu,“ řekl, „je plně materializována. Zůstává ale obalena vrstvou kosmické energie, která ji činí nezávislou na zákonech přitažlivosti, působících na této planetě. Z tohoto důvodu můžeme překonat tuto přitažlivou sílu a volně se vznášet v prostoru. Tak se vzdalujeme směrem od Země, až dosáhneme takovou rychlost, která je vhodná pro dematerializaci. Nemusíme přitom překonávat žádné vám známé překážky, neboť na tomto zákoně přitažlivosti nejsme vůbec závislí. Jestliže zvýšíme frekvenci našich životních rytmů, nacházíme se bezprostředně v souzvuku s životem jiné dimenze. Libovolně můžeme vystupovat do ‚nebes‘ vyšších dimenzí, anebo opačně - sestupovat do dimenzí nižších, až k materiálnímu stupni.“

Zeptal jsem se: „V jaké dimenzi konstruujete a stavíte tyto hvězdné lodě?“

Firkon se usmál a podal mi vysvětlení: „Můžeme je stavět v libovolné dimenzi. Není to pro nás nic složitějšího. Jestliže má člověk vlastní velké znalosti a z toho důvodu stojí v dokonalém souladu se vším Stvořením, řídí se ochotně universálními zákony, které vytvořil náš Otec. Pak neexistuje nic nemožného.“

V Písmu je opakovaně řečeno, že všechno, co stvořil Bůh Otec, bylo dobré, dokonce velmi dobré, neboť to bylo dílo jeho rukou. Těžkosti vyvstaly teprve pro ty, kteří chtěli vyzkoušet cesty zla. Zapomněli universální zákony a tato jejich neznalost se projevila omezeností jejich znalostí a jejich výtvorů. Každé dobré dítě našeho Otce se odevzdává důvěryplně do rukou svého Stvořitele, který nepomine nikoho a ničeho ve svém Stvoření. Působí jednak sám ve svém Stvoření, jednak skrze své dokonalejší děti. Ty mu stojí nablízku a znají dobře zákony jeho lásky. Jestliže však jeho děti tak, jak se to v této době děje na Zemi, nedůvěřují tomu, který stvořil celý vesmír, a dokonce u nich vyvstane pýcha, pak jde všechno těžko a začíná se stále více komplikovat.“

Firkon dal Ortonovi znamení rukou, že se může ujmout slova. Orton se usmál a řekl: „Jakubovi jsme ukázali žebřík, který sahal od země až k nebi. Viděl anděly, kteří po něm vystupovali vzhůru k nebi a opačně - sestupovali dolů k zemi. Nemyslíte,“ položil otázku, „že **příčky tohoto žebříku znázorňují všechny ony kosmické dimenze**, které oddělují zemi od nebe? A my prostoupíme všemi těmito dimenzemi až k vám dolů a poté se vrátíme znovu nahoru. Na špičce tohoto žebříku se nachází tak zvaná ‚nebeská závora‘, nebo ‚nebeská hranice‘.“

Týna si žádala vysvětlení k této nebeské hranici, o které se Orton právě zmínil.

„Ohraničená linie,“ vysvětlil jí Orton, „kterou nazýváme ‚kosmická hranice‘, je v podstatě poslední dimenze, u níž formy, které obsahuje, odpovídají ještě zhruba formám, které znáte ze svého okolí ve svém hmotném světě. Za touto hranicí se nachází pouze prostor, čistá životní síla, pravá podstata života, která nepotřebuje prostředků vnějších forem. Abyste si i o tom mohli udělat představu,“ vysvětloval dále, „- ve směru dolů od této hranice jsou kosmické dimenze, které můžeme též nazvat prostorovými rovinami, od této hranice nahoru jsou to tyto vědomé bytosti, které samy vytvářejí onen druh prostoru. Čím více se člověk v kosmu přibližuje této hranici, tím více se osvobozuje od forem, aby mohl stále svobodněji rozšiřovat své vědomí a aby se stále zvětšovala schopnost využít všech možností bytí, kterými jsme nadáni, a člověk vstoupí v plném vědomí do stavu blaženosti. Poznání a pochopení nekonečnosti se přitom stále prohlubuje a stále více se přibližuje poznání skutečnosti. Ale vývoj nikde nekončí. Náš Otec a Stvořitel nestanovil žádné hranice těm svým dětem, které chtějí jít nekonečnými cestami jeho Božské lásky.“

Nyní mu položila Týna další otázku: „Jestliže člověk při modlitbě říká: ‚Otče náš, jenž jsi na nebesích‘ - máme zde pod pojmem ‚nebe‘ rozumět onen prostor nad nebeskou hranicí, nebo dokonce prostor kosmický?“

Orton se opět usmál. „Bůh,“ odpověděl, „nemůže být uzavřen v prostoru, ať v kosmickém, nebo mezidimenzionálním. Ale nad nebeskou závorou, v největší šíři a čistotě vědomí je možno získat představu božské bytosti. Účast na Boží skutečnosti probíhá stále samočinněji. Proto je též toto nejvyšší nebe ono božstvo samo, které tvoří jeho prostor, ale je jím možno rozumět i prostorovou rovinu, která je dosažitelná během tohoto vzestupu ke Stvořiteli, tomuto prameni všeho poznání a štěstí.“

Firkon nasadil výraz, který nás nenechal na pochybách, že nám chce sdělit myšlenku, kterou lze slovy jen těžko vyjádřit. „Jistě,“ řekl, „je to otázka odborných výrazů a použitých slov, jestliže vám to chci vysvětlit, ale to důležité je přece jen v hrubých rysech představitelné tak, jak jsem vám to právě popsal. Všechno, co se dá vyjádřit slovy, má omezenou platnost, poněvadž slovy se celá skutečnost vyjádřit nedá. Kosmos je nekonečný svět zázraků. V nebeské sféře dosáhne vědomí svého plného rozvoje ve vztahu k nekonečným možnostem lásky, která je základem všeho. Je dárce života v celém vesmíru. Láska je božství samo: Vývojový žebříček životních sil, dimenzí, životních prostorů, nositele vědomí - nic ve Stvoření nezná skoky nebo běh naprázdno. Otec stvořil všechno s nekonečnou pečlivostí, s jemným odstupňováním a s nepochopitelnou láskou. Tyto jedinečné zákony vesmíru stojí ve službách jeho dětí, které on nekonečně miluje. Ony však jsou tak dalece svobodné a mají tak vysoký stupeň osobní důstojnosti, že jsou stavu - a mají k tomu i možnost - se proti těmto zákonům postavit a tento plán lásky a věčného života znetvořit a vnést do něj chaos. Lidé musí poznat a pochopit, že jsou stvořeními s jistými omezeními. Musí pochopit, že nemohou být bohy sami pro sebe, že jemu dluží všechnu svoji lásku a poslušnost. Tento hřích byl začátkem zla ve vesmíru.“

Uvažoval jsem právě nad tím, že **my na Zemi se chováme tak, jako kdyby existoval jen tento život**. V souvislosti s tím jsem položil Rafaelovi otázku: „Je možné učinit něco konkrétního pro to, aby lidem na Zemi byly podány důkazy o tom, že existují i jiné světy a že jsou vámi obývány? To by jistě mnoho z nich přivedlo k přemýšlení o tom, že žijí ve velkém omylu, jestliže tvrdí, že existuje pouze tento jediný život na Zemi a po něm že již nic není.“

Rafael se ke mně obrátil s přátelským gestem, v jeho očích se ale objevil smutek, který mi málem připadal jako výčitka. „Ještě jsi neporozuměl,“ řekl potom, „že to **nejsou vnější důkazy, které by mnohé podnítily k tomu, aby odstoupili od svých omylů, chybného způsobu života a od zla. Tolik důkazů bylo lidem dáno během tisíciletých dějin vaší civilizace, která byla civilizací násilí a nespravedlnosti, civilizací potřísněná krví. Byly však odmítnuty a tím narůstala i míra zodpovědnosti a viny. Ježíš dal během svého pozemského života tisíce důkazů pro tyto skutečnosti, v neposlední řadě i svojí smrtí na kříži a svým zmrtvýchvstáním. Jenom málokterí je však přijali. Dnes mohou lidé vidět a poznat taková fakta, která by jim mohla umožnit pochopit všechny skutečnosti, které jsme vám tady vysvětlovali, a přesto je**

vykládají naprosto mylně. A tam, kde jsou nuceni svou nevědomost přiznat, utěšují se jednoduše tvrzením, že jednoho dne budou všechny tyto skutečnosti vědou vysvětleny. Ne důkazy mohou zachránit váš svět, nýbrž láska, trpělivost a víra těch, kteří jsou na Zemi již duchovně pokročilí, totiž lidí dobré vůle. Nekonečná moc lásky zvítězí nad zlem, jež má svoje hranice. Tím bude vaše cesta smrti a násilí ukončena. Láska Otcova a jeho věrných dětí bude přesvědčivou mocí, která zapůsobí na zatvrzelá srdce těch, kteří mu vzdorují, a pak se jejich mysl otevře skutečnému poznání. Co by prospělo, přisvojit si nové pravdy a znalosti, aniž by nejprve byly vymýceny chyby a omyly, které vězí v lidském vědomí ? Jenom k tomu, aby ještě zvýšily stupeň jejich viny. Musíš uznat,“ řekl láskyplně, „že světlo vám nebylo darováno k tomu, aby působilo bolest vašim očím, které jsou zvyklé na temnotu.“

„Pak tedy,“ řekl jsem, „bude toto osvětlení následovat po stupních ?“

„Správně,“ odpověděl Rafael, „jehož tvář se při mých slovech rozjasnila. „**Bůh nechce nikoho rozdrtit a my se chováme k jeho bloudícím dětem zcela v duchu jeho lásky. Přesto však je nutné učinit vše možné, aby člověk na cestách zla nedošel až na samu hranici. Pokud by k tomu došlo, bude návrat o to bolestivější, o co větší byly tyto chyby a omyly. Utrpení je voláním, které nabádá k záchraně. Je ozvěnou utrpení, které prodělává náš Otec, jehož bolest je daleko větší než bolest jeho Stvoření. A bude to on, který připustí, že jeho děti budou muset ochutnat, byť jen drobet z jeho utrpení a jeho bolesti, aby pochopily, že právě štěstí spočívá jen v setrávání v jeho pravdě a moudrosti.**“

Zavládlo mlčení. Nikdy mě nenapadlo, že Bůh Otec je bytostí, která by mohla trpět. Byl jsem toho názoru, že nic nemůže narušit stav jeho nekonečné blaženosti. Firkon se mi podíval do očí. Cítil jsem, že četl moje myšlenky. Usmál se. Pak zvažněl a řekl: „Jistě moji milí. Nic nemůže narušit nekonečnou Boží blaženost. **To však neznamená, že by Bůh nemusel trpět v důsledku utrpení svých dětí a jako důsledek vzdoru, který ony vůči němu chovají. Trpí, aniž by při tom ztratil svoji blaženost.**“

Zůstal zamyšlený. Pak vzdychl a připojil vážně: „**Kdybyste viděli, co to je - Boží utrpení ! . . .**“

Více neřekl. Všiml jsem si však, že jej tížila bolest. Viděl jsem v něm velkého syna našeho Otce, který před druhými vyjadřoval celou svoji lásku k tomuto Otci, svoji lásku k bytosti, která si nezasloužila, aby byla zrazena důvěra, již dala svým dětem jako mimořádný dar, jako dar, který může dát jenom Bůh. Omluvil jsem se za těžkopádnost svého rozumu a tvrdost svého srdce. Rafael se usmál a řekl, že celé Stvoření je jedna jediná škola lásky. Ujistil nás, že každému, kdo otevře své srdce dobru a prostotě, bude dáno poznání pravdy.

Nyní se vmísila Kalna svým milým hlasem do rozhovoru. Její tvář se při tom rozzářila. „Písmo,“ řekla, „mluví často o tom, že Bůh mluví k svým dětem z hloubi jejich srdce. Ona ‚hlubina srdce‘ je jistá dimenze jejich ducha. Je to ona část lidské bytosti, která odpovídá jisté části jejího podvědomí. V Písmu jsou lidské ‚srdce‘ a ‚duch‘ totožné pojmy. Srdce nemá nedokonalosti rozumu, nýbrž vlastní onu schopnost zřít Božství, ponořit se do hlubin lidské bytosti, do hlubin, které obsahují lásku, dobro a pravdu. Když Boží děti překročí onu nebeskou hranici, o které zde byla řeč, vstoupí do onoho stavu zření Boha, prožívají a poznávají nekonečné zázraky jeho Stvoření a mají účast na jeho věčném životě, který je jim předurčen. To vše ne skrze komplikované zákony rozumu, nýbrž skrze jasné a čisté schopnosti srdce, neboli ducha. Lidé na Zemi vsadili vše na pěstění rozumu, a tím se uzavřeli působení svého srdce. Ztratili se v labyrintu myšlení a dovolili pýše, aby prostoupila všechny jejich myšlenkové pochody. Rozum, propadlý nepochopení a neporozumění, nejprve uvěznil jejich srdce a proti němu pak namířil veškerou svou rozkladnou činnost. Ale **potlačit hlas srdce znamená smrt. Smrt ducha, jeho zavržení.** Ježíš vám odhalil tuto pravdu. **Vaše neštěstí spočívá v tom,“** pokračovala Kalna, **„že váš rozum je ve stálém konfliktu s vaším srdcem. Anebo - ještě lépe řečeno - postavili jste ducha a hmotu proti sobě, znepřátelili jste je. Původcem tohoto válečného stavu je pýcha, která je ve vás.**

Každá vášeň má svůj původ v pýše. Všechny vášně, které vás ničí, mají svůj původ v rozumu proniknutém pýchou. Pakliže jej osvobodíte od oné nadřazenosti a budete žít pokorně a prostě, zůstanete-li čistí a budete dodržovat zákony Stvoření, jinak řečeno - zůstanete-li takovými, jakými vás Bůh Otec stvořil, pak je celý problém vašeho neštěstí vyřešen.“

Nyní se ujala slova Ilmut. Její oči přitom jiskřily. „Vy jste přesvědčeni,“ řekla, „že je těžké, vypořádat se s pýchou. A v tomto případě máte skutečně pravdu, neboť jste stále ještě v stavu, který vám dovoluje vše vidět jenom z tohoto zorného úhlu. To se týká i vašeho očišťování se od zla. Čemu jste byli učeni, je jistý druh perfekcionismu v očišťování. Že takovýto způsob je prakticky nerealizovatelný, o tom jste se mohli přesvědčit ve svém běžném životě. Z tohoto důvodu jste došli k přesvědčení, že cesta k dobru a k zlepšení na Zemi je pro vás nemyslitelná. K tomu všemu došlo proto, že i vaši učitelé a pastýři byli plni pýchy a perfekcionismu. Naproti tomuto falešnému učení stojí pravá cesta očisty a osvobození od pýchy a hrdosti, která se skládá z malých kroků, tedy pozvolného očišťování, kousek po kousku, krůček po krůčku. Je to asi tak, jako když člověk přivádí do plic stále větší množství kyslíku, každý den o něco více. A na konci tohoto procesu je člověk prost všech jedů. Váš duch vlastní všechny možnosti, které jsou stavu zcela proměnit strukturu vaší osobnosti, jestliže ve svém vědomí každý den posílíte pokoru a prostotu. Pak uvidíte, že se z vás pozvolna stal někdo jiný. Naopak jestliže se každý den trochu poddáte své hrdosti a otevřete zlu vrátka do své duše, stane se, že tato dimenze srdce odumře, zadusí se, aniž byste něco z tohoto procesu pozorovali. Bůh je dobrý. Velice rád vidí tyto malé krůčky, tyto malé drobtý dobra, které pozvolna plní vaše srdce. Nevyžaduje od vás žádné zázraky na vaší cestě k záchraně. Ale na to, aby se člověk osvobodil od hrdosti a pýchy, musí zkrátka a jednoduše přestat být hrdý a pyšný. Pokora a prostota vedou k pokoře a prostotě. Láska a trpělivost vedou k lásce a k vnitřnímu míru. Nemyslete na svou špatnost, nýbrž daleko více myslte na dobrotu vašeho Otce a jeho věrných dětí, které v jeho jménu pracují pro vaše dobro.“

Nyní se opět ujal slova Rafael: „Rozum,“ řekl, „má schopnost obsah oné dimenze srdce pojmout, zpracovat a přizpůsobit. Jsou to právě schopnosti nadřazeného rozumu, které, jestliže jsou správným způsobem použity a nestojí v rozporu s hlasem srdce, jsou stavu jeho obsah vyjádřit. Intelkt se stane pastí tehdy, jestliže jeho obsah zkomolí a potlačí. Pak se srdce a rozum stanou nepřáteli, pak vstoupí do vašeho života neštěstí a nemoc, které vám přinášejí tolik bolesti.

Opakuji ještě jednou: Rozum se může stát nepřítelem všezahrnující lásky a Božích zákonů a může usmrtit lásku v srdci člověka. Cesta, která vám byla ukázána, a to opakujeme, je cesta prostoty, pokory a dobra. Snažte se těchto vlastností dosáhnout a váš Otec vám je dá. Proste jej, proste jej a uvidíte, že záchrana přijde.“

Ilmut pokračovala: „Kdo miluje dobro, pro toho neexistuje smrt v žádném ohledu. Je obrovská chyba myslet si, že smrtí materiálního těla je všechno skončeno. Je to jenom plod vnitřní slepoty a nevědomosti. Zemřít znamená - narodit se na jiné planetě, v novém těle, znamená to - rozvíjet životní formy, které jsou ve vás skryty. Vstoupit do života na jiných světech znamená, nechat působit výše vyvinuté vědomí, znamená to - být šťastný na jeho dosaženém vyšším stupni, v životním prostoru s většími schopnostmi a bohatšími možnostmi rozvoje.

Ježíš varoval lidi na Zemi před tím, aby usmrtili lásku ve svých srdcích svou pýchou a falešnou svatostí, kterou jim předehrával jejich intelekt; neboť to znamená, vydat se napospas nebezpečí, že se člověk nebude moci narodit na vyšších planetách, nýbrž dostane se do takového stavu, který můžeme velmi dobře přirovnat ke smrti. Otcova bolest nad těmito ztracenými dětmi je tak veliká, že i ony začínají cítit utrpení, protože jejich vůle tvrdošíjně odmítá vydat je z obklíčení zla. Jsou tak tvrdohlaví bratři, kteří jednají tak nesmyslně, že přivedou do záhuby sami sebe i druhé, a v důsledku toho se stanou pravými démony. Jak by člověk mohl v tomto případě mluvit o něčem jiném než o smrti. Stále ještě existuje naděje a záchrana, ale je nesprávné, velkomyslnosti a velkorysosti tak uctíváníhodného Otce zneužívat.

Může to přinést veliké utrpení a toto utrpení je pak spravedlivé. Běda nám, kdyby tomu tak nebylo !“

Následovalo mlčení, které mi připadalo jako upomínka. Slunce již zašlo a hory se zahalily do temné modři.

Rafael řekl, že je již čas vyrazit, ale současně nám přislíbil, že se brzy opět setkáme.

„Chceme vám ještě mnoho říci,“ poznamenal.

Večer se skláněl a přitímí se rozprostřelo po celé krajině. Rozloučili jsme se jako staří přátelé, smutni, že se musíme rozejít.

Rafael nás požádal, abychom poodešli pár desítek metrů. Pak jsme viděli, jak se otevřela dvířka létajícího disku a z nich vytrysklo sněhobílé světlo. Všichni vešli dovnitř a přátelsky nám pokynuli rukou. Pak se dveře nehučně zavřely a disk začal s neuvěřitelnou rychlostí okamžitě stoupat. Zakrátko nato zmizel. Tráva byla na místě, kde předtím stál, zmáčknutá a lehce pročešávaná větrem.

(9)

SVĚTLO NA MOŘI

Večer 15. června jsem byl doma a právě jsem se chystal přečíst jeden úryvek z Genesis, když přišel kosmický kontakt. Firkonův hlas mě zval, zda bych se nechtěl s Týnou a s přáteli vydat do Nervi. Pozvání jsem přijal.

Zaparkovali jsme jako obvykle v blízkosti nádraží. Dlouhý čas jsme se procházeli, aniž se cokoli stalo. Byl jsem klidný a byl jsem si jist, že bratři se brzy ukáží.

Vydali jsme se na procházku do středu tohoto malého města a pak jsme se zase vrátili na cestu, která vedla podél moře. Džiana se vyjádřila, že je připravena tady zůstat celou noc, jen když bude moci něco vidět. Na to jsem jí odpověděl, že trpělivost přináší růže, ale při tom jsem v duchu začínal mít obavy, zda vůbec něco uvidíme.

Pojednou jsme ale uviděli, jak se k nám ze směru od pobřeží od Sant Rutuoso blíží bílé světlo. Paolo nadšením nahlas vykřikl, takže jsem jej musel krotit.

Světlo se přiblížilo až na vzdálenost přibližně padesáti metrů od pláže, po které vedla procházková cesta, na které jsme se nalézali. Nyní byl létající kotouč pro nás všechny dobře viditelný a Paolo a Džiana nahlas řekli: „Skutečně jsou to oni !“

Paolo měl jasný kosmický kontakt a byl přesně předem zpraven o jednotlivých fázích setkání.

„Teď zapnou bílé světlo na spodní straně,“ řekl. A světlo se skutečně rozsvítilo. „A teď toto světlo zesílí !“ A světlo opravdu zvýšilo svoji intenzitu. „A nyní zase ztlumí světla !“ A světla skutečně pohasla.

A tak to šlo dál. Paolo pokaždé ohlašoval různé barvy světél - červená, zelená, modrá a jiná. A ta se hned nato skutečně rozsvítila. Létající kotouč vystřídal všechny možné barvy a pak se vzdálil ve směru na jihozápad a zmizel za obzorem.

Prostřednictvím kosmického kontaktu jsem uslyšel Rafaelův hlas, který mi doporučoval zdrženlivost a prosil mě, abychom se z tohoto místa vzdálili. Obával jsem se, že lidé, kteří byli v naší blízkosti a podle mého názoru museli tento létající kotouč spatřit, nás zastaví a budou se vyptávat. Ale Rafael mě ujistil, že tomu tak nebude.

V blízkosti po mé pravici stáli dva staří lidé, kteří doslova s otevřenými ústy stáli na místě a vzhlíželi k nebi. Pravděpodobně vůbec nebyli stavu si uvědomit, co se zde stalo. Asi si mysleli, že to bylo nějaké neobvyklé letadlo. Myslel jsem na to, že bych jim přece jen mohl podat nějaké vysvětlení, ale Rafael mě nabádal, abych to nečinil.

Poslechl jsem a odcházeli jsme z tohoto místa s velkou radostí v srdci.

(10)

VZNEŠENÁ ŽENA

Následující setkání se událo v rovině uprostřed obilných polí. Potřebovali jsme mnoho hodin na to, abychom se tam autem dostali. Stále jsme byli vedeni prostřednictvím kosmického kontaktu. Bylo hezky a teplo. Slunce bylo částečně skryto za silnou vrstvou mraků. Když jsme přijeli na místo, opustili jsme auto a šli jsme pěšky mezi obilnými poli. Nebeská bář se zdála být o mnoho větší, než jak se normálně jeví v horských oblastech a jak jsme byli zvyklí vídat ji při našich předchozích setkáních. Pojednou se vynořily různé formace létajících kotoučů, které přelétávaly oblohu nad námi. Bylo jich takové množství, že jsme tím byli vyvedeni z míry. Během každého přeletu této formace k nám doléhaly zvuky, které by se daly popsat jako nebeské tóny ve stereofonním podání.

Pak jsme zpozorovali, jak se jedna z těchto hvězdných lodí oddělila od ostatních. Snesla se směrem k nám a zastavila se ve vzduchu, nedaleko od nás, nad polem pokrytým zlatými klasy. Její nitro opustil menší létající kotouč, který byl tak krásný, že jsme žádný podobný před tím neviděli.

Týna jako obyčejně vykřikla nadšením. Tento létající disk přistál na malé louce, která dělila dvě obilná pole. Rafael, Firkon, Orton, Kalna a Ilmut vystoupili, provázeni neobyčejně krásnou mladou ženou. Ta nám učarovala. Všichni byli oblečeni jednoduše, v leteckých kombinézách nebo v dlouhých šatech, sahajících až po kotníky. Zdály se být zhotoveny z velmi lehké látky bez jakýchkoliv stehů, měňavé barvy od béžové po nebesky modrou a od fialové až po modrou. Ona mladá žena měla na sobě šaty nebeské barvy, její vlasy byly kaštanově plavé a spadaly jí až na ramena. Na nohou měla sandály zlaté barvy, ale tato barva byla též proměnlivá a vydávala reflexy, jejichž odstín již nedovedu popsat. Její zevnějšek odpovídal věku asi dvaceti let. Její milé oči vyzařovaly nevyjádřitelnou krásu a dobrotu. Celou její bytost prostupovala jemnost a vznešenost. Pohybovala se s přirozeným půvabem a prostotou. Byla spolu s ostatními na cestě k nám.

„Budte vítáni k setkání s námi, po kterém jsme již dlouho toužili,“ řekla hebkým hlasem.

Rafael udělal návrh, že bychom se mohli posadit do stínu stromu, který stál na kraji této malé louky, dělící obilná pole.

Onen velký disk stál pár desítek metrů před námi a mohli jsme jej vidět jen vstoje, neboť když jsme si sedli, byl nám pohled na něj zakryt obilnými klasy. Každý si vyhledal pohodlné místo k sezení. Ona krásná panna si sedla na lehce zkosenou mez, která byla porostlá trsy trávy. Rafael nás

upozornil na to, že ona velká kosmická loď stojí stále ještě ve výši nad našimi hlavami, ale že je tak chráněna magnetickým polem, že je pro lidské oko neviditelná.

Bratři a sestry vyjádřili svou radost nad tím, že se s námi opět setkávají. Tutéž radost jsme vyjádřili i my. Pak bylo chvílku ticho. Nato se ona žena z kosmu ujala slova.

„Až budete moci cestovat našimi kosmickými loděmi do vesmíru, budeme vám moci sdělit i jiné věci, které nám leží na srdci. Cílem naší současné misie je zprostředkovat vám poznatky a zkušenosti, které vás učiní schopnými předat naše poselství vašim pozemským bratřím. Všechn život ve vesmíru je ve vzájemném spojení. Jestliže se nad některou planetou vznáší nebezpečí a mír a porozumění uvnitř celé Boží rodiny jsou narušeny, staráme se v Božím jménu o nápravu a záchranu.“

Všichni jsme byli otočeni směrem k ní a naslouchali jsme jí s velkou pozorností. Na její tvář padalo do ruměna zbarvené sluneční světlo a tato hra světla dala vyniknout její neobyčejné kráse, zatímco její slova a gesta vyjadřovala velkou moudrost a vysoký stupeň poznání.

„Dobro,“ pokračovala, „přivádí v život zase jen dobro, radost šíří radost. Láska plodí lásku a poznání zase jen další poznání. Celé kosmické bytí je v neustálém pohybu. Ten samý zákon platí i pro zlo, které plodí zase jenom zlo. Můžeme ale též říci, že takto se vyjadřuje jeho nesmyslnost a škodlivost. Zlo na naší planetě již způsobilo tolik neštěstí, které s sebou přineslo ničení a smrt, že to dosáhlo rozměrů, které byly dřívějším dobám neznámy. Jsme tady proto, abychom vás ujistili, že se již činí vše nezbytné k vaší záchraně.“

Zmlkla a zamyslela se, což ještě zvýšilo naši pozornost, pokud ještě vůbec bylo možné ji zvýšit.

„Všechny děti universální lásky se v současné době podílejí na práci, která směřuje ve prospěch vaší planety, která se nachází ve stadiu vážného nebezpečí. Brzo budou pozemské děti prožívat utrpení, jaké neprožily v celých svých předešlých dějinách.“

Nyní hovořila ona krásná žena pomalu a smutek zastřel její tvář, takže i její hlas posmutněl. Přesto ale ani na chvíli neztratila onen majestátní zjev, naopak, ten ještě více vynikl.

„Jsme,“ navázala znovu, „s chováním našich pozemských bratří nespokojeni. Během času jsme vám předali různá varování. Při tom nechyběla ani znamení. A přesto osnovatelé procesu ničení a smrti sledovali dál své plány a ostatní si žili bezstarostně dál, aniž by si dělali přílišné starosti, a jejich hlavní starost patřila jejich materiální existenci. Otec již nemůže tolerovat pošetilé chování mnoha svých pozemských dětí. Brzy si samy na sebe přivolají těžký trest, který bude mít ten smysl, že jejich srdce budou vyčištěna a že bude zastaven proces rozkladu a ničení všeho dobrého, co ještě na této planetě zbylo. Tento proces bohužel dospěl již tak daleko, že není možný návrat k původnímu, lepšímu stavu, a proto neexistuje jiná varianta, než tento proces zastavit.“

S úžasnou přesností nám tato žena z kosmu vysvětlila, co jí leželo na srdci. **„Adresujeme všem obyvatelům Země své pozvání se současnou výzvou, aby všichni, kteří si z celé hloubi srdce přejí vítězství dobra a návrat k prostým a cenným hodnotám života, se připojili k našemu snažení o záchranu lidí na Zemi. Dokud se ale děti této Země nezřeknou s konečnou platností zla, dotud jim nemůžeme zprostředkovat žádné další poznatky. Země také nemůže v žádném případě zůstat v současném stavu: Musí přijít nová vývojová epocha, která přivede lidstvo tak daleko, že bude moci dosáhnout vývojového stupně, který je vysvobodí z tisíciletých dějin ničení a krveprolití.“**

Jemným a zastřeným hlasem pak dodala: **„Zveme všechny lidi dobré vůle, aby zvedli oči k nebi, každý den se stali o něco lepšími, i kdyby to mělo být jen na několik minut, a dobrotě a pokoře otevřeli alespoň malinkou skulinku tak, aby se jim otevřely oči a aby naprosto jasně viděli celé nebezpečí současné situace na Zemi. Potom, a jedině potom**

můžeme zakotvit v jejich srdcích poselství naděje a záchrany. Od nikoho nevyžadujeme žádné velké činy. Toto málo by však mělo najít své místo v každém srdci v průběhu všech všedních dní.“

S povzdechem pak připojila: „Nikdo, skutečně nikdo na Zemi, nemůže zachránit tuto planetu před procesem zničení, do kterého byla šílenými lidmi stržena. Záchrana přijde shora. Ale k tomu potřebujeme spolupráci všech a trochu dobroty a obratu k lepšímu. To může dosáhnout skutečně každý sám u sebe a ve svém okolí. Každý může k tomuto obratu k lepšímu přiložit malý kamínek. Mnoho velkých kamenů přineseme my a pak zajistíme i ostatní, aby pro budoucnost byla postavena budova lásky a záchrany. Naše starost o vás,“ řekla s povzdechem, „je jenom malá část starosti, kterou o vás má váš Otec. Blížíte se konci dějinné epochy a při tom jste dosáhli nejzazší, universálními zákony našeho Otce povolené hranice. **A vůbec si toho nejste vědomi.** Jste jako slepí. Trvale vám zprostředkováváme varování, ale vy neslyšíte, jako kdybyste byli hluchí. Už se nechcete modlit k tomu, který jediný vás může zachránit, neboť vám v tom brání nedostatek pokory. Řítíte se směrem k hrozné propasti a vůbec se nestaráte o to, co s vaší Zemí a s vámi dále bude. Chceme, aby vám všechno bylo jasné, z toho důvodu, abyste mohli činit to, co spravedlivé vesmírné zákony našeho Otce požadují, a abyste si tím ušetřili mnohá utrpení. Utrpení je bohužel nevyhnutelné na to, aby na této planetě mohl vzejít nový den, který zlo a utrpení navždy odstraní.¹ Je ale stále ještě možné zabránit tomu nejhoršímu - snad je to ještě možné. Toto je poslední velké poselství lásky a záchrany, které vám předáváme, abychom vyburcovali vaše svědomí a připravili vás na věci, které stojí přede dveřmi.“

Její oči se setkaly s mými a potom s Týninými. Byl jsem otřesen. Myslel jsem na to, že jestliže toto bylo poslední naléhání, pak stojíme krátce před událostmi katastrofálního dopadu. Na okamžik jsem byl zcela zmaten. Toto zmatení však bylo mírněno pohledem na půvab a vznešenost této tváře.

„Nikdo nám to nebude věřit,“ řekl jsem. „Nikdo nám nebude chtít věřit, že jste nám dala poslední varování pro lidi, nad jejichž planetou se nyní vznáší takové nebezpečí.“

Na to odpověděla:

„Události, které zakrátko přijdou, zlomí pýchu mnohých a oni budou daleko ochotnější toto poselství přijmout, neboť zjistí, že to, co se děje, souhlasí s tím, co jim říkáte. Když Bůh prosil Mojžíše, aby vyvedl jeho lid z otroctví a Mojžíš vůči němu vyjádřil pochybnost, zda budou ochotni mu uvěřit, ujistil ho Bůh, že mu budou věřit, neboť se budou moci přesvědčit o tom, že se jeho slova vždy vyplnila. Jistě, i vy se musíte smířit s tím, že se vám mnozí budou vysmívat a budou mít řadu různých námitek a že to, co budete dál předávat, nezapůsobí na lidi, u kterých není pokory. Ale přesto jim toto naše poselství předejte a my budeme stát při vás a budeme vám nápomocni. Je velice důležité, držet každému před očima skutečnou situaci a vyzývat každého, aby změnil své myšlení a svůj život tak, aby byl zcela prostoupen prostotou, pokorou a dobrotou, i kdyby to mělo být každý den jen o trochu víc. Naučíme vás též modlit se tak, jak se modlit máte, a všichni časem uznají, že modlitba je to nejkrásnější, co mohou děti našeho Otce činit. Nic není jednodušší a větší, než vstoupit ve spojení s celým Bratrstvem universální lásky a se všemi dobrými dětmi našeho Otce a Stvořitele. To je velice důležité, aby se vám podařilo dosáhnout záchrany.“

Jejím posledním slovům jsem dobře nerozuměl. Četla moje myšlenky a řekla: „**Modlit se, znamená - pozvednout srdce k nebi, ke Stvořiteli a k nám, jeho věrným dětem. Modlete se tak, jak umíte a jak vám to dá cit, ale - modlete se ! K modlitbě toho nepotřebujete mnoho.**“

¹ Toto utrpení by nebylo nutné, kdyby lidé včas reagovali na varování u poselství z Fatimy. La Salette a desítek dalších míst na celém světě.

S vážnou tvář pokračovala: „Dnešní doba byla již před tisíciletími předpověděna. Byla dána znamení, abyste poznali, že žijete v této době, a tato znamení jsou vám i v současné době stále ještě dávana. Lidé jsou ale příliš zaměstnání honbou za svými egoistickými cíli a tužbami, příliš spoutáni nedostatkem odvahy a záměrem pohybovat se dále beze změny na této cestě, která vede do záhuby. O tom budeme ještě podrobně mluvit na palubě naší hvězdné lodi. Zatím bych vám chtěla jenom říct, že na Zemi začne nová, krásná epocha. Tato epocha, která byla již před dlouhou dobou předpověděna, přijde. Bude to nový svět, ve kterém se splní sny dobrých lidí ; nebude již smrti, ani nemoci, ani utrpení. Spravedlnost najde své sídlo v srdcích pozemských dětí. Tyto děti mají však moc, zničit život na této planetě, a to takovým způsobem, že z tohoto stavu již nebude návratu. Pokud by k tomu došlo, pak zasáhneme a zachráníme všechny oběti takového hrozného zpusťování. Závisí to na vás všech, zda se podaří odvrátit takovou katastrofu a zda se na Zemi po bouři opět vrátí čas míru a radosti na cestách porozumění, vzájemného pochopení a jistoty, že po ukončení svého pozemského života bude moci každý postoupit na výše vyvinuté planety. V opačném případě stejně prosadíme příchod této nové epochy, onen předchozí, přechodný čas však pak bude velmi krátký. Tím by se vyplnila i všechna proroctví, která se této doby týkají. Písmo skutečně obsahuje všechny tyto události tak, jak se stanou, ale hodinu a trvání ví jenom Bůh, náš Otec, protože svoboda všech Božích dětí je skutečností, ne něčím vymyšleným.“

Můj rozum bojoval se srdcem, které smysl jejích slov dobře pochopilo. Ona vznešená žena z kosmu se na mne usmála a dodala mi odvalu.

„Nepokoušejte se,“ řekla, „chtít již nyní porozumět věcem, které vám teprve později budou vysvětleny. Připravujeme vás na všechno postupně, tak aby ve vaší hlavě ze všeho najednou nevyšel zmatek. Současně vám pomůžeme, abyste všechny ty velké věci, které vám byly zjeveny, mohli přijmout a strávit. Musí to tak být a nikdy nemusíte mít strach, že byste ztratili vnitřní rovnováhu. Dostanete od nás vnitřní pokoj, klid i sílu vše to pojmout a vnitřně zpracovat. Sami nad tím budete žasnout.“

Byl jsem jí velice vděčen za tato slova a všiml jsem si, že i napjaté rysy Týnina obličeje se uvolnily. To, co jsem doposud slyšel, se zdálo být závažnější, než jsem si dosud myslel, a cítil jsem, že se mne málem zmocňuje hrůza. Nyní po jejích slovech jsem se cítil opět klidný a nepochyboval jsem ani v nejmenším o pomoci pro ty pozemšťany, jejichž srdce budou otevřena velikému poselství o pomoci těchto úžasné vysoce vyvinutých bytostí a této vznešené ženy z kosmu.

„Stane se to, co je třeba, aby se stalo,“ dodala, „a brzy se splní slova proroků a celý svět tím bude přiveden v úžas.“ Její tvář nabyla výraz, jaký mívá tvář člověka, který přemýšlí nad slovy, která jsou zapsána v jeho srdci.

„Nyní,“ řekla pevným hlasem, „připravuji stvoření nové Země a nového Nebe. Nikdo již nebude vzpomínat na to, co bylo; minulost bude jednou provždy ukončena. Následovat bude život, který bude prostoupen trvalou radostí.“

Opět se odmlčela a její tvář nabyla okouzlujícího výrazu. Její láskyplný pohled spočinul na Týně a pak, otočivši se k ostatním tak, jako by chtěla oslovit celé lidstvo, dodala: „**Vlk a beránek se budou pást společně a i lev se bude pást na louce, jako ostatní býložravci. A již nebude více zlo a ničení na Zemi. To je to, co přijde po všech těch událostech, které budou vbrzku následovat.**“

„Rádi bychom,“ pokračovala, „s vámi mluvili o všem tom hezkém, co vás očekává. Ale bohužel nemůžeme jinak, než celý svět upozornit a upamatovat na to, v jaké situaci se nalézáte. V důsledku sobectví mnohých přijdou války a ničení a vy budete nuceni prodělat bolestivou očistu, dříve než se splní to, o čem jsem před chvílí mluvila. Modlete se, aby čas zla byl ukrácen.“

Tvář Rafaelovu i tváře ostatních zastřel smutek. Odrážela se na nich živelná účast na slovech této ženy z kosmu. Reagovala na jejich slova mírným úsměvem. Pak pokračovala:

„Sodoma a Gomora byly skutečně zničeny ohněm z toho důvodu, aby bylo zabráněno dalšímu pádu jejich obyvatel, který by pro ně měl nedozírné následky. Zneužívali svého bytí k porušování zákonů daných Otcem, a proto bylo třeba jim v tom zabránit. Jsme tady proto, abychom všem pozemským dětem oznámili, že to, co přijde, je trestem, který si samy na sebe přivolaly tím, že nedodržovaly Boží universální zákony. Kdybychom se dnes veřejně ukázali, nedopadli bychom o nic lépe než naši bratři, kteří byli vysláni, aby lidem ohlásili následující zničení Sodomy a Gomory. Zkažení obyvatelé těchto měst chtěli vůči nim použít násilí. Dnes by je čekal horší osud; i ti nejlepší by pak pro ně měli jen lhostejný úsměv.“

Její zářící oči se ke mně obrátily, což zmírnilo vzrušení, které u mne vyvolala tato slova.

„Dnes to neprovedeme jako tehdy,“ pokračovala, „kdy jsme nechtěli, aby se pod nohama obyvatel těchto měst otevřela propast: Dnes si sami sobě připravujete potrestání. A my použijeme tentokrát oheň na to, abychom po zničení, do kterého uvrhnete tuto planetu, jí dali nový život. Nic by nepomohlo, kdybychom vám vzali všechny ty smrtonosné zbraně, kterých máte připraveny celé arzenály; okamžitě byste zase vyrobili nové. Smrt a zkáza jako následky použití těchto zbraní vás samy potrestají a přivedou k rozumu. Tato planeta povstane znovu, společně s těmi, kteří si to zaslouží, aby ji v této nové epoše osídlili. Pak se Země znovu stane zahradou Eden.“

V této chvíli jsem si vzpomněl na obrazy následků atomové války, jak mi je bratři ukazovali. Město, ve kterém jsem bydlel, i ostatní města zmizela z povrchu Země a po čištění ohněm začala tráva a ostatní rostliny znovu růst. Po krajině rozptýlené domky a lidé, kteří obdělávali půdu, zvířata, všechny tyto obrazy prostoty a krásy naplňovaly mé srdce radostí a láskou. Viděl jsem naše kosmické bratry, jak přicházejí a rozprávějí s obyvateli této nové Země. Mohl jsem slyšet i rozhovory, které s nimi vedli. Z těchto rozhovorů jsem vyrozuměl, že to nebude dlouho trvat, než rychlý vývoj přivede naši planetu do této kosmické skutečnosti.

Někteří z těch lidí, kteří bydleli na místě, kde nyní stojí město ve kterém bydlím, vstoupili na paluby hvězdných lodí. Tyto obrazy, které mi kdysi byly ukázány, se nyní rychle odehrávaly před mýma očima a připojovaly se ke slovům, která tato žena z kosmu právě vyslovila. Viděl jsem znovu před sebou to, co mi před nedávnem ukázali: Lidi prchající do hor a v rovině výbuchy atomových bomb v řetězové reakci, způsobující strašlivé zpusťování.

Viděl jsem tisíce létajících disků a hvězdných lodí, snášejících se k zemi. Muži, ženy a děti vstupovali otevřenými dveřmi na jejich paluby nebo byli vyzdviženi ze země, přímo vsáti do jejich nitra,² neboť v některých případech nebyl během této záchranné akce již ani čas k přistání. To vše se znovu odehrávalo před mýma očima a přitom jsem shledal, že vše se přesně shoduje s tím, co jsme slyšeli od této krásné ženy z kosmu.

Počkala chvíli, až se moje silné vzrušení uklidnilo a moje myšlenky trochu srovnaly, a znovu pokračovala:

„Bohužel si většina pozemšťanů dnes myslí, že písma jsou jen pohádky a dávají si velkou námahu přesvědčit sobě podobné, že vše, co je psáno, je myšleno jen symbolicky. To je veliký nešvar, který lidi ještě více zmáta.“

Ztišila hlas a pokračovala: „Noe byl vystaven výsměchu,“ řekla, „když předpověděl potopu, která pak skutečně přišla.“

² (Matouš 24: 40-41, I. Tesalonickým 4; 17)
ANDELE V HVĚZDNÝCH LODÍCH

Je psáno, že to vše se událo kvůli zkaženosti lidských duší. Jestliže se lidské duše takto zkaží, pak nese materiální i kosmický život, který je se silami působícími v lidských duších těsně spojen, všechny následky z toho vyplývající. Každé znečištění v duchovní sféře způsobí další znečištění v přilehlých dimenzích, které stojí s duchem v neustálém živém kontaktu. Vaše planeta je stále více znečištěna, protože i vaše srdce je plné nečistoty. Zlo a nečistota lidí za časů Noemových způsobily tehdejší katastrofu. Dnes si připravujete co do následků ještě daleko horší potrestání. Dáváme vám ještě toto poslední varování v naději, že přijdete k rozumu, neboť nemáme v úmyslu, vystavit naše bratry ještě horšímu nebezpečí, než jsme to učinili tenkrát v Sodomě a Gomoře, kdy se obyvatelé těchto měst pokusili proti nim použít násilí.“

Její hlas zazněl rozhodněji, aniž by ztratil svou mírnost. Gestem ruky podmalovala svá slova a zvolala: „**Stále méně věříte proroctvím, která se vždy vyplnila. Brzy se stane nárek nad pádem Babylónu na Zemi skutečností. Již přešli i oni tři andělé apokalypsy, aby varovali lidi před tím, co přijde. Ale nikdo, nebo jenom málokterí toto varování přijali nebo na ně reagovali. Již před dlouhou dobou dozněly modlitby mučedníků, modlitby za všechny dobré bratry a sestry na této Zemi utrpení a nespravedlnosti. Sedmá pečeť již byla otevřena tím, který k tomu měl a má tuto moc. Nyní Země uslyší kvůli tvrdohlavosti a pošetilosti mnohých oněch sedm hromů a bude pít z kalichů sedm posledních ran. Ale tato doba bude velice ukrátena pro modlitby mnoha spravedlivých, jak bylo napsáno.**“

Zpozorovali jsme, jak se oči této krásné paní naplnily slzami. Třpytily se v jejích očích a na jejích řasách jako zářící kapky vody. Týna se rozplakala a řekla jí, že by ji ráda potěšila v její hluboké bolesti. Zrozačitel jsem a musel jsem si přiznat, že nemohu pochopit, proč se tyto vysoko stojící bytosti tolik zasazují o naše záležitosti. Byla v nich jen láska a žádné násilí, a to ani ve vztahu k tolika zlu, které bylo dílem naší Země a které připravuje našim kosmickým bratrům tolik starostí. Myslel jsem na utrpení našeho Otce a považoval jsem za odůvodněné, že tyto děti, které ho tolik milují, se tím tak trápí. A přesto vířily moje myšlenky divoce v kruhu, v jediném zmatku. Chvilí se mi zdálo, že všemu rozumím, pak mě tato jistota zase opustila. Byl jsem otřesen.

Ona šlechetná žena se obrátila na plačící Týnu a těšila ji: „**Všichni lidé ze Země, kteří si přejí spravedlnost a triumf lásky našeho Otce zde na Zemi, se nemají čeho bát. Jestliže jsme stáli po boku jednoho jediného národa v poušti, který jsme vedli a ochraňovali, pak si představte, jak velická bude naše pomoc a podpora té části lidstva, která se shromáždí pod ochranou Všemohoucího v této poušti, jaké dosud nebylo v žádném osudovém okamžiku. Budeme nad vámi bdít. Nikdy vás neopustíme a skrze vás nám bude umožněno zachránit množství bratrů a sester, které by jinak čekala záhuba.**“ Týna si utřela slzy.

„**Tenkrát,**“ pokračovala ona okouzlující žena, „**to byl Mojžíš, jenž vedl svůj lid, který jsme se rozhodli vysvobodit z otroctví. Bylo mnoho důvodů, které nás k tomu vedly. Dnes vám uhodila hodina universální pravdy a nový Mojžíš povede do bezpečí všechny, kteří si to přejí a o to stojí, bez rozdílu rasy a národnosti. Bude stavu číst v srdci každého byt' i sebemenší touhu po dobru a spravedlnosti, které jsou totožné s universální láskou.**“

Odmlčela se a slova se ujal Rafael. „**Je psáno,**“ řekl, „**že ze dvou lidí, kteří budou na poli, bude jeden přijat a druhý zanechán. Ze dvou žen, které budou mlít obilí, jedna bude přijata a druhá zanechána.**“³ Kdo bude mít předpoklady k tomu, aby mohl být zachráněn, ten zachráněn bude. Nebudeme na nikoho vytvářet nátlak, a to ani v tom případě, že se bude jednat o jeho záchranu. Nikdo nemůže být nucen k přechodu do světa, který pro něj nemá žádnou přitažlivost, a z toho důvodu si to nepřeje. Otec nikde nepoužívá násilí k tomu, aby donutil své děti k návratu k sobě. Každý to musí učinit z vlastní svobodné vůle a z vlastního rozhodnutí. Nyní, kdy se blíží hodina naplnění, je třeba zamyslet se nad tím, aby události, které zplodí lidské šílenství, nikoho nepřekvapily.“

³ (Matouš 24:40-41)

Firkon zvedl ruku na znamení, že prosí o slovo. „**Písmo vás varuje před nepravou svatostí,**“ řekl. „**Bylo vám řečeno, že znamení na nebi budou ohlašovat přicházející epochu bratrství a lásky na Zemi, jíž však bude předcházet čas hrůzy. Nezdá se vám, že to, co jste mohli vidět, jsou tato předpovězená znamení ? Naše hvězdné lodě a létající disky se ukazují lidem ve stále větších množstvích. Na nebi vám ukazujeme pohybující se světla a znamení na Slunci, Měsíci a hvězdách. Mnoho lidí na Zemi je svědky mimořádných událostí. Nemáte dojem, že už vám dlouhou dobu dáváme znamení, která vám ohlašují příchod výše zmíněných událostí ? Znamení již stojí na nebi. Zvláštní, dříve nepochopitelné věci, které Jan ve svém Zjevení předpověděl, jako třeba červené zbarvení vody v mořích a řekách, se již splnily. Dnes již mají mocní tohoto světa v rukou prostředky, které mohou zabít pouze lidi a nechají nedotčeny věci materiální. Všechna tato fakta, jestliže je správně zvážíte, vám potvrzují, že již žijete v oné předpovězené době.**“

Orton povzdechl a řekl: „**Války na celém světě, národ stojící proti národu, to vše dříve neexistovalo v takové míře jako dnes, kdy existují možnosti tuto planetu zcela zničit. Nevidět - znamená slepotu a neslyšet - znamená hluchotu ! Ten, který přišel, aby vás vyučoval a aby vám všechny tyto věci ohlásil, vás prosil, abyste se vždy vyjadřovali tak, aby vám ti, kterým tato poselství předáváte, rozuměli a abyste nikdy nebyli pokrytci. Co vás na lidské a materiální rovině zajímá, tomu rozumíte. Otevřte tedy svá srdce a svůj rozum pro pravdy, které tento rozum přesahují a které vám mohou přinést pravé štěstí.**“

Orton se odmlčel a všiml jsem si, že jeho řeč tím byla ukončena. Krásná žena z kosmu vstala a po ní jsme učinili totéž i my. Slunce již stálo nízko, lehce zahalené v mlžném oparu, který barvil nebe do červena. Šli jsme směrem k obilnému poli a ona žena lehce přejela rukou po několika klasech. Pak se zastavila a obrátila se k nám.

„**Nemějte strach ! Žádný člověk dobré vůle se nemá čeho obávat. Kdo miluje mír a pravdu, ten brzy zažije veliký svátek. Jeden jediný vlas na hlavě nebude nikomu z vás zkriven, pakliže pro to nebude důvod, který zná jenom náš Otec. Žijte v této jistotě a naplňte svá srdce mírem a nadějí.**“

Udělala několik kroků směrem k létajícímu disku, který probleskoval za obilnými klasy. Stál tu majestátně a červeň nebe se odrážela na stranách jeho kulaté kupole, u které se nedalo poznat, zda byla vytavena z kovu, ze skla nebo ze směsi obojího. Uvnitř nebylo vidět žádné světlo, ale jeho povrch fosforeskoval, jako by každou chvíli chtěl zazářit v plné intenzitě. Pohled této ženy, vyzařující důstojnost, spočinul na mně; z jejích zřetelných vycházelo světlo, které pronikalo do mé mysli a vyvolávalo ve mně pocit nevyjádřitelné radosti a pohnutí.

„**Ve Fatimě,**“ řekla, „**mohly tisíce lidí pozorovat velká apokalyptická znamení na Slunci. Dvě velké války byly zřetelnými znameními pravdivosti onoho poselství, které jsem vám předala a které nebylo ničím jiným, než výkladem písem, upraveným pro vaši dobu. Nyní žijete v době, která bezprostředně předchází době Tisícileté říše, předpovězené apoštolem Janem. Brzo porozumíte, co znamenala slova jeho proroctví, co znamenalo, když mluvil o této říši, do které vložil první zmrtvýchvstání. Zažijete, co bude pro všechny znamenat být uchvácen v oblacích vzhůru vstříc Pánu.⁴ Brzo přijde onen nový den,**“ připojila, „**kdy bude na Zemi žít nové lidstvo. Zvířata již nebudou divoká ani jedovatá a nebudou ani lidem ani sobě navzájem škodit. Vaše úzkost a strach před smutnými událostmi, které vás očekávají, se pro všechny promění v nepředstavitelné štěstí. Budeme stát při vás během celé této doby až do naplnění těchto událostí a o to více teprve potom, v nové epoše universální lásky na vaší planetě.**“

Byl jsem si jist, že ji znovu uvidíme. - Rafael nám oznámil, že nadešel čas rozloučení.

Létající disk přijal všechny tyto vznešené osobnosti na svou palubu a krátce nato se vznesl vstříc zardělému nebi. Pak udělal mírný obrat a zmizel v mateřské lodi, vznášející se nad obilnými poli. Hned nato se loď rychle vznesla k nebi, měníc své barvy z modré do jasně oranžové.

Stáli jsme stále ještě na místě, na kterém jsme se s nimi rozloučili, a obdivovali jsme hru barev zapadajícího slunce.

(11)

JEV NA SLUNCI

29. června 1980 jsem pozval přátele na výlet do Bracci. S nimi přišla poprvé i Džiana. Věděl jsem, že nám bratři dají znamení své přítomnosti, a proto jsme se s Týnou dohodli, že pojedou napřed do hor; doufal jsem alespoň v krátké setkání.

Ve tři hodiny odpoledne jsme opustili dálnici na odbočce u Levanta a vydali se znovu na cestu do hor.

Po delší době jsme přijeli na místo mezi dvěma piniovými háji. Nechali jsme auta stát a pěšky jsme začali stoupat do prudkého svahu. Bylo tam velmi krásně a naše srdce byla radostně vzrušena.

Když jsme dorazili na vrchol, sedli jsme si do trávy a pustili jsme se do svačiny; očekávali jsme, že se naši kosmičtí bratři nějakým způsobem ohlásí. Za delší dobu, když se nic nedělo, jsem se vzdálil od ostatních a vystoupil ještě kousek výš. Mezitím jsem upozoroval, že se na nebi tvoří nepravidelná oblačnost a slunce se skrylo za mraky. Mlha houstla a teplota začala rychle klesat. Začal jsem si dělat starosti kvůli mlčení našich bratřích; neměli jsme s nimi žádný kontakt. Sestoupil jsem tedy znovu dolů k Týně a ostatním. Tam sice nebylo tak chladno, ale také žádné velké teplo, a vlhkost vzduchu byla nepříjemná. V tichosti jsem prosil bratry, zda by nám nemohli dát nějaké znamení své přítomnosti, ale jejich mlčení se táhlo až do pěti hodin do večera. Nemohl jsem pochopit, co se to tady děje, a začal jsem mít pochybnosti, zda jsem si snad některé jejich poselství špatně nevyložil. Ostatním jsem se omluvil a řekl jsem jim, že nevím, co si o tom mám myslet. Bratři mi nedali ani žádné upozornění, že by o těchto našich starostech věděli. Rozložila se mlha, a proto jsem navrhl, abychom se vrátili zpátky k autům a čekali na nějaké znamení.

Ještě jsem tento návrh ani nedořekl, když jsem telepaticky uslyšel důvěrně známý Rafaelův hlas, který mi řekl větu, již jsem od něho slyšel již víckrát: „Malověrníku!“ setřel mě s jistým nádechem dobrosrdečnosti v hlase. „Kvůli takové maličkosti hned věšíš hlavu. Ale počkej, mezitím vám pošleme trochu slunce!“

Po několika minutách se začala mlha rozplývat a slunce, prokukující skrze ni, ohřálo vzduch, takže teplota začala znatelně stoupat. Cítil jsem se skutečně být člověkem slabé víry a před ostatními jsem se přiznal ke své netrpělivosti.

Vystoupili jsme nahoru, až na místo, kde jsem před několika hodinami stál a čekal na bratry. Nebe bylo modré a tmavé mraky, kterých jsme si předtím tolik užili, rychle zmizely. Naše nálada se zlepšila; Niko se dokonce začal smát, asi z radosti nad tím, že bude moci něco tak neobyčejného zažít. Posadili jsme se do trávy. Obdivoval jsem krásnou krajinu porostlou pínami a kapradím i stovkami dalších druhů rostlin a rostlinek. Tráva již nebyla tak svěží, jako na jaře, ale nebyla ještě zvadlá. Každý z nás pociťoval účast na tomto svátku přírody. Vtom zvolala Džiana: „Podívejte! Slunce!“

Sluneční světlo kolem nás potemnělo. Kolem Slunce obíhala veliká koule, která se sama zdála být ve vířivé rotaci, a její krouživý pohyb vzbuzoval dojem, jako by se Slunce začalo točit kolem své vlastní osy. Ze začátku se mě zmocnil strach, ale pak jsem se uklidnil a přihlížel jsem tomuto divadlu, zatímco světlo, vycházející z těchto dvou zdrojů, zalévalo krajinu.

„Kdybyste se již dříve podívali směrem k Slunci,“ řekl Rafael prostřednictvím kosmického kontaktu, „byli byste nás již zahlédli dříve. Nyní vám ale chceme předat pozdrav našeho Otce, stvořitele Slunce, které daruje život Zemi přesně v souhlasu s jeho vůlí.“

Vyvedeni z míry jsme pozorovali neobvyklé divadlo a tu a tam zazněla užaslá poznámka. Niko s sebou měl sluneční brýle, a tak jsme se skrze ně pokusili pozorovat rotující glóbus. Skrze tmavá skla brýlí jsme mohli ještě zřetelněji vidět, jak se onen kotouč uprostřed slunečního disku rychle otáčel kolem vlastní osy. Po chvíli pozorování se zdálo, jako by samo Slunce začalo rotovat.

Když tento úkaz trval již delší dobu, sedl jsem si do trávy. Týna přišla ke mně a polohlasem jsme se bavili o tomto slunečním jevu.

„Slovo ‚apokalypsa‘,“ řekla, „mi nahání strach, přestože nám bylo všechno správně vysvětleno a bylo nám řečeno, že se nemáme čeho obávat. Důležité je především to, aby co nejvíc lidí pochopilo a uznalo, že se musí vzdát zla, aby mohli být zachráněni.“

Abych jí trochu dodal odvahy, řekl jsem: „Zůstaneme-li ve svém myšlení soustředění na všechny ty nádherné věci ve Stvoření a zůstaneme-li spojeni s těmito zprostředkovateli lásky a záchrany, budeme schopni pomoci druhým i sami sobě.“

Džiana řekla, že věří na triumf Universální lásky, která je daleko silnější než všechno zlo. Niko zdůraznil, že je pro něj těžko pochopitelné, že někdo může spravedlnost nazývat trestem. A tak každý přišel s nějakým názorem.

Slunce pokračovalo ve své hře a kotouč, který se před ním točil, byl stále zřetelnější. Navrhli jsme, že bychom se mohli pomodlit. Džiana improvizovala jednu modlitbu na téma, které jí právě leželo na srdci. Děkovala Otci za to, že nám daroval život, Zemi, Slunce i naše vznešené a dobré bratry.

Týna jej prosila, aby lidský rozum byl osvětlen světlem Universální lásky, aby všichni lidé na Zemi upustili od zla a tak aby mohla začít nová epocha míru.

Modlili jsme se Otce náš. Všichni jsme byli pohnuti a každý cítil ve svém srdci pozdrav lásky našeho Otce, který je tak velký a milosrdný. Pojednou zvolal Niko: „Podívejte se vedle Slunce!“ A skutečně. Nyní se roztočilo Slunce a kotouč, který se předtím před ním točil, se posunul na jeho okraj, stále však přitom zůstával na ohnivé ploše slunečního disku. Již nebylo dobře možné, tak jako před tím, setrvávat pohledem na této ohnivé kouli, ale přesto jsme ještě mohli tuto změnu pozorovat. Pak se onen rotující kotouč zcela oddělil od Slunce a obě tělesa se osamostatnila. Tím se vše zase vrátilo do svého původního stavu, včetně osvětlení okolní krajiny.

„To byl dar našeho nebeského Otce,“ zvolala Džiana. „Tato znamení by měla působit na lidi, aby se více nad mnohými věcmi zamysleli,“ řekla Týna. Naši přátelé nemohli plně pochopit smysl jejích slov, neboť jim nebylo vše tak podrobně vysvětleno jako nám.

Vrátili jsme se nazpět do údolí. Byla již noc a nebylo zrovna lehké najít místo, na kterém jsme odstavili svá auta.

NA PALUBĚ HVĚZDNÉ LODI

Na večer dne 27. července 1980 bylo sjednáno další setkání. Po krátkém povlovném výstupu nás světlo vycházející z létajícího disku upozornilo na přítomnost bratří z kosmu. Rafael nám přišel naproti a vedl nás k létajícímu disku, stojícímu na zemi mezi stromy. Otevřenými dveřmi se prodíralo ven oslnivé světlo, které osvětlovalo louku. Čta moje myšlenky, Rafael mě ujistil, že nebudu trpět závratí ani žádnými jinými nepříjemnostmi. Při pohledu zblízka dělalo toto kosmické vozidlo mohutný dojem. Tlumené světlo vystupovalo z celého jeho povrchu. Týna byla zjevně uchválena. Rafael vstoupil do tohoto vozidla a dal nám rukou znamení, abychom ho následovali. Jako první vstoupila Týna, potom já a nakonec Paul, který byl též s námi.

Vnitřek kosmického vozidla byl překvapivě jednoduchý. Prostor, v kterém jsme se nacházeli, byl ozářen světlem vycházejícím, jak se zdálo, z celé plochy jeho stěn. Neviděli jsme žádný jiný zdroj osvětlení. Na stěnách kabiny pod velkou kopulí se nacházely čtyři světelné tabule, sahající od podlahy až ke stropu. Cítil jsem mimořádné pohnutí; všichni jsme byli zaliti tímto světlem. Vnitřní mír a zvláštní pocit svobody se mísily s vděčností vůči těmto bytostem, které nám umožnily něco takového zažít. Byl jsem hluboce pohnut.

Týna se bavila s Ortonem, zatímco Firkon něco vykládal Paulovi, který jej pozoroval užaslým pohledem. Řekl jsem Rafaelovi, že nedovedu vyjádřit své pohnutí.

Rafael se usmíval a díval se při tom na Paula, který mlčel a nabyl výraz člověka, který prožívá něco mimořádného a nechce velikost takového okamžiku narušit slovy.

Jedna z těchto světelných stěn byla pokryta barevnými liniemi a probleskovala na ní různobarevná světla. Jeden z bratří, který seděl naproti této stěně, vstal a šel nám v ústrety, aby nás pozdravil. Byl vysoké postavy, měl modrozelené oči a kaštanově hnědé vlasy měděného lesku, které mu spadaly až na ramena. Jeho vybraná dvornost na mne udělala dojem. Omluvil se nám a vrátil se opět na své místo před světelnou tabulí.

Dveře se zavřely a podlaha pod našima nohama začala lehce vibrovat.

„Stoupáme,“ řekl Rafael. „Brzo budeme na palubě hvězdné lodi.“

V rozsáhlém prostoru pod velkou kopulí, v kterém jsme se nyní nalézali, byly tři skupiny sedadel. Rafael nás vyzval, abychom se posadili, a sám též zaujal místo na jednom z nich. Ostatní bratři hovořili tlumeně s oním mužem, který se zdál být pilotem tohoto kosmického vozidla.

„Hvězdná loď,“ sdělil nám Rafael, „se nachází mimo zemskou atmosféru. K letu tam nebudeme potřebovat mnoho času.“

Přišli Orton s Firkonem a posadili se vedle nás. Poslední z nich vyjádřil svou radost nad tím, že nás mohou přivítat na palubě tohoto kosmického vozidla. Dobrosrdečně se usmál nad mým strachem před závratí. „Jak vidíš,“ řekl, „vede se nám všem dobře.“ Pak jsme se tomu oba smáli a já jsem jej při tom ujistil, že se skutečně cítím tak dobře, jak jsem se snad ještě nikdy v životě necítil. Týna vyjádřila svůj obdiv nad jednoduchostí a funkcí celého zařízení létajícího disku. Paul nám sdělil své pocity poté, co zjistil, že se již nacházíme v kosmickém prostoru. Myslil jsem právě na to, jak to bylo od bratří pěkné, že nám umožnili prožít takovéto dobrodružství, a to vše s takovou prostotou a zcela v přátelském duchu. Došel jsem k názoru, že to může být pouze výsledek velkého poznání a pochopení funkce celého Stvoření. Ztratil jsem pojem času. Tu projelo diskem lehké trhnutí.

„Jsme na místě,“ oznamoval nám Rafael. „Nyní vjedeme do mateřské lodi.“

Vstali jsme a dvířka se zcela nehlučně otevřela. Poté, co jsme vystoupili, vešli jsme do vysoké chodby. Její stěny se zdály být zhotoveny z taveniny skla a jakéhosi kovu. Byly částečně průhledné a vyzařovaly příjemné světlo, které vycházelo z celého jejich povrchu. Na konci chodby se samočinně otevřely dveře.

Vstoupili jsme do poměrně velkého sálu. Jeho stěny vypadaly stejně jako stěny na chodbě, byly však ještě více zalité světlem a bylo možno pozorovat na nich zvláštní efekt - měl jsem u nich pocit jakési hloubky a průhlednosti. Celý prostor sálu byl naplněn barevným světlem, které se odráželo na všech předmětech, což vyvolávalo dojem, jako by vycházelo z nesčíslného počtu zdrojů, které však byly našim očím skryty. Toto osvětlení dávalo všemu, na čem naše oko spočinulo, příjemný nádech tepla a vznešenosti.

Týna chtěla pohladit tkaninu, kterou bylo potaženo jedno z křesel, která zde stála ve skupinách po celé místnosti. Firkon se na ni usmál, neboť v jejích myšlenkách četl otázku. Tato tkanina s jemným zlatým nádechem vypadala jako látka, ale její pevnost a poddajnost nebylo možné přirovnat k ničemu, co známe ze Země. „Máme vám mnoho co říci,“ řekl. „A náš čas je krátký.“ Všiml jsem si, že od doby, kdy jsme vstoupili na palubu hvězdného vozidla, zmizel u nás veškerý pocit času.

Rafael nás vyzval, abychom se posadili. Sedli jsme si na sofa, před kterým stálo pět křesel sestavených do půlkruhu. Na nich se usadili Rafael, Orton a Firkon. Pozoroval jsem strop. Zdálo se mi, že vyzařuje méně světla než stěny tohoto sálu. Sotva znatelná změna odstínu vyzařovaného světla dělala dojem, jako by strop v celé tloušťce byl zhotoven z tekutého materiálu. To vše působilo na pozorovatele velice příjemným a uklidňujícím dojmem. Vstoupili Kalna, Ilmut a Zúl, což u nás vyvolalo vlnu radosti. Zaliti tímto kouzelným světlem a oblečení do šatů krásných barev zdáli se ještě mladší. Slavnostně nás pozdravili a posadili se k nám.

„Již dlouhou dobu jsme čekali na tento okamžik,“ řekl velice srdečně Rafael. Jeho hlas ještě zlepšil naši radostnou náladu. Týna, Paul, já i bratři a sestry, všichni jsme se usmívali a byli jsme pohnuti. Rafael na nás láskyplně hleděl a já jsem nemohl jinak, než obdivovat vybranou krásu květin, které stály ve vázách na stole po naší pravé ruce. Byly krásných barev a různých tvarů, okrouhlých, elipsovitých, kuželovitých a jiných. Na Zemi jsem nikdy neviděl jim podobné. Šířila se od nich velice příjemná vůně, která v nás budila hezké pocity.

„Universální láska je životem celého Stvoření. Tajemství zla spočívá ve ztrátě této lásky. Milovat znamená žít ve světle. Vnitřní slepota a nevědomost, zrovna tak jako zloba, jsou všechno následky nedostatku lásky. Božská bytost je láska a z ní vychází celé Stvoření.“

Těmito slovy začal Rafael mluvit o věcech, které upoutaly naši pozornost. „Zlo,“ pokračoval, „není v podstatě své bytosti nic jiného, než nedostatek lásky. Pro toho, kdo žije v lásce, není těžké kráčet nekonečnými cestami poznání, které vedou ke Stvořiteli. Být v jeho blízkosti je největší touhou každé stvořené bytosti. Tomu, kdo nežije v lásce a patří proto ke sféře zla, je nemožno nabýt tohoto poznání, a proto je pro něho o to těžší, ba nemožné, žít v lásce.“

Bohužel je na Zemi velmi málo lásky a málo poznání. To je také důvod, proč lidé budou muset mnoho prodělat a vytrpět, než nastoupí svou cestu ke Stvořiteli, prameni všeho dobra. To vše bude sloužit tomu účelu, aby poznali a odhalili všechnen klam, nepravost, chyby, omyly a lži, které vězí ve zlu.“

A potom řekl Rafael velikou pravdu: **„Protože žijete v temnotě, děláte všechno složitě. Jednoduchost je jedna z velkých cest světla. Proto vám bylo řečeno, že na to, abyste mohli dobýt Nebe, je třeba stát se takovými, jako jsou děti. Co je velké a hluboké, je vždy krajně jednoduché.“**

Nyní se chopil slova Orton a řekl: „Ukážeme vám mnoho věcí. Vše vám postupně vyložíme a vysvětlíme, abyste mohli být seznámeni s některými základními pravdami, které vám umožní poznat a pochopit některé vyšší skutečnosti. Potom s vámi uděláme prohlídku hvězdné lodi a na závěr uspořádáme menší slavnost.“

„Dívejte se tímto směrem,“ řekla Kalna a ukázala při tom na stěnu po naší levé ruce, naproti stolu s květinami. „Dávejte pozor na to, co zde uvidíte.“

Otočili jsme se a zaměřili jsme pohled do směru, kterým ukazovala. Světlo v místnosti zesláblo, což přispělo k vytvoření intimnější atmosféry. Týna a Paul nehnuli ani brvou. V prostoru před námi se začala tvořit mlha, která postupně houstla a ztrácela průhlednost. V tomto mlžném útvaru se začaly objevovat obrysy lidských těl. S úžasem jsme pozorovali tento neuvěřitelný proces, tyto útvary, které před námi povstávaly z ničeho. Postupně se před námi vynořily postavy muže, ženy a dítěte. Stály tu skutečně před našima očima, ale zároveň to vše připomínalo filmovou nebo divadelní scénu. V pozadí se z této mlhy začaly vynořovat stromy a pod nohama těchto tří postav tráva, květiny a v jejich nejbližším okolí nízké keře. Muž seděl na kameni. Žena stála v jeho blízkosti a měla na sobě svetr a kalhoty. Dítě čmáralo něco kouskem dřeva na zemi. Byla to scéna z přírody, snad nedělní rodinný výlet. Postavy těchto lidí, které jsme doposud viděli sice plasticky, ale jako v černobílé televizi, se nyní začaly vybarvovat. Současně se celá scéna prosvětliila. Světlo v místnosti ještě více potemnělo. Byl jsem stále více uchvácen tím, co jsem viděl. Vzápětí nato muž vstal a oslovil ženu, která byla zřejmě jeho manželkou. Dítě si žvatlalo samo pro sebe, aniž se staralo o rodiče, kteří byli v jeho blízkosti. Zaslechli jsme zvučný Ilmutin hlas, který nás na něco upozorňoval. „Rádi bychom,“ řekla, „vám prostřednictvím této manželské scény chtěli něco ukázat a s něčím vás seznámit. Dávejte dobrý pozor!“

Barvy postav lidí, rostlin i ostatních věcí v jejich okolí nejprve zesílily a pak začaly pozvolna blednout. Šaty těchto tří lidských bytostí se zároveň s procesem slábnutí těchto barev rozplynuly a před námi se vytvořily obrazy tří dobře rostlých těl muže, ženy a dítěte. Jemně růžové zbarvení těchto těl prostupovala jiná barva modravého odstínu. Z této modravé substance se začalo formovat další tělo, jehož obrysy se přesně kryly s oním prvním, ale přesto od něho bylo zřetelně odděleno. Tento proces se opakoval a ze substancí různých barev se vytvářela další těla, opět obrysově totožná s oním prvním, avšak jiné světelnosti. Všiml jsem si, že u těchto těl byla o to vyšší intenzita světelného vyzařování, oč hlouběji se těla nacházela v prostorovém znázornění. Předchozí méně zářivá těla však byla přesto dále dobře viditelná. „Napočítal jsem jich sedm. Poslední z nich bylo zcela bílé a vycházely z něho pulzující světelné záblesky, které rytmicky měnily svou intenzitu. Každým tímto světelným pulzem byla prozářena všechna zbývajících těla, včetně posledního, jemně růžového.“

„Pozorujte i rostliny a skály!“ řekla Ilmut. I u nich bylo možno pozorovat totéž. Všude bylo vidět hloubku života, bohatství barevných tónů i rytmické přechody z jednoho stupně do druhého a takovou symetrii forem, že jsem nevycházel z úžasu. Něco takového bych si nikdy nedokázal vymyslet.

„To vám umožňuje,“ řekla Ilmut, „vidět všechny různé dimenze životní síly v lidech, v rostlinném a minerálním světě. Těchto sedm dimenzí můžeme též rozdělit na tři navzájem si podobné skupiny bytí.“

Soustředil jsem pozornost na první tři těla, především na jejich hustotu a slabou intenzitu vyzařování, v čemž si byla všechna navzájem podobná. Tři následující těla měla vyšší intenzitu světelného vyzařování a zdála se být o to jemněji a přesněji vytvarována, o co hlouběji ležela v tomto prostorovém znázornění. Ono nejvnitřnější, bílé pulzující tělo, nabylo nyní neobyčejné zářivosti a vlny světla, které z něho vycházely, zřetelně prostupovaly všechna ostatní těla a cele je prozařovaly. Bylo mi jasné, že na Zemi nebylo možno proniknout do všech těchto tajemství života a že tato scéna mi umožnila vnímat věci, kterým bych v běžném životě, za normálního stavu vědomí, nebyl schopen porozumět.

„Ono **vnější tělo**,“ řekla Ilmut, „je **tělo materiální**. Ostatní těla nejsou vytvořena ze zmaterializované energie, nýbrž jsou to **těla kosmická**, neboli **astrální**, jak je nazývají učenci u vás na Zemi. V každém z těchto těl může člověk žít v různých světech a dimenzích, jakož i na výše vyvinutých planetách. **Vnější tělo** odumře a další, stojící pod ním, je připraveno zcela se přizpůsobit jeho novému energetickému okolí. To je to, co probíhá během takzvané smrti. Ve skutečnosti se zde však jedná pouze o zrození v novém těle, ve vyšší dimenzi, ve vyšším světě, jehož vývojový stupeň odpovídá vývojovému stupni tohoto těla. Protože **dimenzí je velmi mnoho, existuje i více než pouhých sedm těl**, která jsme vám zde ukazovali. Dělalí jsme to proto, abychom vám usnadnili pochopit to všechno.“

Byl jsem zabrán do myšlenek nad těmito novými poznatky. Zaslechl jsem hlas Týny, která zvolala: „Krása toho posledního světelného těla je okouzující!“

„Přáli jsme si, abyste právě tomu lépe porozuměli,“ vmísila se Kalna do rozhovoru a v jejím hlase byla znát spokojenost nad Týninou reakcí. „Ono zcela **bílé tělo**, které vysílá vlny životní energie do ostatních **astrálních těl** až k **poslednímu, materiálnímu**, je viditelné znázornění toho, co vy nazýváte slovem **‘duch’**. V Písmu je lidská bytost dělena na **ducha, duši a tělo**. Přitom pod pojmem **‘tělo’** je třeba rozumět **tělo hmotné**, tedy smrtelné, pod **‘duší’** těla **astrální** a pod pojmem **‘duch’** onu důležitou část lidské bytosti, která je **nesmrtelná** a která nikdy nezemře, protože je sídlem života a vědomí.

„**Duch**,“ pokračovala Ilmut, „může žít v nekonečném prostoru vesmíru nad nebeskou hranicí. Do té doby však, dokud má zábalý z astrálních těl, je nucen žít ve **světech**, čili **sférách**, odpovídajících vývojovému stupni posledního **vnějšího těla**.“

Dále vysvětloval Firkon: „Bratři z esenciálního vesmíru, jako jsme my, mají již své poslední, nejvyšší tělo, tak vyvinuté, že žijí ve sférách nadkosmického prostoru omnivera. Bratři z tohoto vesmíru, v písmech často nazývaní ‚andělé‘ nebo ‚pán‘,⁵ mohou konat cesty do ostatních kosmických dimenzí a když je třeba, oblékají na sebe i kosmická těla. Bratři a sestry, kteří ještě nejsou tak daleko, aby se mohli osvobodit od kosmických těl a přestoupit hranici, za kterou začíná nekonečný prostor světla, mají možnost podnikat cesty do světů ležících pod sférou, která odpovídá dosaženému stupni jejich vývoje. To mohou konat samostatně, pomocí dosažených znalostí, v souhlase s úkoly, které si sami dávají nebo které jim byly uloženy. Na to, aby se mohli dostat výše, tak jak se to stalo dneska vám, musí se zcela svěřit do vedení těch, kteří již překročili tuto nebeskou hranici a mají znalosti, které jim umožňují nechat je pohybovat se ve světech, které leží nad sférou vývoje, jíž dosáhli.“

„Pak tedy,“ přerušil jej Paul, „vás můžeme nazývat vesmírnými bratry, zatímco ty, kteří se ještě neosvobodili od svých kosmických těl, můžeme zvat našimi kosmickými bratry.“

„Zcela správně,“ odpověděl Orton. „Naše vědění je duchovní a v tom je zahrnuto i vědění kosmické. Na druhé straně existují bratři, kteří vlastní veliké kosmické vědění, ale jsou chudí ve vědění duchovním. Správné je působit na kosmické síly prostřednictvím **duchovní** nebo též takzvané **mystické síly**, což znamená, **zcela se vložit do rukou Stvořitele**, který působí skrze své děti světla. Kdo působí pouze skrze kosmické síly, nemá žádnou záruku, že jedná správně a bez negativních následků. Jestliže ale působí společně s těmi, kteří jsou ve světle, pak náleží k **duchovním sférám**, které disponují **mystickými silami** a je jim tudíž vlastní mocný a nehučný způsob jednání Stvořitele; stává se tak zprostředkovatelem universálního plánu lásky a záchrany skrze Božskou prozřetelnost a nehrozí mu, že se dopustí chyb a omylů. Nikdo se nemůže chlubit znalostmi, které leží za hranicemi vývojového stupně, jehož dosáhl.“

⁵ Jehova. Předavatelem Starého zákona byl anděl. Viz Skutky 7; 36, 53. (Pozn. překladatele)

Rafael obrátil opět naši pozornost na to, co se odehrávalo před námi v barevné mlžné substanci. V té se nyní objevily tři lidské postavy, nacházející se v jakési zahradě. Muž a žena se hádali. Všiml jsem si, jak muž kolem sebe rozhazuje rukama, tak jak tomu bývá v zápalu takovéto hádky. Slyšeli jsme jeho hlas. Vyčítal své ženě nějaké věci, které se týkaly dítěte, o čem však přesně hovořil, tomu jsem nerozuměl. To, jak se zdálo, si vůbec nevšímal ostré výměny názorů rodičů a hrálo si klidně dál.

„Pozor !“ řekl Rafael. „Nyní budete svědky působení hněvu na **jemnohmotná těla** a na **duchovní tělo** těchto lidí.“ Muž káral ženu ostrými slovy a obviňoval ji, že nedobře plní nějakou povinnost vůči dítěti. Byl rozčilený. Jeho žena se zdála být zasažena jeho slovy. Na prostorovém znázornění postavy muže jsem mohl vidět, jak se obrysy jeho těla zdeformovaly, jako by byly zasaženy hrubou silou. Harmonie jejich linií byla porušena. Z **duchovního těla**, které potmělo a ztratilo své sněhobílé světelné vyzařování, vycházelo něco jako potrhané cáry energie, které prostupovaly všechna ostatní těla, u kterých se při tomto procesu měnila jejich světelnost, kompaktnost a tvar.

Muž nyní křičel a žena plakala. Bílé vyzařování jeho **duchovního těla** se stalo špinavě tmavohnědým. Celá jeho bytost byla proniknuta touto ošklivou barvou a celá jeho postava se jakoby scvrkla a zdeformovala. Pouze **materiální tělo**, přestože bylo nádobou, ve které se odehrávaly všechny tyto procesy znetvořující krásu všech ostatních těl, bylo tím jen nepatrně poškozeno. A nyní jsme byli svědky, jak z těla tohoto muže vycházejí vlny této neuspořádané životní energie, šíří se ve stále se zvětšujících kruzích do okolního prostoru a pronikají do těla jeho ženy, která následkem tohoto působení též ztratila na objemu, započal proces jejich deformace a přirozená intenzita jejich vyzařování poklesla.

„To co zde vidíte,“ vysvětlil nám Rafael, „probíhá v každé lidské bytosti, jejíž vědomí se oddá hněvu. Jeho životní energie potmění a změní se její kvalita. Z **duchovního těla** postupuje toto roztržštění životní síly do ostatních těl a prostupuje je po řadě všechna, až nakonec pronikne i do onoho posledního, materiálního. Že všechna trpí v důsledku takového vyzařování nemusím snad již dodávat. Životní energie každé jednotlivé bytosti je v neustálém spojení s životními energiemi všech ostatních bytostí jeho druhu a pomáhá a prospívá jim, jestliže žije dobře a spořádaně, a naopak jim škodí, jestliže žije špatně a neuspořádaně. U všeho stvořeného probíhá neustálá výměna těchto životních sil. Vše je životní realita, a o co jemnější je tato životní realita, o to více je v ní života. V myšlenkách, v jejich formách a ve všem, co nazýváte fantazií nebo představivostí, je takový stupeň reality a výrazové síly, kterou hmota nikdy nemůže mít. Chci tím říci, že každý člověk, který je ještě vázán na hmotu, by užasl, kdyby mohl poznat těžkopádnost a odvislost zmaterializované energie, na rozdíl od životních vlastností a schopností svého ducha s jeho myšlenkami, pocity a zážitky. Protože však jeho duch doposud všechny tyto skutečnosti zří skrze brýle hmotnosti, vytváří se u něho iluze, z jejíhož pohledu se hmota zdá být něčím skutečným a ona jemná skutečnost jako bezpodstatná a prázdná.“

Zatím pokračoval záchvat mužova hněvu a ona ‚nákaza‘ znečištěnou energií zasáhla nyní i dítě, které, jak se zdálo, do této doby nevěnovalo roztržce rodičů žádnou pozornost. I rostlinný svět, proniknut vlnami tohoto vyzařování, ztratil harmonii svých životních procesů. Totéž se odehrávalo v okolním minerálním světě, v půdě a ve skalách. Nakonec jsme se i my cítili být zasaženi těmito vlnami znečištěné energie, vzbuzujícími nevolnost.

„To je hrozné !“ řekla Týna. „Hrozné !“

Rychlost veškerého dění v této scéně se pojednou zvýšila a po chvíli se opět vrátila do svého původního tempa. Muž něžně objal ženu, která si osušovala slzy. Děcko bylo mezi nimi a pobaveně se usmívalo. Těla těchto tří osob i minerálního a rostlinného světa se opět vrátila do původního stavu. Vlny světla a barev daly těmto postavám novou harmonii a životní sílu. Vrátila se nám dobrá nálada i pocit štěstí po tom, co z nás zcela vyprchala hrůza z toho všeho, co jsme zde viděli a zažili.

Scéna postupně potemněla, shluky mlžné substance opět zešedly a nakonec zcela zmizely. V místnosti se znovu rozsvětlo. Rafael a všichni ostatní se na nás usmívali jako při opětovném setkání po bolestném odloučení. V hlavě mi proběhl celý obraz naší cesty ze Země až do této hvězdné lodě, v které jsem se nyní s Týnou, Paulem a ostatními bratřími a sestrami nacházel.

Rafael se opět ujal slova: „Kdyby všechny děti našeho Božského Otce použily danou jim svobodu na to, aby šly nekonečnými cestami Otcovy lásky, a kdyby se nechaly vést výlučně jeho universálními zákony, pak by nebylo nutné sestupovat až do těchto dimenzí, v kterých je celé bytí velmi omezené ve srovnání s nekonečnými možnostmi ve vesmíru nad nebeskou hranicí. Protože se však jedno z jeho dětí stalo rebelem, kterému se podařilo přesvědčit své příznivce, že mohou Otcovi vypovědět poslušnost a žít a jednat i bez něho, bylo v důsledku této pýchy nutné, aby tyto děti zažily na vlastní kůži zlo. Protože Otec věděl, že další děti budou následovat tento špatný příklad, stvořil kosmické dimenze s omezenými hranicemi a možnostmi, totiž kosmos. Tyto **astrální a hmotné světy** jsou sice rovněž velmi krásné, neboť jsou též dílem jeho božských rukou a zračí se v nich všechny krásy a harmonie světů nebeských, ale přece jen jsou ve svých možnostech a hranicích omezenější. Mnoho jeho dětí zde propadlo pokušení postavit na místo všezahrnující lásky svůj egoismus, na místo dobra zlo, sadismus na místo štěstí z radosti svých bratří. Šly cestami zla místo cestami dobra, nenávisť postavily na místo lásky, slepotu na místo pravého poznání, které daruje život. Proto totiž byla stvořena hmota, aby duch a vědomí, které jsou v ní uzavřeny, byly pod ochranou jejího valu. Mohli jste si všimnout, že materiální tělo bylo ze všech nejméně citlivé a že všechny poruchy, které vznikly v jemnohmotných tělech, zachytilo a brzdilo. Kdyby tyto Boží děti neměly toto materiální tělo, ani tělo astrální, působilo by jim vše negativní, co je obsahem jejich vědomí i podvědomí, daleko větší bolest a utrpení. Je velmi důležité, aby se člověk během svého života přesvědčil o neužitečnosti a škodlivosti zla, neboť, pakliže se to nestane, je po opuštění svého hrubohmotného těla a přechodu do vyšších dimenzí bytí vystaven působení všeho negativního, co nevymýtil během svého pozemského života ze svého vědomí, a to mu způsobí daleko větší utrpení, než tomu bylo na Zemi. Je nezbytně nutné, aby se člověk učil chápat lásku a dobrotu nebeského Otce, který ve své lásce nevzal svým nevěrným dětem svobodu, nýbrž jim umožnil přesvědčit se o škodlivosti všeho jejich jednání v prostředí, jehož ochranným působením je utrpení sníženo na snesitelné minimum. Utrpení samo o sobě je lékem, bolest je hlasem Otce, volajícího své děti nazpět k sobě; utrpení je očistění a láska. Běda, kdyby nebylo utrpení do té doby, než se poslední dítě vrátí k svému Otcovi! Mohli jste účinek bolesti sledovat na chování onoho muže, kterého jste viděli v předešlé scéně. Pochopil, že své ženě ublížil a že při tom vznikla škoda i na jemné duši jeho dítěte. Bolest, kterou při tom pociťoval, byla živá energie, která se uvolnila z jeho ducha a která jeho bytosti opět vrátila ztracenou harmonii a znovu uvedla do pořádku jeho životní energie i životní energie jeho družky a dítěte.“

„**Jakmile se dobro a láska znovu stanou vlastností pozemských dětí,**“ řekla Kalna něžným hlasem, „**pak vyprodukuje váš duch životní energie úžasné intenzity, které dají světlo vašemu rozumu a teplo vašemu srdci. Blahodárná síla, která pak z nich bude vyzařovat, vyléčí a přivede zase do pořádku všechny duchovní, duševní i tělesné znetvořeniny, které vznikly v předešlých dobách. Skrze toto působení ztratí i zvířata svou jedovatost, zrovna tak rostliny a minerálie. Nemáte představu, do jaké míry vaše vědomí a myšlení ovlivňuje všechny životní procesy v přírodě, která vás obklopuje. Všechny bytosti, které dosáhly vědomí své vlastní existence, ovlivňují rozhodujícím způsobem kvalitu a formování životního prostředí, ve kterém žijí. Všechno je živoucí skutečnost, i hnutí vaší mysli, všechna vaše přání, myšlenky a pocity i vaše vášně. Zlehčovat nebo zcela vylučovat tyto pravdy a skutečnosti znamená prodloužit vaši cestu o další mnohá tisíciletí. Každé Otcovo dítě pochopí samo, na základě vlastního poznání a z vlastního popudu, že jediná pravá cesta je cesta dobra a že cesta zla je cestou lži a klamu. Budeme vám stále na této cestě nápomocni, tak dlouho, dokud se Otec nebude moci těšit z návratu svých dětí, které u něj opět nabyly důvěry, které opětují jeho lásku. Neboť on je jediným Stvořitelem, Bohem a Nejvyšší láskou. Každá myšlenka má svoji vlastní formu, barvu, vůni, tón a smysl. To platí pro všechno, co žije v lidském duchu. Děti našeho Otce mohou stvořit ráje anebo také nekonečná pekla. Otec se stále bude snažit strhnout svoje nevěrné děti zpět k sobě a my**
ANDĚLÉ V HVĚZDNÝCH LODÍCH

budeme nadále jeho věrnými dětmi a spolupracovníky, tak dlouho, až se všichni přesvědčí o skutečném stavu věcí.“

Firkon se mi podíval do očí a při tom jsem si všiml, že v mých myšlenkách četl otázku, kterou jsem právě chtěl položit. „Ano,“ řekl vážně a pevně. **„Otcovy děti, které nyní dělají falešné pokusy, pochopí chyby, které dělaly. Ty způsobí na Zemi tolik bolesti, že i slepým se otevrou oči a hluchým se znovu navrátí sluch. Jejich srdce se uvolní z tisícileté strnulosti a jejich rozum bude opět prahnout po světle. Pak bude náš Otec společně s nimi slavit svátek, jakého ještě v dějinách Stvoření nebylo, protože ztracený syn se konečně opět vrátí nazpět do otcovského domu.“**

„Je psáno, že jenom syn temnosti půjde do záhuby. To nekonečně rozesmutňuje srdce našeho Otce a i nám to působí velkou bolest. Tito tvrdošíjní lidé nebudou schopni tuto lekci pochopit, nebudou však již moci více škodit. Pro ně nepřinese tento plán záchrany a lásky žádné ovoce. A my se nemůžeme postavit na místo našeho Otce. A proto běda těm, kteří pokoušejí jeho nekonečnou dobrotu, milosrdenství a spravedlnost. Naši tvrdošíjní bratři nemají přitom nikdy zapomenout, že pro ně vždy, v každém okamžiku, existuje odpuštění, spravedlnost a láska. Budou však muset trpět v míře, odpovídající neuvěřitelné zatvrzelosti jejich srdce.“

„Všechno, co se během tisíciletí událo na Zemi,“ dodal smutným, ale pevným hlasem, **„celé ty dějiny krve, utrpení a nespravedlnosti, budou sloužit jako odstrašující příklad, aby hřích byl viditelný ve všech svých hrůzných podobách. Hřích již téměř dosáhl hranice, kterou Otec určil. Nepřipustí už dál, aby někdo trpěl, a každý dostane odplatu podle svých skutků.“**

Týna pozorně a vážně naslouchala. Paul při tom zvědavě pozoroval Rafaela.

„Nyní,“ řekla Ilmut, „bychom vám chtěli něco ukázat.“ Světlo opět zesláblo. Šedá mlhovitá substance se rychle zbarvila a před sebou jsme uviděli dítě, jehož **materiální tělo** bylo těžce postižené. Naproti tomu jeho jemnohmotná těla zářila v tak nádherných barvách a v takovém stupni harmonie, že Týna vykřikla nadšením. Křiklavý rozdíl mezi těmito těly ve mně vzbuzoval až nevoli. Vnitřní krása tohoto dítěte zcela zastiňovala útrpný dojem, který vzbuzoval jeho zevnějšek.

„Jestliže lidské vědomí jako dárce energie a života již neplní svou úlohu a naopak způsobí takovéto hrůzy a utrpení,“ řekla Ilmut, „pak jsme to velice často my, kteří se rodíme do těchto těl. Nic nevíte o tom, že jsou to **většinou andělé**, kteří trpí v těchto znetvořených tělech a nemocných mozcích, do kterých vstoupili, aby splnili vyšší a důležitý úkol ve prospěch svých pozemských bratří.“

Odmlčela se. Byl jsem otřesen tím, co jsem zde viděl a slyšel. Moje láska k těmto bratrům a sestrám neznala hranic. Z **duchovního těla** tohoto dítěte se šířila záře nepředstavitelné krásy. Toto světlo pronikalo všechna ostatní těla a šířilo se dále do okolního prostoru.

„Toto jsou plíce vašeho světa,“ řekla. „Až to všechno jednou pochopíte, nenajdou se již lidé, kteří by Boha obviňovali z toho, že stvořil bytosti, které musí trpět, nýbrž dají vinu jedině zlobě a špatnosti svého tvrdého srdce, a budou chválit ty, kteří, ač nevinní, raději s pokorou nesli vaše bolesti jenom proto, aby vás mohli zachránit. Jaký by jinak měla smysl prolitá krev mučedníků a všechny činy lásky za všech dob ? Jaký smysl by mělo všechno, co na sebe vzal ten, který zemřel na kříži, aby vám postavil před oči celou pravdu a aby vám předal největší učení lásky, které kdy bylo na Zemi zvěstováno ? **Hodina pravdy se blíží a jakmile se zvedne závoj zapomenutí, který byl nutný na to, aby bolest byla držena v snesitelných mezích, pak každý pozná, jestli se na Zemi narodil pro to, aby byl spasen, nebo aby zachránil ostatní poté, co sám dosáhl spasení. Neboť i andělé, když se narodí na Zemi jako lidé, musí být nejprve sami zachráněni, a pak teprve nabudou síly zachraňovat druhé, plníce tím své těžké poslání.**

Někteří z nás dávají přednost utrpení v trýzněném těle, než aby vás nechali vychutnat všechny následky zla. Je psáno, že nemáte soudit. Proto nesudte, nýbrž zůstávejte v lásce, neboť to je jediná záruka vítězství dobra nad zlem. Svěřte se do rukou Boha, svého Otce, a jeho věrných dětí, které v lásce pracují pro vaše dobro. Buďte dobří a prostí !“

Ilmut se odmlčela. Mlžná substance ztratila svoje barvy, rozplynula se, a tím zmizel i obraz dítěte. Světlo opět zalilo sál. Řada jasných a zřetelných myšlenek mi probíhala hlavou.

Rafael nás požádal, abychom ho následovali. Orton a Firkon šli s námi. Prošli jsme různými odděleními tohoto ohromného světelného domu, vzbuzujícího úžas. Byli jsme vedeni do dalšího sálu, v kterém jsme dostali výborně chutnající nápoj. Potom nám Kalna zazpívala píseň a naslouchali jsme hudbě, která nás pohnula až k slzám. Naše duše byly naplněny radostí, mírem a jistotou, že láska našich bratrů k nám je bezmezná. Potom nás doprovodili nazpět chodbou do létajícího disku, který nás měl dopravit na Zemi. Našimi průvodci během letu byli opět Rafael, Orton a Firkon.

„Přijde čas,“ řekla Kalna, zatímco Ilmut se na nás usmívala, **„kdy se nebudeme muset loučit. Všichni pozemští bratři, kteří budou chtít, budou s námi moci podnikat cesty do kosmu. Bude na to stačit pouhé přání a především musí být dětmi lásky našeho nebeského Otce. Společně navštívíme nové světy a nová nebe. Převezmeme úkoly lásky a poznání ve prospěch našich bratrů a sester, kteří chtějí jít cestou rychlého vývoje. A pak budeme stát tváří v tvář našemu Otci, neboť společně překročíme nebeskou hranici. Můžete si být jisti,“** zakončila Kalna své ujištění, **„že toto je pravda.“** Rozloučili jsme se oběťmi. Zaujali jsme svá místa v létajícím disku, zatím co jsme na sebe nechali působit světlo, vyzařované stěnami jeho kabiny, které nás svým účinkem připravovalo na vstup do pozemské atmosféry. Naše srdce však zůstalo ve světelné lodi, se všemi jejími kouzly, barvami a vzácnými vůněmi. Létající kotouč s námi přistál na místě, na kterém jsme před šesti hodinami do něj vstoupili. Bylo asi šest hodin ráno.

(13)

POBYT V KOSMU

Nyní vyliším mimořádné zážitky, které jsem měl společně s Paulem a Týnou během daleké cesty vesmírem v doprovodu našich hvězdných návštěvníků poté, co jsme na základě nového ujednání vstoupili do létajícího disku, který na nás čekal na téměř místě, jako posledně. Krátce poté, co jsme vstoupili na jeho palubu, se vznesl a zastavil se až v nekonečném prostoru vesmíru. Všude kolem nás se vynořily nesčetné milióny souhvězdí, která se zdála být daleko větší, než jak se nám jeví při pohledu ze Země; zářila a jiskřila jako malé plaménky. Moje vzrušení bylo tak velké, že se mě chvílemi až zmocňoval strach; cítil jsem se zanedbatelně nepatrný tváří v tvář této obrovské scenérii. Musel jsem při tom myslet na nekonečnou velikost našeho Otce, Stvořitele všech těchto velkolepostí, a prosil jsem jej, aby on sám mě učil jej milovat ve všech mých bratřích a sestrách a ve všech věcech, které stvořil.

Jsa si jist, že mě slyší, řekl jsem mu, že je mým toužebným přáním poznat jeho nekonečnou lásku a její zákony, abych mohl projít všechny tyto obrovské prostory kosmu, překročit nebeskou hranici a vstoupit tam, kde budu moci obdivovat jeho nepředstavitelnou krásu. Vzápětí jsem se však zarazil, neboť jsem se ulekl, zda moje modlitba nebyla příliš domýšlivá; vždyť se jednalo o prosbu k tak nesmírně vysoko stojící bytosti.

Rafael se na mne dobrotivě usmál.

„Ne,“ řekl, „upřímné přání chtít dosáhnout Božího otcovského domu není žádná neomalenost. Naopak, je nejtoužebnějším přáním našeho Otce, aby jeho děti, které jsou na cestě Stvořením, se vrátily nazpět k němu.“

Kosmický prostor, jehož obraz se nabízel mému zraku, nebyl pouhou scénou prostoupenou pulzujícími světly, nýbrž byl též naplněn zářícími tělesy, která, obklopena poli světélkující energie, sledovala své dráhy a jakoby řízena neviditelnou silou vynořovala se na pozadí nekonečného prostoru.

Rafael nám ukázal na velikou kosmickou loď, která se vznášela v těžko odhadnutelné vzdálenosti od našeho létajícího disku v kosmickém prostoru. Byla zcela obklopena bílou světelnou září, v které byly přimíšeny další dva odstíny, modrý a sytě oranžový.

Z bočních kulatých oken vystupovalo světlo, které ještě posilovalo tuto světelnou zář. Tato kosmická loď byla více válcovitého tvaru než ta, která přistála u Sporonta a která měla ve středu větší průměr než na okrajích. Bylo to okouzlující divadlo.

Rafael nám oznámil, že náš létající disk přistane v této mateřské lodi. Krátce nato jsme vystoupili ze svého kosmického vozidla a ocitli jsme se ve velké přistávací hale. Uviděl jsem před námi koleje, které však byly poněkud odlišné od těch, které známe ze Země. Dveřmi, kterými se vycházelo z této haly, jsme vstoupili do přijímacího salónu. Stály tam lenošky a stůl, které, jak se zdálo, byly zhotoveny ze stejného lesknoucího se materiálu, propouštějícího světlo. Když jsem se posadil, zjistil jsem, že jsou velmi pohodlné. Světlo, které se šířilo ze stěn této kosmické lodi, ve mně vzbuzovalo pocity a vyvolávalo účinky, které nejsem schopen popsat.

Cítili jsme se lépe než kdykoliv předtím a celé naše nitro bylo prostoupeno nekonečným mírem. Nacházeli jsme se ve stavu blaženosti, který proměňoval celou naši bytost a probouzel k životu síly dřímající v nás. Naše pozornost se soustředila na nejvyšší stupeň a všechny naše smysly byly připraveny vnímat to, co zde uvidíme a uslyšíme.

Naše srdce planulo láskou, která je na Zemi neznámá. Ilmut vstoupila po boku muže, jehož výraz vzbudil náš obdiv; byl hezký a působil sympatickým dojmem. Sesedli jsme se do půlkruhu na sofa a do lenošek stojících naproti.

Laskavý pohled tohoto muže na nás spočinul. Potom začal hovořit: „Naše misie, která od nás shora byla vyžádána, se nyní blíží ke konci. Ale při této příležitosti můžete ještě nabýt zkušenosti a znalosti, které budou doplněním vaší přípravy. Rádi bychom vám zprostředkovali ještě více znalostí, než bylo možno vám předat během krátké doby, kterou jsme měli k dispozici, vzhledem k dalším problémům, jež musíme vyřešit k vašemu prospěchu. Nad tím, že tato misie končí, se ale nermuťte, neboť stále budeme stát při vás a budeme vám zprostředkovávat pomoc a nepostradatelné světlo.“

Nyní vstoupil Orton a s ním Zůl. Mlčky se posadili, zatímco tento muž dál pokračoval ve svém poselství.

„Na Zemi,“ řekl s vážným výrazem, „existuje mnoho naléhavých problémů. Nízký vývojový stupeň mnohých národů způsobuje hlad a smrt, které jsou důsledkem podvýživy a nemocí, následků nedostatku a bídy. Je to těžká vina, která spočívá na národech s kvetoucím hospodářstvím. Na Zemi existuje tolik možností a tolik zdrojů, z kterých by mohla být čerpána pomoc, že by se všem mohlo dařit dobře. Ale sobectví a chtivost obohacení a moci jsou příčinou toho, že tito chudí musí strašlivě trpět.“

Týna jej přerušila otázkou: „Proč nezasáhnete a nezachráníte tyto národy před hladem ? Proč nepůsobíte v tom směru, aby všichni, kdo mají možnost a vůli tento stav změnit, se mohli zasadit, aby všechna tato bída byla podstatně zmírněna ?“

Mužovo vysoké čelo se svažilo a on si povzdechl.

„To nemůžeme udělat,“ ujistil ji. „A právě to nám dělá velké starosti. Kdybychom se bezprostředně vložili do záležitostí vaší planety, vytvořili bychom tím ještě vážnější komplikace. Již jednou jsme se před vámi zmínili, že znáte jenom část tohoto problému; v tomto případě bychom skutečně museli zasáhnout násilím, abychom vynutili spravedlivé rozdělování hodnot, a při tom bychom byli nuceni vložit se i do vašich válečných operací. Všechno by se změnilo. Byli bychom zataženi do řetězce nenávisti a násilí, které panují na Zemi, a i my bychom se stali násilníky. Naproti tomu universální zákony jsou vytvořeny tak, že jsou sto všechno zlo, které je v člověku, cestou trpělivosti jednou provždy vyhladit. Všichni, kteří trpí nespravedlivě, budou nesčíslněkrát více odměněni, než si dovedou představit.“

Proto ten, který přišel na Zemi a zemřel pro své bratry a sestry, řekl : ‚Blaze vám, chudí, neboť vaše je království Boží.‘ A dále: ‚Blaze vám, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát.‘ A řekl také: ‚Veselte se v ten den a jásejte radostí; hle máte hojnou odměnu v nebi.‘, (Lukáš 6; 20-23)

„Je mnoho důvodů, proč působíme na duchovní příčiny vašich záležitostí; působíme v hloubi srdcí všech, kteří trpí. Otec nám dal tento úkol na Zemi, na planetě, nad kterou bdíme, kterou milujeme a kterou, proti vašemu zdání, vedeme na cestě k dobru, aby všichni našli svou cestu k tomu, který je chce přivést do jejich zasloužených nebeských obydlí. Neřekl vám před tím, než byl zabit: ‚Vy jste zdola, já jsem shůry. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z tohoto světa.‘ ? (Jan 8; 23) Před tím, než od vás odešel, řekl ještě: ‚A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.‘ (Jan 14; 3)

On, jehož moudrost daleko přesahuje naši a jehož láska obsahuje všechno to, čeho i my bychom měli být schopni, všechno předzvěděl a ví všechno. Učil nás, že trpělivost je jednou z velikých cest věčného života. Tvrdost zla, která přešla na mnoho bouřících se bratrů, narazí na odpor; trpělivost a utrpení spravedlivých jí budou postaveny do cesty. To porazí hřích, cestu nepravosti. Postavit nátlak proti nátlaku, násilí proti násilí, zlo proti zlu, by zlo nevyhladilo, nýbrž vytvořilo příznivé podmínky pro další nadvládu zla, tak, jak se to odedávna děje na Zemi. Naše poznání nám umožňuje vyhnout se takovému bludným cestám. Proto říká Písmo: **‚V tom je trpělivost svatých.‘** “

Odmlčel se a zdálo se, že si je vědom toho, kolik utrpení panuje na Zemi. Jeho obličej se potom rozzářil úsměvem a pokračoval:

„Řekli jsme vám, že to, co přijde, bude skutečně konec zla na Zemi. Již je připravena sedmá polnice, která ohlašuje záchranu. Sedmá pečeť již byla otevřena tím, v jehož ústech nebyla nalezena lež. Kalich božího hněvu je naplněn pro ty, kteří se těší z utrpení druhých.“

Tato poslední slova vyslovil přísným hlasem, což mě překvapilo. Paul, který jinak málo hovořil, se na něj podíval a zeptal se: „Jak je možné uvést Boží lásku do souladu s Božím hněvem, o kterém jsi právě hovořil ?“

Muž povzdechl: „Když má Otec dobré a proti nim vzpurné děti,“ řekl tiše, „pak nabádá ty neposlušné k tomu, aby se vzpamatovaly. Jestliže se neposlušné zatvrdí, neposlušují podle Otcových slov a tvrději neustále přivádějí sebe a své bratry do nebezpečí, pak se Otcova varování stanou přísnějšími. Ale přísnost našeho Otce není nikdy zlovolná. Je to dobrý Otec a jeho jedinou snahou je svého syna nebo dceru přivést k rozumu, a to v jejich vlastním zájmu. Jestliže pak oni podnikají šílené věci a při tom se vydávají v nebezpečí zničit sama sebe, pak je Otec nucen učinit všechno, co je v jeho moci, aby toto neštěstí odvrátil. A když se zlovolnost těchto vzpurníků obrátí v opovržení vůči němu a za každou cenu si přejí utrpení svých bratrů, jen aby

ANDELE V HVĚZDNÝCH LODÍCH

tvrdohlavě prosadili svou vůli, z pouhého sobectví a násilnictví, pak zahoří srdce zrazeného a zraněného Otce hněvem. Přísný trest bude pak jediným a posledním prostředkem k tomu, aby bylo zabráněno úplnému zničení jeho odpůrců, kteří by jinak všechny, kteří násilí používat nechtějí, podřídili své vládě. Pozemšťané by měli uvážít, že Boží hněv, který Písma tak často zmiňují, není žádný nesmysl nebo nic neříkající poetická metafora, nýbrž největší znamení lásky Boha Otce ve vztahu k jeho neposlušným dětem, které nedbají jeho zákonů.

Uctíváme našeho Otce v jeho dobrotě, jeho milosrdenství a jeho spravedlnosti, které jsou nekonečné. Uctíváme jej ale i v jeho nejsvětějším hněvu vůči jeho pozemským dětem, které připravují sebezničení svého vědomí a zničení všeho materiálního na své planetě.“

Přešel si dlaní přes čelo, vzal ze stolu jeden z pohárů a napil se.

Na tomto místě převzal slovo Rafael a řekl svým slavnostním, ale přesto přirozeným způsobem: „Ano, lidé na Zemi se vyzbrojují pro zničení této planety. Nahromadili obrovské množství smrtelných zbraní a snaží se ospravedlnit své činy tvrzením, že kdyby to neučinili oni, učinili by to ti druzí. To je to samé, jako bychom se my ozbrojili až po zuby, abychom zničili pozemšťany, a Bohu Otci přitom řekli, že kdybychom to neučinili my, postarali byste se o to vy. To je pošelilá filozofie, která se odedávna pokouší ospravedlnovat zlo ve všech jeho formách. To ale neosvobodí lidi od zodpovědnosti za zločin zničení jedné z nejkrásnějších planet ve stvořeném prostoru vesmíru, v domě našeho Otce !“

Rafael hovořil vážně a v jeho obličeji se zračila bolest, která dobře vyjadřovala lásku jeho bytosti k naší Zemi a jejím obyvatelům. Po krátké přestávce pokračoval: „Opakujeme, že je psáno, že Bůh vyzbrojí svoje Stvoření ! Všichni pak budou muset uznat, jak dalece mělo Písmo pravdu; neboť slova, která nám Otec zjevil a která vám odedávna předáváme, oznamují všechny ty události, které vám velcí mistři, ale především Kristus, pán nás všech, jejich prostřednictvím zjevil a které se vyplní tak, jak tomu vždy bylo.“

Zvedl ukazováček a při tom jsem si všiml, jak všichni přítomní bratři a sestry naslouchají jeho slovům.

„Také vám předpověděl, že budete slyšet zvěsti o válkách a o událostech s těžkými důsledky. Současně vám řekl, že to ještě nebude konec, nýbrž události, které tomuto konci budou krátce předcházet. Nemáte dojem, že Země je blízko bodu, ve kterém na celém světě vzplane požár, podobně jako na poli, kde hoří plno ohýnků jako předehra k mohutnému požáru ? Nejste schopni, tváří v tvář faktu, že tato planeta může být zničena, pochopit, že vyplnění Písem stojí těsně před vámi ? Ježíš vám řekl, že znamení, která ohlašují vývoj počasí, jste schopni rozeznat, ale znamení času vám nic neříkají a že jste proto pokrytci. Nemyslíte si, že je nemožné tyto zjevné pravdy popírat ?“

Nyní se vložil do hovoru Firkon a prosil nás, abychom se zamyslili nad tím, co nám říká Jan ke slovu Ježíše Krista.

„V Janově evangeliu,“ začal svou řeč, „můžete číst slova Mistra: ‚Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít‘ (Jan 16; 12-13).

Lidem na Zemi je dnes dána možnost poznat a pochopit mnoho věcí, samozřejmě za předpokladu, že je chtějí slyšet. To je uschopní jít bez obav v ústřety všem velkým zkouškám, které hrozí této planetě, nebát se při tom moci zla, jež brzo rozpoutá všechnu svou ničivou sílu. O co víc se moc zla vrhne na Otcovy děti, o to větší pomoc jim Otec poskytne. Světlo a jeho moc jim budou stát po boku, aby podle zákonů lásky z tohoto boje vyšli vítězně.“

Kalna nás požádala, abychom vstali. Vážná a prorocká slova, která jsme zde slyšeli, nám nezabránila v tom, abychom necítili radost ze slavnostní atmosféry, která panovala v sále kosmické lodi. Věděli jsme, že loď nestála v prostoru, nýbrž s rychlostí nám, pozemským dětem, nepředstavitelnou se řítila vesmírem. Vědomí tohoto faktu ještě zintenzívnilo naši radost. Jak dobře nám bylo mezi bratřími a sestrami ! V srdci jsme měli mír a rozum se otevřel přijímání nových pravd.

Po posledních slovech o zaslíbené pomoci pro obyvatele Země v čase velkých událostí, které postihnou tuto planetu, jsme byli odvedeni do jiného sálu, kde již byli shromážděni někteří bratři a sestry. Byli jsme odvedeni k malému, poněkud vyvýšenému místu, jehož podlaha byla ze dřeva. Tam jsme si sedli na polštáře a s námi zaujali místo i Kalna a Firkon. Rafael a ostatní se s pozdravem vzdálili a při tom podotkli, že se později ještě setkáme. Zvědavě jsem pozoroval barvy polštářů a společně s Týnou a Paulem jsme hovořili o kvalitě látky, kterou byly potaženy a na které nebyly viditelné ani stehy ani osnova tkaniny.

Kalna řekla: „Brzy zažijí pozemšťané velice smutné hodiny svého života. Bude to ovoce jejich tisíciletí trvajících špatného životního stylu. Bůh ale připravil z lásky, která ho stále spojuje s jeho dětmi, záchranný plán. Písma vás učí všemu, co musíte vědět, aby vás tyto dny nezasáhly nepřipravené a vaše srdce neztratilo oporu, nýbrž zůstávalo v naději a v útěše. Co Ježíš svým současníkům nemohl objasnit, protože pro to ještě nebyli připraveni a nebyli schopni tomu rozumět, neboť doba na to ještě nebyla zralá, s tím vším budete v příštích letech seznámeni, naučíte se tomu, pojmete to do sebe a budete schopni tomu rozumět. Toto poznání bude pro vás nepostradatelné, abyste mohli kráčet vstříc událostem, které postihnou tuto planetu.“

V tom okamžiku vstoupili Rafael, Orton a s nimi čtyři další muži a ženy. Pozdravili nás a posadili se vedle nás. Rafael nás požádal o pozornost, aby nám mohli ukázat několik důležitých věcí. Kalna pokračovala: „Nyní uvidíte několik scén, které se vztahují k události, kterou nazýváte smrt a kterou my nazýváme **přechod**.“

Ze známé barevné substance se začaly formovat postavy, jak jsme to již mnohokrát měli příležitost vidět. Před námi se vynořil obraz na smrt nemocného muže, který ležel ve svém pokoji v posteli. Dýchal těžce a několik osob, zřejmě rodinní příslušníci, stáli ve hlavě postele.

„To, co vám zde ukazujeme,“ řekla Kalna, „je scéna ze Země. Je to skutečná scéna, která právě probíhá v tomto okamžiku někde na vaší planetě. Můžeme před vámi zobrazit scény z minulosti, ze současnosti a někdy dokonce i z budoucnosti. Dávejte pozor na to, co se nyní stane !“

Se zvědavostí jsem se soustředil na scénu, která se přede mnou odehrávala, a pojednou se mi zdálo, jako by se tento muž zdvojnásobil. Tatáž postava jako byl on se zvedla ve vodorovné poloze z postele, a když se v prostoru pokoje otočila do svislé polohy, postavila se lehce nohama na zem. Tělo, které v téže době leželo v posteli, přestalo jevit veškeré známky života a rodinní příslušníci, kteří stáli okolo lože, mu zatlačili oči a začali hlasitě plakat a naříkat.

Nehybné mužovo tělo, z kterého vyprchal život, mělo nyní zavřené oči, zatímco jeho dvojník s výrazem překvapení v obličeji pohlížel na plačící rodinné příslušníky. Pokoušel se je utěšovat a snažil se, aby pochopili, že vůbec není s konečnou platností „mrtvý“; oni si ale nebyli vědomi jeho přítomnosti, nýbrž pokračovali v nářku nad jeho ložem. Kalna nám k tomu dala následující vysvětlení:

„Tento muž skončil svůj pozemský život. Nyní žije ve svém novém těle, ve frekvenčně vyšším životním rytmu. Žasne nad tím, že vidí své hrubohmotné tělo ležet v posteli, a potřeboval několik minut k tomu, aby si uvědomil pravý stav věcí. Rád by vstoupil v kontakt se svými příbuznými, kteří oplakávají jeho fyzickou smrt, ale při tom ještě nepochopil, že od nynějška již žije v dimenzi, která je jiná, než dimenze materiální. Tento bratr nyní zažívá dvě skutečnosti. Za prvé ono úžasné překvapení, když zjistil, že i po smrti žije dále, bez fyzického utrpení, které ho až do doby tohoto

přechodu soužilo, a za druhé, že není stavu se dorozumět s ostatními, kteří jsou ještě v materiálním těle. Nyní pochopil, že on je sice může slyšet i vidět, ale že jim není dáno vnímat jeho přítomnost.“

Kalna přerušila svůj výklad a nechala nás pozorovat scénu, kde jsme právě byli svědky jeho zbytečné námahy, kterou vynaložil, aby tyto osoby upozornil na skutečnost, že žije a že se smrtí těla život nekončí.

„Nyní uvidíte další úsek jeho zážitků těsně po opuštění jeho hrubohmotného těla,“ ohlásila nám Kalna, „totiž první setkání s bratřími a sestrami z jiné dimenze, kteří na toto místo byli dopraveni, aby přijali svého bratra, který přešel z hrubohmotné dimenze do světa jejich životních forem. Již jsme vám řekli, že nikdo v celém Stvoření není přenechán sám sobě.“

Muž znova pohleděl na své tělo v posteli, které nevykazovalo žádné známky života, a pokusil se znovu dorozumět s příbuznými, kteří toto nehybné tělo objímali; ale ti, kteří jej právě přišli přivítat v jeho novém světě, mu vysvětlili, že to není možné a že mu ukážou, jak se člověk prostřednictvím láskyplných myšlenek může dorozumět s těmi, kteří zůstali na Zemi.

Byl jsem překvapen a současně jsem zaslechl Týnin hlas, která stále opakovala: „To je úžasné, to je neuvěřitelné.“ Paul řekl několik slov, z kterých vyplynulo, jak veliký dojem na něj tyto skutečnosti udělaly. „Když si člověk uvědomí,“ řekl, „že lidé se s hrůzou obávají smrti a milované pozůstalé léta oplakávají!“

Během této scény jsem se ptal Kalny, proč nejsou pozemšťané nějak s těmito skutečnostmi obeznámeni.

„Existují důvody,“ řekla, „kvůli kterým lidé na Zemi nemohou být s pravým stavem věcí seznámeni. Utrpením a nevědomostí jako následky svého zatemnělého a zúženého stavu vědomí získávají totiž vnitřní hodnoty a dosahují potřebného zvýšení úrovně vědomí, aby se energeticky mohli přizpůsobit životu v těchto vyšších sférách a zařadit se do kvality jejich životních procesů a životních forem.“

Mezitím bratři a sestry, kteří přišli, aby přivítali příchozího, se s ním odebrali na místo, které již neodpovídalo vzhledu domu a okolí, v kterém opustil své hrubohmotné tělo.

„Zde již vidíte **astrální svět**,“ vysvětlovala nám dále Kalna. „To znamená, že nyní vidíte živou energetickou skutečnost, která odpovídá tomuto místu a jejíž kmitočty jsou vyššího druhu než kmitočty jeho původního **materiálního okolí**.“

Jednotlivé osoby ve skupině, kterou jsme měli před očima, již nešly po zemi; zdálo se, že se vznášejí kousíček nad povrchem a pohybují se při tom směrem kupředu. Muž udělal na začátku několik kroků, ale poté, co chvíli pozoroval ostatní, podařilo se mu pohybovat se dopředu, aniž by dělal kroky, jenom se lehce vznášel nad povrchem.

Celá skupina přišla k malému létajícímu disku, jehož dveře byly otevřeny.

„Teď nastoupíme,“ řekl jeden z bratří příchozímu. „Tímto vozidlem budeme dopraveni tam, kde bydlíme.“ Vstoupili dovnitř, dvířka se za nimi zavřela, létající kotouč se odlepil od Země, která zmizela v dáli.

Scéna byla u konce a světlo opět zalilo prostor sálu, který byl vyložen dřevem jemných odstínů mezi ořechem a bukem. Firkon se opět ujal slova:

„Dopravíme k vám příbuzné, přátele a známé, kteří vás očekávají ve vyšších světech. Pokud již obývají planety nad nebeskou hranicí, jsou schopni pohybovat se prostorem použitím vlastní vůle.

Jestliže ale ještě žijí na planetách, které nejsou tak vyvinuté, potřebují k cestě tímto mnohdimenzionálním prostorem naši pomoc a naše interdimenzionální a meziplanetární vozidla. Po fyzické smrti je člověk přepraven do jiných světů. Odloučení od Země bez hrubohmotného těla probíhá buď pomocí prostředků, jako jsou létající kotouče, hvězdné lodě, nebo prostřednictvím působení mystické, neboli též kosmické síly, podle toho, jak dalece pokročil vývoj myšlení „zemřelého“. V druhém případě může být dopraven na určité místo v prostoru působením zákona přitažlivosti stejného druhu, která jej dopraví na místo odpovídající jeho vývojovému stavu. Aby bylo dosaženo tohoto způsobu pohybu prostorem, je kolem nového **astrálního** nebo **duchovního těla** tohoto bratra nebo sestry vytvořena **ochranná vrstva životní síly**, která jej chrání během pohybu prostorem a současně tento pohyb i zprostředkuje. Tento prostředek pro dopravu ve vícedimenzionálním prostoru můžeme použít, kdykoliv je toho třeba. Mnohá zjevení se uskutečňují tímto způsobem, vydají-li se návštěvníci z jiných světů na Zemi, aby navázali kontakt s některým z jejích obyvatelů. Mají-li být přepraveny vesmírným prostorem více než dvě osoby, je takovéto vozidlo nepostradatelné. Poskytuje větší bezpečnost a více možností rychlého přizpůsobení zákonům životní energie.“

„Ve zvláštních případech,“ vysvětlil nám Rafael, „můžeme pozemšťany vtáhnout do nitra létajícího disku, aniž by disk přistál a pozemšťan byl nucen vstoupit dvířky. Z vnitřku létajícího disku je v tomto případě vyslán svazek energie, který jej vtáhne do nitra vozidla a současně způsobí zvýšení kmitočtu jeho životních rytmů. Takováto energie, kterou na něj vyšleme, jej obalí, pronikne jej a osvobodí jej od fyzikálních zákonů jeho planety, včetně přitažlivosti.“

Rafael přerušil svůj výklad. Krásná a melodická hudba naplnila místnost. Týna se bavila s Kalnou a Paul s Ortonem. Firkon mi oznámil, že nyní uděláme malou přestávku. Současně mě upozornil na to, že hvězdná loď již není příliš vzdálena od místa, ke kterému směřovala. Během rozhovoru, který následoval, jsem mu položil různé otázky, které se týkaly mého soukromého života jakožto pozemšťana. Zodpověděl je všechny a to s takovou láskyplností, že jsem se jej, zcela pohnut, zeptal: „Proč nás vlastně máte tak rádi?“ Firkon zvedl ruce k nebi a odpověděl: „Bůh miluje nás a my milujeme vás.“ Pak jsme si povídali dále, až Rafael opět obrátil naši pozornost na sebe tím, že řekl:

„V Písmu můžeme číst: ‚Tehdy se ukáže znamení Syna člověka na nebi; a tu budou lomit rukama všechny čeledi země a uvidí Syna člověka přicházet na oblacích nebeských s velikou mocí a slávou. On vyšle své anděly s mohutným zvukem polnice a ti shromáždí jeho vyvolené od čtyř úhlů světa, od jedné končiny nebe ke druhé.‘ (Matouš 24; 30-31) A dále: ‚Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noe: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny - takový bude i příchod Syna člověka.‘ (Matouš 24; 37-39) Již jsme vám citovali slova evangelia,“ pokračoval Rafael, „**Tehdy budou dva na poli, jeden bude přijat a druhý zanechán. Dvě budou mlít obilí, jedna bude přijata a druhá zanechána.**‘ (Matouš 24; 40-41) Nyní víte, co to znamená být vzat ze Země. Vysvětlili jsme vám a mohli jste na vlastní oči vidět, jak se toto stane.“

Vzpomínal jsem si na scénu, kterou jsem před nedlouhou dobou viděl, a na to, co nám k tomu Kalna vysvětlovala a co nám Rafael svými slovy nyní ještě více přiblížil.

„**Představte si,**“ znovu se ujal slova Rafael, „**že na vaší planetě vypukne atomová válka, tak jak jsme vám to před nějakou dobou ukazovali. V tom případě budeme okamžitě všechny bratry a sestry ze Země evakuovat, ale pro nepřátele lásky to nemůžeme učinit ani v případě, že bychom to učinit chtěli. Znečištěné a neuspořádané energie, které jsou průvodním jevem zúženého a současně špatného stavu jejich vědomí, znečištěný a disharmonický stav jejich jemnohmotných těl nám nedovolí je vyzdvihnout ze zemského povrchu, protože by to pro ně bylo ještě větším zlem, než když zůstanou na Zemi. Proto hovořil Ježíš o ohni Geheny nebo o pekle, do kterého budou uvrženi, nebo které zažijí všichni osnovatelé a původci zla, smrti a všech špatných myšlenek a činů, jestliže nebudou očištěni upřímnou a hluboce pociťovanou lítostí, jejímž úkolem je očistit a znovu nastolit rovnováhu; tím bude znovu**“

dán předpoklad pro přetvoření a přestavbu souhrnu jejich životních energií. Tito bratři by se na nás dívali jako na nestvůry, neboť jejich vědomí je znečištěno, a energie, vycházející z našich létajících disků a hvězdných lodí, by jim uškodila a jejich životní procesy přivedla do chaotického stavu, protože stav jejich jemnohmotných těl se nedá uvést do souladu s nezměnitelným pořádkem a harmonií, které panují v našich sférách. Utrpení takového člověka, jehož stav není v souladu s universálními zákony našeho Otce, je posledním prostředkem a pohnutkou k záchraně, bez ohledu na všechnu tvrdost a vzpurnost jejich nositelů. Ve svých důsledcích má vést k poznání, že pravá svoboda spočívá pouze v dobru a v lásce k Stvořiteli a bratrům a sestrám.

I když se však podaří zabránit nejtragičtějším okamžikům v historii Země díky dobrotě Stvořitele a našemu zásahu, bez kterého by události předpovězené v Písmu vší tíhou dopadly na její obyvatele, v každém případě Pán přijde a my s ním, abychom učinili konec zlu na Zemi a evakovali ze Země všechny ty, kteří musí být zachráněni, než přijde konec.“

Rafael se odmlčel a všiml jsem si, že tím ukončil svůj výklad. Odvážil jsem se proto mu položit otázku:

„Zmínili jste se, že vyplnění třetího tajemství z Fatimy odpovídá době, která těsně předchází ustavení Tisícileté říše na Zemi. Nedá se skutečně zabránit náhlému vypuknutí třetí světové války, která ukončí existenci všeho zla na Zemi a která současně bude začátkem epochy, která nikdy neskončí?“

Orton povzdechl. Složil ruce do klína a zdálo se, že hledá své nejvnitřnější myšlenky.

„Ježíšova tělesná matka,“ řekl, „je po našem Pánovi nejmoudřejší a nejobdivuhodnější nebeskou bytostí. Její láska k Otci, k Ježíši a k nám všem je nezměrná. Má veliké poznání, větší, než kterékoliv jiné Otcovo dítě. Považujeme ji za naši velkou sestru, ale více ještě za naši matku: Mohu říci ‚Matku Universa‘.“

Tato úžasná a velká žena našeho universa zůstane nevymazatelně vepsána v mojí duši a moje srdce pro ni plane čistou a nekonečnou láskou. Týna o ní často hovořila a při tom se vyjádřila, že ji nevýslovně miluje. Cítili jsme její všudypřítomnost.

Rafael navázal vlákno hovoru na místě, kde jej Orton přerušil:

„Zjevila se lidem na Zemi častěji, než se mnozí domnívají. Několikrát se zjevila za okolností, které vzbudily mimořádný rozruch, jako ve Fatimě, a sluneční zázrak, který vám předvedla, vám dal na srozuměnou, že stojíte v době předpovězené Janem v jeho Apokalypse. Ony dvě části tohoto zjevení, které byly uveřejněny, se již vyplnily. I ona velká záře na nočním nebi, která předcházela vypuknutí druhé světové války, této apokalyptické události mohutných rozměrů, přišla tak, jak ji předpověděla. Nyní nastal čas pro vyplnění třetí předpovědi, která byla rozšířena pouze neoficiálně. Snažíme se o to, abychom lidi na Zemi ušetřili obrovské tragédie.“

Na Zemi se zažehuje stále více ohnisek nenávisti a bratrovražedných válek. Z těchto malých ohnisek jednou vznikne velký požár a pošetlost původců nenávisti a smrti se zjeví v obrovské oběti Holokaustu. Prosíme ze vší síly Otce, aby vás tak hrozného neštěstí ušetřil.

Prosíme našeho Mistra a naši Matku, aby tak hroznému utrpení bylo zabráněno. Víme, že k němu dojde; ale přesto prosíme a dáváme si neustále námahu přimět lidi na Zemi k tomu, aby u nich zvítězila láska a mohl nastat nový den, který je předpovězen. Nebezpečí roste i pro znečištění vody, ovzduší a všech ostatních živlů na vaší planetě. Pozemšťané šli nepravými cestami, vše zaměřili na materiální zisk, ke škodě svého zdraví a životních energií. Nedbání kosmických zákonů a duchovní disharmonie jsou příčinami znečištění materiálního druhu. Nebylo zakázáno jít cestou pokroku, dokonce to odpovídalo vůli Otcově, který svým dětem věnoval tak bohaté dary, ale

pozemšťané zpronevěřili dědictví, které jim bylo svěřeno k opatrování. Nyní je Otec za to trestá. Ale především se sami trestají ti, kdo žijí ve vzpouře a neuctívají svého Boha Otce. Brzo se stanou skutečností slova Apokalypsy: **„Tu jsem viděl, jak s nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a veliký řetěz. Zmocnil se draka, toho dávného hada, toho ďábla a Satana, na tisíc let jej spoutal, uvrhl do propasti, uzamkl ji a zapečetil, aby již nemohl klamat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let.“** „ (Zjevení 20; 1-3)

„Stojí též psáno,“ řekla Kalna, „že toto je ono první vzkříšení. A skutečně všichni, kteří budou vzati ze Země, to zažijí ve svém **materiálním těle**, které bude podrobena dematerializaci a bude jako naše těla, schopná podle potřeby se znovu rematerializovat. Písmo pokračuje slovy: ‚Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení ! Nad těmi druhá smrt nemá moci, nýbrž Bůh a Kristus je učiní svými kněžími a budou s ním kralovat po tisíc let.‘ (Zjevení 20; 6) To znamená,“ vysvětlovala dále Kalna, „kdo bude evakuován, neboli vytržen ze Země, stane se jedním z nás. Tak jako Eliáš, který opustil Zemi v jedné z našich hvězdných lodí a po pěti letech se vrátil nazpět na Zemi, aby předal jejím obyvatelům poselství. Ti, kteří budou panovat tisíc let s Kristem, budou moci žít na Zemi a on bude v jejich středu: Spolu s ním budeme dlít na Zemi i my. A budou společně s ním a s námi podnikat cesty do prostoru stvoření. Země se znovu zařadí do společenství Bratrstva universální lásky a znovu se stane, tak, jak jsme vám to již vysvětlovali, zahradou Eden. Už vám nebudeme muset bránit v přístupu do dalších částí této zahrady, k onomu nepotřísněnému prostoru, který obývají bytosti, které zůstaly věrné Otci a jeho zákonům. My, Cherubíni s tasenými plamennými meči, budeme mezi vámi a vy budete s námi. A vy budete vládnout a spravovat Boží stvoření společně s tím, jenž má moc na nebi i na Zemi podle vůle Otcovy, a tato správa všech pozemských statků bude úkolem všech. Vpravdě, tito **první ‚vzkříšení‘** budou **kněžími Božími a Kristovými**. Jejich kněžství bude pravým kněžstvím, které bezprostředně vychází z Božství, v souhlase se zaslíbením, které bylo vyjádřeno ústy jednoho z největších kněžských králů, našim vyslancem Melchisedechem. Už neprožijete žádnou další smrt. Slovo, které bylo dáno v pravdě se s jistotou vyplní.“

Byli jsme vyzváni, abychom zaujali svá místa na lůžkách v malém pokoji, který byl matně osvětlen. Týna, Paul i já, každý jsme vstoupili do svého pokojíčku. Nebyli jsme unaveni, ale rozuměli jsme dobře, že tento odpočinek nám dá novou sílu a otevře našeho ducha pro další události a zážitky, které nás očekávají. Kalna a Rafael nás doprovázeli. Ostatní se s námi přátelsky rozloučili a přáli nám klidný odpočinek. Moje srdce bylo plné vděčnosti vůči těmto bratrům a sestrám a celého mě naplnila hluboká radost. Cítil jsem se být ochraňován a přemýšlel jsem ještě jednou nad slovy, která jsem právě slyšel. Brzo přišel blahodárny spánek a i Týna a Paul usnuli.

(14)

MODLITBA A POSELSTVÍ

Pozvolné narůstání světelné intenzity v našich ložnicích a příjemná hudba nás probudily. Přišli pro nás Rafael a Kalna, aby nás odvedli do sálu, v kterém tancovalo několik chlapců a děvčat. Někteří zpívali za doprovodu hudebních nástrojů. Bratři a sestry, kteří hráli, byli v ovládnutí nástrojů velmi zběhlí a vykazovali mimořádný cit pro hudbu. Něktelé z těchto hudebních nástrojů mi byly naprosto neznámé a neměly ani nejmenší podobnost s našimi. Pro některé z nich bych mohl, poněkud vzdáleně, použít označení harfa, housle, trumpet a či hoboje a jeden z nich bych snad mohl vzdáleně označit jako klavicembalo, varhany nebo klavír. Vydávaly měkké a hebké tóny, slévající se v souzvuk, vyvolávající povznášející pocity. Něktelé skladby, i když byly vzdálené naší pozemské hudbě, mi připomínaly skladby od Bacha.

Bratři a sestry přicházeli a odcházeli s naprostou nenuceností. Byli to muži a ženy těžko určitelného stáří, které jsem, soudě podle jejich vnějšího vzhledu, odhadoval na patnáct až dvacet let. Všem byl společný mírný výraz tváří, bez ohledu na jejich vzhled a výraz osobnosti. Co do temperamentu se někteří zdáli být spíše uzavřeni do sebe, zatímco druzí byli živí a aktivní. Měli rozdílné typy obličejů a různé charakteristické vlastnosti, kterými se i na Zemi od sebe odlišují různé rasy, různé kmeny a národy, které žijí na územích navzájem od sebe značně vzdálených. Všichni nás srdečně zdravili. Mnohý z nich se zastavil, aby se od nás dozvěděl něco nového a aby tím zároveň vyjádřil svůj přátelský vztah k nám. Všichni věděli odkud přicházíme a byli spraveni o misii, kterou Rafael a ostatní vykonávali.

Pak nám byl předveden tak krásný pěvecký kus, že nás to doslova přivedlo do vytržení. Pohyby tanečníků a tanečnic byly lehké a učinily na nás velký dojem. Pojednou vše utichlo. Jeden z přítomných bratří, který byl zřejmě velice oblíbený a uctíváný pro vzdělání a vysoký stupeň poznání, řekl nahlas: „Prosíme tě, nebeský Otče, požehnej naše sourozence na Zemi, i bratry a sestry na všech planetách Stvoření. Ať se tvoje láska dotkne srdcí těch, kteří tě na Zemi neuznávají. Tvoje nekonečné světlo ať osvítí rozum všech, kteří tě nevidí. Prosíme tě, abys ochránil a odměnil každého, kdo se zasazuje o tvou spravedlivou věc. Otče, přiveď k sobě zpět všechny své ztracené syny a dcery.“

Po těchto slovech odříkali všichni přítomní tlumeně úchvatnou modlitbu:

„Nejmilejší a vždy uctíváníhodný Otče, který panuješ nad všemi prostory ! Jak je to krásné, moci vyslovovat tvé jméno. Tvoje láska proniká všemi propastmi stvoření a uchvacuje naše srdce. Prosíme tě za všechny bratry a sestry na Zemi. Dej jim své světlo a svůj oheň ! Odpusť jim všem jejich urážky, kterých se vůči tobě dopustili. Pomoz jim, aby dokázali odpustit svým bratřím, kteří nedokáží milovat. Vymyt' veškerý hřích z celého kosmu i ze Země. Prosíme tě o to, aby všechny tvoje děti tě mohly poznat. Otče náš, dej, aby tě mohly věčně milovat. Prosíme tě, vyslyš nás a daruj nám všem radost a mír v poznání.“

Požehnaný mír nás zaplavil při posledních slovech těchto bratří a sester. Týniny oči byly plné slz. Paul byl pohroužen v myšlenkách a mlčel. Pohlédl jsem na Rafaela. Ten začal pronášet modlitbu: „Bože, Otče náš, ty který jsi dobrý ve své pokoře, velikosti a všemohoucnosti, prosíme tě, dej nám pocítit svou Božskou všudypřítomnost a svůj láskyplný úsměv.“ Poté následovala chvíle ztišení, během které každý v srdci hovořil s Otcem. Cítil jsem jeho přítomnost zřetelněji, než kdyby na sebe vzal podobu a stal se pro nás viditelnou bytostí. Miloval jsem jej za sebe i za všechny jeho pozemské děti. Miloval jsem jej, neboť jsem cítil, že je hoden vši této lásky.

Jedna z bočních stěn sálu začala zajiždět do štěrbiny ve stěně a odkryla našim zrakům prostor další velké místnosti, která hraničila se sálem, v kterém jsme se nalézali. Tím se vytvořil jediný veliký sál, do kterého začali přicházet další muži a ženy. Všichni se posadili. Rafael se zvedl a začal hovořit:

„Celé bratrstvo, které žije ve jménu Otcovy lásky, stojí odedávna po boku svých bratří a sester na Zemi, na jejich dlouhé a obtížné cestě. Ale v této době se tato planeta blíží velkým a Bohem Otcem odedávna předzvěděným událostem, o kterých již dlouhou dobu víme a jež jsme nechali sepsat proroky, kteří sestoupili na Zemi, aby splnili svojí vůdčí misii.

Ve všech dobách jsme se ukazovali svým pozemským bratřím a navazovali s nimi kontakty, abychom je spravili o naši přítomnosti. Od doby, kdy na všech kontinentech tohoto světa vypukla druhá světová válka, vymýšleli jsme stále účinnější zásahy. Od konce této války, která s sebou přinesla tolik utrpení, pracujeme na navázání viditelných kontaktů se stále větším množstvím bratří a sester na Zemi. Bude se to ještě stupňovat, přes překážky a předsudky, které našemu konání stojí v cestě. Naše hvězdné lodě jsou dobře viditelné a naše létající disky vyzařují barevná světla a provádějí na nebi manévry, které pozemská vozidla, ať vzdušná, vodní či pozemní, nemohou napodobit. Ti, kteří vidí naši loď setrávat na jednom místě v prostoru, nemají pochyby, že jsme to

my. Jiní, kteří nás vidí pohybovat se na nebi v trhavém letu, nebo lidé, kteří pozorují věci nevysvětlitelné zákony pozemské fyziky, nemohou jinak, než uvěřit v naši přítomnost a existenci.“

Rafael spočinul pohledem na mně, Týně a Paulovi jako na někom, o němž ví, že v něm má pozorného posluchače. Pak pokračoval:

„Navazujeme ale kontakt s pozemskými bratřími a sestrami i jinými způsoby; hovoříme k jejich duchu, k jejich srdci a k jejich rozumu i k jejich fantazii, aniž bychom používali násilí k tomu, abychom jim sdělili své myšlenky a pocity a zprostředkovali jim světlo a poznání. Děláme to jemným způsobem, tak, aby zůstala nedotčena jejich svoboda, ale aby se při tom jejich rozum otevřel těmto pravdám. Mohou je však také, jestliže chtějí, odmítnout a pokračovat ve své vyjeté životní dráze. Dnes též nastala doba, v které se splní slova proroka Joela, která dal svým pozemským bratřím do budoucnosti, která se nyní stala vaší přítomností: ‚I stane se potom: Vyleji svého ducha na každé tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění.‘ (Joel 3; 1 [2; 28]) Pro pozemské děti nastal čas, v kterém se naplní slova proroka: ‚Způsobím, že budou na nebi i na zemi divné úkazy: Krev a oheň a sloupy dýmu.‘, (Joel 3; 3 [2; 30])

Rafael vyzval celé Bratrstvo universální lásky, aby se v Božím jméně zasadili pro záchranu lidí na Zemi. Všichni jsme viseli na jeho rtech.

„Jsme velice smutní,“ řekl vážně, „kvůli tomu, co se brzo bude dít na Zemi.“ Pak se znovu ztišil, jakoby k modlitbě a připojil: „Vždy se však spoléháme na nekonečné Boží milosrdenství a jeho dobrotu i na dobrotu Ježíše Krista, který zemřel na této planetě z lásky ke svým bratřím, i na lásku oné velké ženy, jeho tělesné matky, která tolik zmůže u svého syna a u nebeského Otce.“

Sotva dokončil tato slova, začalo se v místnosti stmívat. Všiml jsem si, že se Rafael opět posadil. Byla nám předvedena hrůzná scéna, kterou zde raději nebudu líčit. Mužský hlas měl při ní průvodní komentář: „Slunce se zastře tmou a Měsíc krví, dříve než přijde den Hospodinův, veliký a hrozný.“ (Joel 3; 4 [2; 31])

Pak vyslovil ženský hlas následující slova naděje: „Avšak každý, kdo vzývá Hospodinovo jméno, se zachrání“ (Joel 3; 5 [2; 32]); neboť na Sionu a v duchovním Jeruzalému budou zachráněni ti, kteří budou od Boha povoláni.“ Viděli jsme nesčetné množství mužů, žen a dětí, kteří byli vyzvednuti ze Země a přijati na paluby hvězdných lodí, které byly v obrovských množstvích shromážděny ve vzdušném prostoru Země, nacházející se ve stavu chaosu. Všichni, kteří byli zachráněni, měli stejné poznávací znamení - jejich těla vyzařovala stejné světlo, které vycházelo i z hvězdných lodí.

Místnost opět zalilo světlo a Rafael se znovu postavil. „Písmo,“ řekl, „nazývá Boha Bohem zástupů. Když se v Betlémě ve stáji, tomto symbolu jeho nekonečné pokory, narodil syn živého Boha Ježíš, tu opěvovaly Boží zástupy začátek nové epochy. Nyní jsme na počátku konečného boje proti zlu a proti utrpení, které již velmi dlouho spočívá na pozemských dětech. Již brzo ohlásí polnice vítězství lásky, spravedlnosti a dobra. Pro Zemi vzejde Slunce, jaké nikdy předtím nespátřila, a to ani v dobách prvního Edenu. To, co přežije, bude se, jak prorokováno, nacházet v naprosté shodě s tím, který podle nejvyššího práva panuje, protože je dobrý, spravedlivý a pravdomluvný, jak stojí psáno.“

Rafael po krátké přestávce znovu pokračoval: „**Nejprve budeme ze Země evakuovat ty bratry a sestry, kteří jsou hledači dobra a spravedlnosti, potom ty, jejichž srdce se naplní lítostí nad jejich předešlými skutky a naposledy ty, kteří padnou na kolena před Otcem v posledním okamžiku. Pro všechny je připravena záchrana, s výjimkou těch, kteří setrvají v tvrdosti srdce až do úplného zničení. Kdo má uši, ten slyš !**“

Po chvíli přerušení pokračoval tlumeným hlasem: „**Vyzýváme všechny obyvatele Země, aby otevřeli svá srdce dobru a v modlitbě se obrátili k svému Stvořiteli, jehož jsme prostředníky. Vaše touha dojde vždy odpovědi, jak tomu bylo ve všech dobách. Jsme stavu slyšet vaše myšlenky a veškeré potřeby vašeho srdce. A v nekonečně větší intenzitě je toho schopen náš Božský Otec. Proste snažně, vy prosí a dobří vaší Země, aby u vás konečně byla zlomena vražedná hrdost a pýcha. Žádná slabika vaší modlitby nebude ztracena. Ba ani jediný vzdech vaší duše pro spravedlivou věc. Proste snažně a buďte každý den pokorní a dobří ! Vaše srdce ať neztratí odvahu tváří v tvář lidské omezenosti. V každém okamžiku pro vás existuje odpuštění a milosrdenství. Jakmile se stanete pokornými, stane se každá chyba, kterou uděláte, pro vás podnětem k tomu, abyste ji již nikdy neopakovali, a tím dosáhnete rychlého pokroku na své cestě ke světlu. Otec nás postavil po váš bok a poslal vám i toho, který je tak dobrý a tak vás miluje, že si to jen stěží dovedete představit. Byl vám darován Mistr, jehož moudrost a milosrdenství jsou bez hranic. U něho je i jeho tělesná matka, Královna universa. Je to ona, která ve Fatimě, malé odlehlé vesničce, předala prostým dětem zvěst o nastávající době Apokalypsy, která postihne Zemi jako následek lidského šílenství. Prosila a prosí za vás a každý okamžik své existence věnuje činnosti pro pozemské děti. Je to však pro ni stále těžší a její břemeno je stále neúnosnější. Existují **universální zákony spravedlnosti**, které Bůh dal svým dětem k utvrzení vzájemné lásky mezi Ním a jimi. S velikým smutkem jsme nuceni svým bratřím a sestrám na této planetě sdělit, že **dovolená hranice již byla překročena**. Kéž by nyní na Zemi nastal **závod v modlitbách a ve snaze o dosažení dobra a pokory**. Je třeba, aby se znovu navrátila **prostota a jednoduchost**, které naprosto nejsou v rozporu s pokrokem, jestliže se pokrok realizuje správným způsobem. Brzy přijde náš Mistr a my přijdeme s ním. Na Zemi bude znovu ustavena **ŘÍŠE LÁSKY**, a to bude současně velký den pro všechny, kteří po něm touží a jej očekávají a těžký a hrozný den pro všechny jeho nepřátele, nepřátele lásky našeho Pána a Boha.“**

Byla nám předána dvě poselství, jedno z toho zapečetěné. Když mi druhé z nich bylo předáváno, řekl mi Rafael: „**Brzy bude založena jeho říše na Zemi, říše ducha, která nemůže být svěřena žádné lidské moci. I to bylo předurčeno a je napsáno.**“

Krátce nato nám bylo ohlášeno, že hvězdná loď stojí v prostoru. Brzy opět vstoupíme na palubu létajícího disku, který s námi sestoupí do neznámého světa.

(15)

NA PŘEKRÁSNÉ PLANETĚ

Vstoupili jsme do velkého létajícího disku. S námi byli na palubě Rafael, Orton, Firkon, Kalna, Ilmut, Zůl a ještě tři další bratři, dva muži a jedna žena. Panovala slavnostní nálada a vnitřek tohoto průzkumného disku byl tentokrát jiný než u všech předchozích. V jeho středu se nacházela trubice vyzařující světlo, jež sahala ze středu podlahy až ke špičce zvonovitého zakončení v horní části disku. Přistoupili jsme k jednomu z kulatých průzorů.

„Můj Bože !“ zvolala Týna a učinila krok nazpět. Tak byla vzrušena tímto pohledem.

Paul, okouzlen divadlem, které se nabízelo našim očím, se nemohl odtrhnout od okna. Právě jsme se vznášeli těsně nad povrchem překrásného světa. Zelený koberec pokrýval roviny, hory a kopce. Veliká řeka, v jejímž proudu ležely roztroušeny četné ostrůvky, spěchala předat moři své modré bohatství. Nebe bylo poseto létajícími disky. Neviděl jsem žádná města, domy ani jiná obydlí.

místa. To mě překvapilo, ale Rafael, který již četl moje myšlenky, přispěchal s vysvětlením: „Ve světech, které zůstaly věrné Božím universálním zákonům, vše žije přímo v přírodě.“

Obloha byla naplněna září, která vycházela z nebeského tělesa, podobného našemu Slunci; tato záře byla ovzduším rozptylována, takže to vzbuzovalo dojem, jako by zářila celá atmosféra. Bylo to pastvou pro naše oči. Všiml jsem si však, že tato záře byla odlišná od záře našeho jistě též krásného Slunce. Ojedinelé cáry mlhy vytvářely na nebi půvabné závoje a jejich okouzující tvary odrážely a rozptylovaly světlo tohoto slunce v tlumených a hned zase živých barevných odstínech.

V okamžiku jsme se ocitli uprostřed bujného rostlinného světa jednoho z pahorků, které nás obklopovaly. K našemu sluchu doléhal hukot mořských vln, jež byly hnány lehkým větrem. Vystoupili jsme a naše nohy se dotkly travnatého povrchu, podobného jako na naší Zemi. Jeho zeleň však vykazovala bohatší paletu odstínů. I tvary stromů, včetně listů, byly křehčí a jejich zeleň na konečcích listů byla tlumenější a směrem ke středu stvolu nabírala hutnější odstíny. Rostliny bujného vzrůstu nesly plody, které byly podobné těm, které známe u nás na Zemi, i když se od nich poněkud odlišovaly. Podobaly se jablkům, ananasu a banánům, jiné byly červené, kulaté. Vše zde bylo zastoupeno v harmonii, pestrosti a různorodosti, kterou si jen těžko dovedeme představit.

S krotkostí a milou zvědavostí se k nám přiblížilo několik půvabných zvířat, která byla podobná medvídkům Panda, ale byla o něco větší než druh, který žije u nás na Zemi. Láskyplně jsme je hladili.

Společně s bratry a sestrami jsme se vydali na cestu, která vedla k louce, na které právě přistálo několik létajících disků, zatímco jiné odlétaly. Šli jsme podél této louky a Ilmut nám vysvětlila, že toto je jedno z nejdůležitějších míst pro setkání bratří z mnoha různých světů. Obešli jsme strom mohutného průměru, jehož větve vykazovaly rozpětí několika desítek metrů. Listy byly široké, s výrazným žilkováním a jejich barevné odstíny byly jemně odstupňované, od zelené až po červenou. Okouzleně jsem je pozoroval, zatímco Týna jej, jakoby na pozdrav, pohládila. Pak jsme pokračovali v cestě, vedeni Rafealem.

Svah se začal sklánět směrem k pobřeží a jeho porost byl stále bujnější. Dole se v zeleni vynořila stavba, která měla tvar velké houby nebo disku, který spočíval na zemi. Tato budova na mne dělala dojem, jako by to bylo obydlí nebo chrám nebo něco tomu podobného. Na jeho místě by na Zemi mohl stát docela dobře hotel nebo jiná podobná stavba. Její barvu bylo těžko určit. Měnila se v odstínech od zelené přes tmavě kaštanovou až po světle modrou a béžovou. Nápadné bylo dokonalé sladění jejích barev s barvami okolní přírody. Povrch byl místy porostlý mechem stejné barvy jako jeho podklad, takže působil dojmem přírodního koberce.

Tato velká budova diskovitého či houbovitého tvaru se zdála být ze stejného materiálu jako hvězdné lodě, kterými jsme cestovali. Ale navzdory zdánlivé průhlednosti nebylo vidět do jejího vnitřku. Vstoupili jsme otevřenými dveřmi. Scénu, která se otevřela našim očím, lze jen těžko popsat. Podlahu velkého sálu uvnitř této budovy tvořil trávník, který místy vystřídal mech, tak jak jsem to právě popsal. Sem tam byly rozprostřeny koberce, které dobře ladily s prostředím, jež je obklopovalo.

Ve skupinách zde stály připravené židle a křesla. Některé stály na trávníku, jiné na kobercích. Na jedné straně tohoto velkého sálu stálo čalouněné křeslo a sofa, které byly obráceny do středu sálu jako připravené pro setkání, při němž řečníci musí být obráceni směrem k publiku. Ze země trčely sloupy různého průměru, které procházely střechou sálu, jako by do ní byly vrostlé; ve skutečnosti však šlo o kmeny stromů, jež byly ponechány na svém původním místě. Jejich koruny poskytovaly ochranu před sluncem a vytvářely půvabnou hru světél a stínů, které vytvářely klidnou a uvolněnou atmosféru celého sálu. Třebaže zvenčí přes zdánlivou průhlednost nebylo vidět dovnitř sálu, mohli jsme z jeho vnitřku pozorovat okolní přírodu. Tento výhled byl stěnami tlumen, takže působil velmi vyváženě a současně uklidňoval ve vztahu k interiéru. Na stranách a v pozadí sálu byly malé dveře, které se otvíraly a zavíraly naprosto nehučně, bez doteku ruky. Viděli jsme bratry a sestry,

jak jimi vcházejí a vycházejí. Zdálo se mi, že to byl sál určený k různým účelům. Dalo se zde odpočívat, jíst, číst nebo si povídat.

Vyšli jsme z budovy a Rafael nás vedl na malou louku, která byla kolem dokola obklopena živým plotem. Vysoké rostliny poskytovaly stín a příjemně tlumily světlo zdejšího slunce. Bylo nám řečeno, že uvidíme divadelní představení, které je uspořádáno pro nás.

Usadili jsme se do trávy. Nepřetržitě vcházeli další bratři a sestry, s kterými jsme si vyměnili pozdrav nebo několik slov na seznámení. Pak vše utichlo. Louka byla plná diváků. V pozadí, před živým plotem, se začala v prostoru tvořit oblaka mlhavé substance, a za chvíli před námi stálo velkolepé přírodní pódium.

Světlo vyzařované touto záhadnou energií, velice dobře harmonovalo s okolní přírodou, mělo však poněkud vyšší intenzitu a tím celá scéna vystupovala opticky poněkud do popředí.

Někteří z bratrů a sester vstoupili na toto pódium a začalo představení ve formě dialogů, otázek a odpovědí, jistý druh komedie, kabaretu a současně operety, jak bychom tyto divadelní formy u nás na Zemi asi nazvali. Na začátku byly scény plné humoru. Všichni se smáli a i my jsme byli strženi tímto smíchem při sledování veselé divadelní hry s mnoha komickými scénami, které byly provedeny s mimořádným uměleckým citem. Příroda spolupůsobila v této hře a zdůrazňovala její humornou náplň. Představení bylo provázeno efekty, které na Zemi nelze dosáhnout.

Pak se scéna změnila a na řadu přišel krásný, dojemný příběh. Jeden muž a žena, společně s ostatními bratry a sestrami z kosmu, hledali dítě, které se chtělo dostat k Bohu - Otci a podniklo let do kosmu, aniž by k tomu mělo náležité technické vybavení. Jeho znalosti byly omezené, ale jeho upřímné srdce a jeho láska je hnaly k tomu, že všechno ostatní nechalo stranou, jen aby mohlo dosáhnout světů, v kterých bylo možno bez zábran zřít tvář Božského Otce. Tento příběh, který se může zdát ve zkrácené formě banální, působil v naší situaci a v atmosféře, ve které jsme se nalézali, naprosto pravdivě a strhujícím. Viděl jsem, že mnoho bratrů a sester bylo uchvámeno a i Týna si osušovala slzy. Paul se mi svěřil, že se zcela identifikuje s úžasnou dětskostí tohoto Božího stvoření.

Potom následovaly reje a tance a byla uvedena divadelní hra na způsob muzikálu. Záhadná energie naplňovala každou scénu světlem, jež prosvěcovalo barvy a vytvářelo na pódiu takovou perspektivu, že to muselo upoutat každého diváka. Byli jsme tak vtaženi do událostí na scéně, že jsme si spíše připadali jako spoluúčastníci této hry, než jako diváci. Bylo mi jasné, že bylo možno určitým způsobem působit na průběh této scény. Ale přitom jsem nebyl schopen nalézt jakékoliv vysvětlení pro tuto vnitřní spoluúčast na tom, co se před námi odehrávalo na scéně.

Tato louka byla pódium, na kterém se odehrával krásný svátek, během něhož mohl každý vyjádřit svou radostnou spoluúčast na tom, co se před jeho očima odehrávalo. Všichni bratři a sestry z různých světů byli šťastni, že se zde mohou setkat a že si zde mohou vyměnit zkušenosti a novinky z jejich domovských planet. Nemohu říci, jak dlouho to všechno trvalo. Tamnější slunce vyzařovalo takové světlo a takovou životní energii, že se všechny naše smysly zrovna pásly na těchto prožitcích.

Vydali jsme se na zpáteční cestu do oné budovy hřibovitého tvaru. Tam se právě konalo velké shromáždění. Prostorem se šířila příjemná vůně, jako ze vzácných jarních květin. Ona úžasná žena z kosmu byla též přítomna před očima všech. Po jejím boku se nacházel muž, jehož krása každého upoutala. Poznal jsem v něm světelnou postavu, která mě jednou v noci navštívila poté, co mi byl její příchod Rafaellem ohlášen. Tak jako tenkrát byl oblečen v bílém, měl modré oči, kaštanově hnědé vlasy a vousy. Jeho stáří jsem odhadoval na třicet let. S ním bylo mnoho dalších hezkých mužů a žen s nápadně mírnými výrazy tváří, jejichž zjev vzbuzoval úctu a zároveň pocity láskyplné oddanosti. Oči všech se obrátily ke krásné ženě z kosmu a k muži, stojícímu vedle ní.

„Budiž láska mezi všemi dětmi našeho otce,“ řekl, „a pokoj všem lidem dobré vůle na Zemi.“

Dlouhotrvající potlesk všech přítomných byl odpovědí na jeho slova. Všiml jsem si, jak tito bratři a sestry byli jeho zjevem zřejmě uchváteni. Obličej tohoto muže vyzařoval nepopsatelnou krásu a majestát. Ona krásná žena po jeho boku byla jeho dokonalým protějškem. Její přitažlivost a krása byly strhující. Zcela uchvátila naše srdce, takže přetékala líbeznými pocity.

„Já jsem ten dobrý pastýř,“ řekl zvučným hlasem, „a znám svoje pozemské ovce a ony znají mne, tak jako znám já Otce a Otec mne.“

Všichni jsme mu pozorně naslouchali.

„Pro svoje ovečky na Zemi jsem obětoval život,“ řekl způsobem, který okamžitě našel cestu k našemu srdci. „Obdržel jsem od svého Otce moc dát svůj život a znovu jej obdržet nazpět. Toto byl úkol, který mi byl uložen mým Otcem.“

Obrátil se k ženě, která stála po jeho boku. Ona opětovala jeho pohled a celé shromáždění reagovalo na jeho slova potleskem, který, jak se zdálo, nebral konce.

„Brzy,“ pokračoval obrácen znovu ke všem přítomným, „budeme moci všem pozemským dětem ohlásit, že se vyplnila slova Písma. V krátkosti budou všechny věci učiněny nové a podle zaslíbení budou zde nová Země a nové Nebe. To vykonám v souhlase s Otcovým přáním.“

„Vy,“ řekl zvučným a přátelským hlasem, „jste moji přátelé a moji bratři. Společně s vámi shromáždím všechny svoje děti všech dob a vše se vyplní podle zákonů universální lásky našeho Otce. Naplní se spravedlnost a všichni uvidí a poznají pravdu. Respektovali jsme plně svobodu, kterou dal náš Otec svým dětem, když jsme vykonávali činy lásky a darovali své slovo i těm, kteří chtěli zadusit radost našeho srdce a štěstí v pravdě, a způsobili nám mnoho bolesti a utrpení. Vzali jsme toto utrpení na sebe tak, jako je i nyní na sebe bereme tím, že máme podíl na Otcově bolesti. Především jsme ale trvali na tom, že vám předáme slovo, které ukazuje správnou cestu a které má za úkol svou účinnou silou šířit poznání a věčný život. Mnoho Božích dětí předalo toto slovo dále svým sourozencům a tím jim zjevilo myšlenky a nejvnitřnější přání našeho Otce. Z toho důvodu nebyly tyto děti vždy milovány a váženy těmi, kteří nemilují Otcovu pravdu. Mnoho proroků předcházelo mému příchodu. Pak jsem se narodil já do světa pozemských dětí a byl jsem nazýván ‚Slovo‘ těmi, kteří mě poznali a kteří stáli při mně. Řekl jsem jim, kdo jsem, a byl jsem vydán na smrt. Ukázal jsem se jim v tomto těle, v kterém jsem byl schopen procházet zemi domů, společně s nimi jedl a podle potřeby přecházel do jiné dimenze a jiného stavu existence. Vy, bratři a sestry, jste šli touto cestou přede mnou a po mně. I nyní činíte totéž, co jsem činil já, a chcete totéž, co já chci, neboť to je vůle nebeského Otce, jehož všeobjímající láska nás svádí dohromady. Avšak toto slovo, které jsem obyvatelům Země dal a které mnoho zvěstovatelů neslo dále, nebylo přesto schopno některé z odpůrců cesty lásky a Universální pravdy obrátit na správnou cestu. Měli jsme trpělivost a budeme ji vždy mít, neboť nebeský Otec je trpělivý. Ale jeho bolest, kterou nám zjevil, a bolesti tolika bratrů a sester, kteří trpí a ve všech dobách na Zemi nespravedlivě trpěli, nechala k nebi vystoupat modlitby, které Jan slyšel a zachytil ve své Apokalypse. Vězte, že proto mě prosil můj Otec, abych přetvořil a učinil nové vše na Zemi, a jeho odpůrce, nepřátele štěstí a celého Bratrstva universální lásky, mu položil k nohám. Bylo rozhodnuto, že všem jeho dětem, které trpí hlad a žízeň a které si přejí lásku a spravedlnost, bude v krátké době vrácen mír. Vězte též, že brzy náš Otec, já i moje matka, i všechny děti Bratrstva universální lásky budeme svědky návratu Země do společenství míru a lásky, která nás všechny spojuje v našem Otci. Ti, kteří se vzeprou jeho vůli a budou sít neštěstí a ničení na Zemi, se stanou předmětem pozornosti Otcovy na jiném místě a v jiné době. Země se znovu stane zahradou Eden. Na hvězdných lodích zavládne veliká radost a bude slaven veliký svátek, až předáme Otcí, jeho nekonečné lásce, milosrdenství a spravedlnosti a jeho rukám k odpuštění vždy připraveným a k hněvu pomalým, všechny jeho odpůrce, již se v průběhu tisíciletí nepoučili z následků zla a dali přednost hluchotě vůči všem slovům lásky a pravdy, která jim byla dána a zpečetěna krví mučedníků.“

Souhlasný, přesto však poněkud smutkem zastřený potlesk se zvedl po tom, co tento muž pronesl svá poslední slova. „Brzy,“ řekl, „vstoupím společně s dalšími do oněch nebí a přemůžeme smrt a nenávist, a pak zazáří velikost prostých a pokorných. Služba v lásce a poznání nahradí každý druh moci. Bude to konec šelmy, která se chtěla posadit na Boží místo. **Člověk je symbolizován číslem 6, zatímco Bůh číslem tři. 666, totiž třikrát šest, je číslo člověka, jenž chtěl zaujmout Boží místo. Toto je číslo oné šelmy, která jde do záhuby, a s ní falešný prorok, jenž hlásal své lživé slovo, slovo, které nebylo slovem naším, slovem mým, vaším, ani jednoho jediného bratra nebo sestry z Bratrstva universální lásky.**

Až se toto vše naplní, ukončíte vy, Cherubíni Písem, svou strážní službu a otevřete mým pozemským dětem znovu přístup k prostorům Stvoření mého Otce. Od té doby se jimi budou moci svobodně pohybovat. Jsem svědkem stvořitelské lásky Otcovy. Nikdo nezná Otce tak dobře jako já a v takové míře jako já. Jeho děti měly právo cestovat všemi jím stvořenými prostory a dlít ve světech jím stvořených, jichž je nekonečné množství, právě tak jako užívat plody jeho lásky; ale neměly právo ji zneužít a zneuctít svůj život, ani životy svých bratří.

Seslali jsme na Zemi Noema, Mojžíše, Eliáše, Henocha a mnohé další. Bratr Eliáš, jeden z velkých synů našeho Otce, jednou zvolal: „Stravuje mě horlivost pro Boha, Pána zástupů !“. A tak jako on, tak i ostatní, kteří byli našimi vyslanci, uctívali toho, který své nebeské zástupy vyslal na Zemi. Vzali jsme Eliáše a mnohé jiné na paluby našich hvězdných lodí a oni při tom zažili první tělesné vzkříšení, o kterém hovořili všichni proroci a o kterém se zmiňuje Jan ve své Apokalypse v souvislosti s Tisíciletou říší.

Ve všech dobách jsme byli průvodci a pomocníky pozemšťanů, stejně jako to kdysi učinil Rafael s mladým Tobiášem. Nikdy jsme vás neponechali samy sobě. Naše slovo bylo záchranou a pravým poznáním pro všechny, kteří je přijali jako světlo Pravdy. Prorokům jsme ukázali, jak bude vypadat čas konce a konečného vítězství Boha zástupů nad pošetilou vzpourou jeho dětí. Ezechielovi byly ukázány události, které se v současné době odehrávají nebo v krátkosti budou odehrávat na Zemi. (Ezechiel 38, 39) Není psáno, že Bůh stvořil temnoty, nýbrž že Bůh stvořil světlo a oddělil je od temnoty. Neboť světlo je stvořeno tím, který má moc to učinit. Všechno, co Otec stvořil, bylo dobré, a to bez výjimky dobré, tak jak je to opakovaně zdůrazňováno v Písmu, které líčí průběh stvoření. V čase po velkém exodu, který se v krátkosti bude odehrávat na Zemi a který nenajde sobě rovného v jejích dějinách ani v dějinách církví, budou všechny pozemské zákony nahrazeny zákony nebeského Otce. Děti všeobjímající lásky nebudou už sváděny a nebudou samy sebe zneuctívat; každý, byť i nazdobený hrob, odhalí své nitro. **Dějiny zla budou ukončeny a každý úskok knížete temnoty bude odhalen. Brzo uslyší ona nevěstka sedm hromových ran, jež byly zapečetěny. Připravte se, abyste nemuseli trpět hladem a žízní v důsledku své nespravedlnosti a nepravosti. Království Boží je blízko a všichni je budou moci spatřit. Jedno jediné přání vašeho srdce se neztratí.“**

Všichni se zvedli a prostorem haly jednohlasně zazněla modlitba:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvět se jméno tvé !
Přijď království tvé !
Buď vůle tvá
jako v Nebi, tak i na Zemi !
Chléb náš vezdejší dej nám dnes !
Odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům !
A neuveď nás v pokušení,
ale vysvobod' nás z moci zla. Amen.“

Z těla muže a ženy se začala šířit záře. Jeho tělo vydávalo zlatou, tělo ženy sněhobílou září, která se začala šířit do prostoru sálu. Nejprve převažovalo sněhobílé světlo, vyzařované tělem této panny, jako by v tomto chrámu vyšlo slunce nepředstavitelné světelné intenzity. Všiml jsem si, že moje tělo i těla ostatních bratří a sester se začalo halit do tohoto světla. Před mým vnitřním zrakem se postupně odhaloval obraz celého vnitřního světa jeho bytosti, a měl jsem účast i na vnitřním životě oné ženy. Totéž prožívali i ostatní přítomní.

Každá myšlenka, každý pocit, každé hnutí mysli a poznání se spojily v jednu jedinou velkolepou symfonii a sloučily se v naprostou harmonii srdcí a myšlenek. Všichni jsme byli spojeni v jedno. Extáze, kterou vyvolalo vyzařování oné ženy z kosmu a světlo z ní proudící, nás všechny sjednotila a vlévala do nás netušenou životní sílu. Vnímál jsem existenci světů, které nebyly viditelné mým tělesným očím. Prožíval jsem strhující lásku a šířící touhu, která všechny mé životní síly obrátila k Otci. Shora se začal snášet světelný déšť a všechny nás pronikl, vzbuzuje při tom pocit očistění a osvobození.

Potom začalo zářit Pánovo tělo; tato záře byla intenzivnější než záře sluneční a ono zlaté a nade všechno jemné světlo pronikalo vším a vyvolávalo vytržení a pocit vnitřního naplnění. V tomto sále, zaplaveném zlatým světlem, jsem spatřil celé Stvoření. Tušil jsem, že lidskému duchu nebyly dány žádné hranice a současně jsem se cítil být ponořen do jeho nejstrhujících hloubek.

Když se vše přiblížilo svému vyvrcholení a já jsem se cítil být zaplaven láskou všech svých bratří, i nejčistší niternou láskou této ženy, i strhující láskou onoho Bohočlověka, začalo do nás pronikat něco, co bych se odvážil nazvat jedinečným Božím ohněm. Byl to let od propasti k propasti, od světa k světu, od Nebe k Nebi a od extáze k extázi. V tomto ohni nám vše bylo zjeveno a bylo nám přístupné veškeré poznání. Slyšel jsem znovu slova, která k nám byla řečena, a při tom jsem si uvědomoval, že tento oheň je všechna obsahoval. Viděl jsem ve výši nad námi božskou tvář nepopsatelné krásy, jež se nad námi skláněla; spouštěla se pozvolna k nám dolů, aby do sebe nasála každou žilku a každý atom našeho těla. Druhá božská tvář vystupovala k nám z hlubin, aby se vynořila v každé přítomné živoucí bytosti.

A pak se objevila třetí tvář, která jako by k nám pronikala ze všech míst okolního prostoru současně. Její pohled nás všechny v sobě uzavřel a zažehl v každém z nás touhu po míru a lásce, která v nás vzbuzovala jednu jedinou vůli: Ztratit se v Božství.

Pak vše skončilo a po určitou dobu se zdálo být naše okolí jako vyhaslé, než se věci zase postupně vrátily do původního stavu tak, jak to odpovídá životním podmínkám, které panují v takovéto přírodě a pod takovýmto sluncem.

Vrátili jsme se zpět k létajícímu disku. Rozloučení se stalo velikou slavností a důkazem bezvýjimečné lásky a bratrství našich božích sourozenců. Na palubu vstoupili Rafael, Firkon, Kalna, Ilmut a Zúl, který se ujal řízení. Létajícím diskem proběhly sotva znatelné vibrace a již jsme stoupali vstříc nekonečnému nebi, obloze plné světla, směrem k mateřské hvězdné lodi, která stála nehybně v prostoru. Začala zpáteční cesta na Zemi.

(16)

POSLEDNÍ SETKÁNÍ

Na začátku září roku 1980 jsme byli pozváni k poslednímu setkání.

Naše cesta vedla do blízkosti Janova (italsky Genua - pozn. překl.). Když jsme dorazili na místo, spatřili jsme létající kotouč, který se nám v šedi onoho dne jevil jako zázrak. Tři lidské postavy se vydaly směrem k nám. Byl jsem pohnut a v srdci mě svírala úzkost při myšlence, že se již nikdy na Zemi takto zblízka neuvidíme.

Pohled božské Panny, naplněný vznešeností její bytosti, a veliká láska, která ji vedla k tomu, že tak prostě navštívila nás, pozemšťany, i její nadpozemská krása, mne tak uchvátily, že jsem se jen těžko dokázal zdržet slz. I ostatní byli zřejmě pohnuti a pohledem zůstali viset na našich návštěvnicích. Už to nebylo jako tenkrát, kdy jsme se nacházeli na oné planetě, kterou jsme navštívili. Ale přece, ona božská Panna stála před námi, tak jako tenkrát, a naše srdce hořela strhující a nejčistší láskou.

Usmívala se a její pohled na nás spočinul s takovou láskyplností, jakou si jen těžko lze představit. „Naše misie je u konce,“ řekla. „A vaše začíná. Budete svědky toho, co jste zažili a slyšeli. Duch Boží vám při tom bude nápomocen.“

Cítil jsem se tak malý a nedokonalý tvář v tvář této dokonalé a nadevše uctíváníhodné bytosti, že to vůbec nedovedu vyjádřit. Ona však klidně stála před námi a znovu se na nás usmála, což mě přimělo k tomu, že jsem překonal svou nesmělost.

„Co máme dělat?“ zeptal jsem se. „A jak to máme dělat?“ Bylo na ní znát, že se svým milým a výrazným způsobem soustředila, jako by nás chtěla vyzvat k tomu, abychom učinili totéž. Pak začala hovořit.

„Není nutné stanovovat či vyhlašovat nějaké lidské programy. Budete vedeni Duchem, který vás bude učit, co máte činit a co máte říci. Víte všechno, co potřebujete vědět. Všimli jste si, s jakou jednoduchostí jsme vás seznámili se všemi těmito skutečnostmi? Toto je jedno z největších naučení, které vám Nebe mohlo dát. Prostota, která je současně pokorou!“

Opakovala znovu a tentokrát to zaznělo jako melodie: „Jednoduchost, prostota a pokora!“

Hluboký mír naplnil celou mou bytost a dal zmizet každé pochybnosti o budoucnosti naší misie. Božská Panna nám řekla ještě další věci, Rafael a Firkon velice pozorně naslouchali jejím slovům, čas od času se usmívajíce.

„Několikrát jste se před námi zmínili o knize, kterou máme uveřejnit,“ zeptal jsem se. „Jak to máme udělat?“

„Co bude znamenat tato kniha?“ odpověděla klidně. „Vydavatel se najde a Duch jej povede tak, aby ji uveřejnil podle přání nebeských mocí. Naplňte svá srdce důvěrou, aby Bůh mohl vést všechny vaše kroky!“

Bylo přibližně poledne. Oblaka, která zakrývala oblohu, se začala protrhávat a mezi nimi a cáry mlhy začalo probleskovat slunce. Ona Božská Panna byla jakoby zahalena do tohoto zlatého světla. Pohled na ni byl uchvacující. Byla strhujícím krásná. Bezděčně jsme poklekli. Firkon se začal modlit: „Anděl Páně zvěstoval Panně Marii poselství.“

„A ona počala z Ducha svatého,“ pokračoval Rafaelův hlas.

Všichni jsme klečeli, my, bratři ze Země, společně s bratry z kosmu kolem této Božské Panny, která zde stála s rozpaženýma rukama, zářící oči obrácené k nebi. Její šat byl jakoby utkán z nejjemnějšího, světle modrého hedvábí bez jediného švu. Kolem beder měla obtočený bílý pás. Rukávy byly široké, na zápěstí stažené. Její světle kaštanové vlasy jí ve vlnách spadaly na záda a na ramena.

Rafael byl oblečen v zlatou tuniku, jejíž barevný tón se místy zdál přecházet do tmavé žluti a kaštanové hnědi. Firkon měl na sobě volnou leteckou kombinézu barvy hnědé khaki, oba byli obuti do sandálů měděné barvy, zatímco Božská Panna byla bosa. Rafael se začal modlit Zdrávas Maria. Modlili jsme se s ním a naše srdce se při tom naplnila nevyslovitelnou blažeností. Tváří v tvář této Božské bytosti bych byl nejraději zůstal tak, jak jsem byl, abych už nikdy nemusel vstávat. Tak velká byla má radost. Současně jsem pociťoval touhu moci se po jejím boku znovu vydat do nekonečných prostorů stvoření. Ona nás ale mírným gestem vyzvala, abychom povstali.

„Najdete u lidí málo pochopení,“ řekla; „avšak ti, kteří budou chtít rozumět, ti vás přijmou. Mnozí z těch, kteří věří v Boha, vás obviní ze znesvěcení, protože jste se odvážili znázornit Božské skutečnosti a nadpřirozené bytosti v jejich kosmické podobě. Zeptejte se jich, proč Bůh sám sestoupil do prostorů Stvoření, aby na sebe přijal lidskou podobu. Nemějte žádné obavy; Duch vás povede a bude stát při vás. On povede i ty, kteří se oddali službě Ježíši a jeho věci, totiž vaší záchraně.“

Božská Panna nám řekla ještě mnoho dalších věcí, týkajících se budoucnosti i nám svěřené misie, a upozornila nás na některé problémy, na které budeme v průběhu našeho svědectví narážet.

„Nemusíte se ničeho obávat,“ řekla; „vydáte svědectví. Buďte pokorní a služte svým bratřím tak, jako Bůh slouží nám a my sloužíme vám. Budu stále ve vaší blízkosti a budu o vás pečovat jako vaše matka.“

Řekla nám pak ještě mnoho dalších věcí a dala doporučení a rady, dobrotivě a starostlivě, jako matka nebo starší sestra, moudrá a zkušená. Potom nám dala vložení rukou požehnání a vzdálila se společně s Rafaelem a Firkonem a zanechala nás klečící v trávě. Létaající disk vystřelil k nebi jako blesk. Naše srdce byla naplněna mírem a mně se chtělo plakat, protože jsem věděl, že toto bylo naše poslední setkání.

(17)

DAR ZÁCHRANY

Nebylo pro nás lehké znovu si zvyknout na náš všednodenní život bez dalších setkání s bratry a sestrami. Ale měli jsme alespoň náš kosmický kontakt a ten nám v první době umožnil vyslat k nebi naše nářky. Bylo nám obzvlášť kladeno na srdce, že musíme vydat svědectví našim pozemským bratřím a sestrám, aniž bychom měli další setkání, nebo se u nás odehrávalo něco mimořádného.

Ve vzpomínkách se nám vynořovalo mnoho z toho, co nám bylo řečeno. Pochopil jsem, proč nám opakovaně bylo řečeno: „Musíte mít silnou víru.“ A skutečně jsem měl dojem, že jsem dlouhou dobu žil ve světle a nyní jsem se cítil být uvržen do nejhlubší temnoty. Začal jsem nyní chápat, co v tomto světě znamená mít víru a jít vstříc světlu. Tyto dny byly pro mne velmi tvrdé.

Znovu jsem slyšel slova: „Budete vědoucími, ale budete tak, jako všichni ostatní,“ nebo: „kdo ze Země by nabyl takové zkušenosti a prožil to, co jste prožili vy, a byl znovu, bez naší pomoci, vrácen do normálního života, ten by zešílel. Ale nestrachujte se ničeho. Zachováte si jasnou hlavu. Vaše duševní rovnováha zůstane zachována. Zůstane vám vaše rozvaha.“ A tato slova mi dala vnitřní útěchu a sílu, které výrazně tišily mou bolest.

I Týna a Paul získali tytéž zkušenosti. Nejvíce ze všeho jsme hovořili o našich setkáních a Týna se utápěla v slzách a byla k neutíšení. Začal jsem některým z našich známých a přátel vyprávět

některé z našich prožitků. Tato zvěst se šířila dále a ve městě se o nás začalo hovořit. Nechyběly ani první pochybovačné výroky a první bolestné zkušenosti, které se přiřadily k bolestem vnitřním.

Týně bylo doporučeno, aby se na delší dobu celé věci neúčastnila.

V Paulově doprovodu jsem začal hovořit k prvním skupinám osob, které jevíly zájem o naše zážitky. Paul se při tom cítil být dosti silný a jistý. Ve mně se naproti tomu probudil jakýsi vnitřní odpor, který je důsledkem mého vrozené ostýchavosti. Poháněn Paulovou odvahou, vystupoval jsem na shromážděních, která se tu a tam v Janově konala. Jakmile jsem začal hovořit, vstoupila do mne zvláštní síla; cítil jsem vnitřní mír a silná láska umožňovala, aby z mého nitra proudila nejsprávnější a nejvhodnější slova. Potom jsem zase upadl do svého původního stavu a nejraději ze všeho bych se byl schoval. Když mi lidé kladli tolik různých otázek, připomnělo mi to, kolik my jsme jich kladli našim kosmickým bratrům. Jednou jsem oné andělské bytosti, Firkonovi, který nám nikdy neprozradil své jméno, položil otázku, proč s námi mají trpělivost a proč nás tak milují. Odpověď byla vždy stejná: „Bůh miluje nás a my milujeme vás.“ A nyní jsme se i my cítili puzeni k tomu, tuto lásku předávat dál našim pozemským bratrům a sestrám.

Během oněch šesti měsíců našich setkání s bratřími a sestrami ke mně často hovořil Pánův hlas. Vyzýval mě, abych se uchýlil do samoty svého pokoje. „Otevři Bibli a čti,“ řekl, „budu k tobě hovořit.“

Učinil jsem, co mi bylo řečeno, a během četby slov Písma Pán ke mně hovořil a vysvětloval mi smysl. Jeho hlas byl důrazný a příjemný a vzbuzoval ve mně nadšení během celé doby, kdy jsem mu naslouchal. Byl jsem stržen krásou biblických příběhů a žasnul jsem, jak dnešní události jsou obsaženy v těchto prastarých slovech.

Často jsem jej viděl v závoích barevného světla tak, jak mě jednou v noci přišel navštívit. Mnohdy jsem cítil, jak zaujal místo po mém boku a v té chvíli se mě zmocnil pocit blaženosti a v duši se rozhostil pocit míru a radosti.

Zatím co jsem jednoho dne přemýšlel nad slovy, kterými ke mně hovořili bratři pomocí kosmického kontaktu, otevřel jsem Bibli a v tu chvíli jsem cítil, že Pán stojí vedle mne a slyšel jsem jeho hlas:

„Pobývám už dlouho u toho, kdo nenávidí pokoj. Promluvím-li o pokoji, oni odpovědí válkou.“ Byla to slova ze žalmu 120.

Byl jsem poněkud zmaten a ptal jsem se, o které válce je zde řeč.

Na to mi odpověděl:

„Pravé skutečnosti jsou skutečnosti ducha, nikoliv skutečnosti hmoty. Když s vámi hovořím, mám vždy na mysli především tyto duchovní skutečnosti. Kdysi jsem ti vysvětloval, že osud hmoty je těsně spjat s osudem ducha.“ Následovalo hluboké, zamyšlené mlčení, během kterého jsem zřetelně vnímal Pánovu přítomnost. Pán se nyní nacházel po mém pravém boku. Vážně, i s nádechem smutku potom řekl:

„Velká válka, (Harmagedon - Zjevení 16; 16 - pozn. překl.) která dosud neměla v dějinách této planety obdobu, bude pouze bledým obrazem zpusťování, kterého se nepřítel v duchovním smyslu dopustí na Otcových dětech. V Apokalypse stojí psáno, že dokonce přivede k pádu i hvězdy na nebi. Ale ne všechny. A Otec odpoví ve své bezpříkladné lásce darem záchrany, kterou vyšle pro Zemi.“ Vzpomněl jsem si na to, co nám říkala Božská Panna při setkání ve velké rovině u Janova. Porozuměl jsem, že se to vztahovalo na třetí tajemství z Fatimy i na události, které budou předcházet Tisícileté říši, jak je předpověděna v Janově Apokalypse. Znovu následovalo mlčení. Viděl jsem jeho tvář, obklopenou světelnou září. Cítil jsem, že chce ještě něco říci, a proto jsem setrval v napjatém očekávání. Toto poselství mělo obzvláštní vážnost pro nás, pozemšťany;

přitom jsem je však pociťoval jako velkolepé znamení milosrdenství a záchrany. Pak Pán pokračoval: „Čtete poselství mojí tělesné matky - Fatimu, La Salettu a ostatní ! Přišla k vám, aby na Zemi zasela silné semeno lásky a záchrany, na druhé straně, aby vyslovila vážné varování těm, kteří si přejí triumf zla. Pro tyto původce zla a ničení,“ uzavřel Pán svoji řeč, „nebude žádné omluvy. **Nebot' se již udála taková zjevení, že jejich ohlas již musel dosáhnout i slepé a hluché.**“

Nyní se již Pán nenacházel po mém boku. Moje srdce planulo nevýslovnou láskou, i když jeho poslední slova ve mně vyvolala nádech smutku.

V tom okamžiku bych byl nejraději vyběhl ze svého pokoje a každého bratra nebo sestru, které bych potkal na ulici, bych se snažil přesvědčit, že něco musíme dělat.

V paměti se mi vynořila slova Ježíšova, že není učedník nad mistra. Poznamenal jsem si tato slova do svého bloku tak, jak jsem to vždy činil, a byl jsem rozhodnut z celého srdce přinést svůj skromný příspěvek k záchraně tohoto světa, která byla svěřena všem lidem dobré vůle.

(18)

DOSLOV

od Eufemia del Buono

Tento můj doslov by měl sloužit jako důležitý doplněk k přehledu historických faktů, která jsem uvedl v předmluvě. Jestliže chci doplnit můj výlet do minulosti, stačí obrátit pozornost na svatá písma národů celého světa. Pakliže věnujeme naši pozornost textům obsaženým ve svatých knihách všech národů a čteme nepředpojatě a s pozorností, nemůžeme jinak, než přijít na skutečnost, že **nebeské vozy** ve spisech z Indie, Číny a Ameriky, **opeřený had** indiánské Popol Vuh, bible Indiánů kmene Quiché, jednoho z velkých indiánských kmenů, **ohnivý pták** indiánů Hopi, **průhledné sféry** a **nebeské perly** z knih Kainur a Taimur, zlatých hlav Lamaismu z Tibetu, nebo **oblaka**, vzdušné víry a **ohnivé vozy** Starého i Nového zákona, že všechny tyto výrazy nevyjadřují nic jiného, než názvy **Vimana** a **Ventla** asiatských Indů. Je to totéž, jako mohutná letadla Homérovských bohů, **koule** a **kotouče** na nebi, které zmiňuje Cicero, Julius Obsequens, Plinius starší, Seneka, Valerius Maximus a Xenophon a současně to samé, co **Sféry** a **Trumpety** Licosténovy až po **létající talíře**, **cigarety**, nebo **vzducholodi** naší doby. Jenom s tím rozdílem, že ona stará líčení jsou vyprávěna v mystické formě, plné úcty, a jsou vysvětlována podle tehdejších znalostí.

Erich von Däniken tvrdí ve své knize „Vzpomínky na budoucnost“, že Ezechiel zažil u řeky Kebar setkání s kosmickou lodí, kterou tento prorok popsal s použitím slovníku své doby, kdy lidé neměli nejmenší ponětí o kosmických, nebo dokonce interdimenzionálních letech. Když toto tvrzení četl zaměstnanec amerického vesmírného programu NASA, inženýr Josef F. Blumrich, velice se nad ním pohoršil a to jak z vědeckého, tak i náboženského hlediska. Proto se rozhodl Dänikenovu tezi vyvrátit z vědeckého hlediska. Vzal si při tom na mušku právě tyto citáty z proroka Ezechiela. Ke svému vlastnímu překvapení musel na konci svých studií připustit, že Däniken má pravdu. Přesné popisy, které nám podává tento prorok, nám, po překladu do našeho jazyka a do dnešního způsobu vnímání naší reality, umožňuje navrhnout obraz kosmické lodi, která by byla nejenom technicky realizovatelná, ale odpovídala by i svému účelu. Blumrich nás velmi podrobně seznamuje se svými studiemi v knize „A tu se otevřelo nebe“, ve které chtěl původně dokázat neudržitelnost Dänikenových tvrzení. Píše doslova: „Sotva byla někdy absolutní porážka tak bohatě odměněna. Byl jsem potěšen, ba fascinován.“

Dnes, po výpovědích Georga Adamského⁶ a po přečtení knihy „Andělé v hvězdných lodích“ můžeme oba tyto názory sloučit. Dá se říci, že Ezechiél i ostatní proroci skutečně viděli létající disky a kosmické lodě a že v nich dokonce i letěli. Zároveň můžeme říci, že jsou to skutečně „vozy bohů“, nebo „Boží vozy“. Přitom žádná z těchto skutečností nevylučuje druhou, nýbrž znázorňuje syntézu vědeckého a náboženského světového názoru.

Je skutečností, tak, jak nás to učil Georg Adamsky a jak je to i v této knize potvrzeno, že neexistuje žádná stvořená skutečnost, která by neměla ve své podstatě vztah k Bohu, protože vše bylo uvedeno do pohybu oním nekonečným Logos a protože všechno, co Bůh stvořil v prostorech kosmu a dal člověku, mu nemůže zůstat natrvalo neznámé a nepochopitelné.

Je proto jasné, že zveřejněním těchto informací nemůže být nic znesvěceno. Naopak, má se stát zřejmé, že tato kosmická flotila odedávna působila a nadále působí na naší planetě a že její činnost i cíle vycházejí ze zákonitostí vyšších dimenzí Stvoření, ze kterých k nám tyto bytosti přilétají.

V důsledku toho – a toto je duchovní stránka tohoto fenoménu – nemůžeme nadále věřit, že se celé universum skládá z pouhého náhodného uskupení atomů, jak by nám to někteří rádi tvrdili, nýbrž že se jedná o **uskutečnění velkého plánu. Tento plán byl vytvořen živou, sama sebe si vědomou inteligencí a universum je udržováno v chodu vzájemně se doplňujícími a podporujícími věčnými zákony.**

O možnosti existence jiných životních forem ve vesmíru se velký teolog, dominikánský páter Monsambré vyjadřuje takto: „Proč by neměly být planety a hvězdy ve vesmíru obydleny a to třeba ne menšími bytostmi, než jsou andělé ? Mezi zřící existencí čistě duchovních bytostí a našim, ze syntézy vzniklým, vegetativním a rozumovými rozhodnutími ovlivněným životem, existuje jisté místo pro jiné životní formy. Nenabízí se přímo myšlenka, že Božský pastýř zanechal svých 99 ovcí v nekonečných prostorách Stvoření, aby se vydal hledat onu stou, ztracenou v jeho hlubinách ?“

Země se tak stala jedním z mnoha příbytků v Otcově domě. Je to planeta zkoušek, obnovy a léčení, kde lidé, s jejich možností svobodné volby, jsou nuceni projít cestami bolesti a utrpení, aby se duchovně zjemnili, zdokonalili a vyžráli. Současně s tím jsou nuceni pozvolna a namáhavě stoupat po příčkách vývojového žebříčku.

Můžeme tedy vyslovit domněnku, že existují jiné intelligence nebo, jak říká páter Mosambré, jiné životní formy, obývající ony ostatní příbytky našeho Otce, kterým je vlastní vyšší dosažený stupeň poznání a jejichž vědecké poznatky respektují Universální zákony Stvoření, které se rozhodly provázet člověka na jeho vývojové cestě dějinami a které tento úkol buďto obdrželi od Stvořitele, nebo se k tomu rozhodly z vlastní svobodné vůle. To potom vysvětluje důvod, proč se můžeme setkávat s těmito inteligencemi, vstupujícími do naší sféry ve svých interdimenzionálních vozidlech. Jsou často viděny i kontaktovány jak **obyčejnými lidmi** (kteří jsou často těmito setkáními značně otřeseni), tak i takzvanými **proroky**, kteří, jakožto výše vyvinutí lidé byli v stavu přijmout i dále šířit mystické myšleny, poselství a poučení, které od nich obdrželi. Vysvětluje se tím také, proč se takovéto bytosti vyskytují i v knihách antických dějepisců současně se zprávami a líčením očitých svědků. Tyto zprávy jsou spojeny s mravními předpisy a s varováními, které mají zlepšit lidskou rasu a pomoci jí dosáhnout vyššího vývojového stupně. Vysvětluje to také to, proč naše planeta nebyla nikdy přepadena a dobytá. Také se tím odpovídá na to, proč jsou neustále přítomní na obloze a upoutávají na sebe pozornost. Zvláště v poslední době dochází k masovému výskytu těchto fenoménů – v době, kdy lidstvo stojí na konci svého vývojového cyklu.

⁶ George Adamsky byl kontaktován touto skupinou Cherubim a Serafim, vedených archandělem Rafaellem v padesátých letech. Napsal několik knih, mezi nimi i „Uvnitř kosmických lodí“

Důkaz, že lidstvo stojí na konci určité vývojové etapy, podává člověk sám. Když se mu v důsledku osudové chyby se mu podařilo uvolnit obrovské síly z nitra atomu, použil tuto energii k prosazení svých sobeckých cílů. Znamená to, že zneužil svoji možnost svobodné vůle, která mu byla dána. To bude mít za následek, že do činnosti vstoupí spravedlivý a neodvratný **zákon příčiny a následku**. Jestliže tento vývoj bude pokračovat, zasadí smrtelnou ránu pyšným lidským úmyslům. Ničivé účinky těchto uvolněných energií potom dopadnou na svého původce. Samotný úmysl, použít tyto síly k prosazení sobeckých cílů, zneuctil lidského ducha a jeho moudrost tím, že mu umožnil vyhladit sama sebe i všechny ostatní život na Zemi. Tento stav, kdy člověk nese nenávist a ničení dál do vesmíru, je výsledkem velké nerovnováhy mezi intelektuálním vývojem a dosaženou morální a duchovní úrovní. Výdobytky na poli technickém, přírodovědném a v ovládnutí kosmického prostoru příliš předběhly lidské svědomí.

Současně to vysvětluje i to, proč **od roku 1945 zesílila mimozemská kosmická flotila svoji činnost**. Na celém světě velmi často demonstruje svoji přítomnost před zraky pozemšťanů a jejich posádky dokonce navazují po předchozím přistání kontakty s lidmi ze všech národů i společenských tříd.

Tento stručný rozbor fenoménu „létající talíře a mimozemšťané“, podaný v předchozích řádcích, by měl být čtenáři vodítkem k lepšímu pochopení obsahu knihy „Andělé v hvězdných lodích“.

To, co zde bylo řečeno, a také to, že čtenář již zná pravou identitu „Rámy“, by mu mělo pomoci, pokud pozorně čte, najít odpověď na otázku, zda mimozemšťané jednájí ve prospěch těch, kdo věří ve Starý a Nový zákon. **Odpověď byla kosmickou vzdušnou flotilou dána 4. listopadu 1954 nad Vatikánem, symbolickým centrem křesťanství. Čtyřicet létajících disků se slétlo ze všech čtyř světových stran a vytvořilo velký řecký kříž, symbol Bratrstva universální lásky.**⁷

Po přečtení této knihy by bylo užitečné znovu se začít do líčení proroka Ezechiela, který spatřil „Boží majestát“ a byl přítom svědkem přistání mimozemské interdimenzionální lodi. Stojí zato si přečíst také líčení hořícího keře, ze kterého Pán hovořil k Mojžíšovi, než postavil do čela svého národa „oblačné a ohňové sloupy“, jakožto i jiná podobná líčení. Pomůže nám to lépe porozumět, že všechno, co Giorgio, Týna a jejich přátelé, stejně jako i další kontaktní osoby z různých ras a náboženství celého světa zažili, je částí velké operace „Návrat a záchrana lidstva“. Tato operace je spoluuváděna do života právě přítomností této kosmické flotily ve vzdušném prostoru Země.

Nepřekvapuje, že kontaktní osoby nejsou vybírány z řad vzdělců, nebo vědecky fundovaných odborníků, i když se při tom mohou vyskytovat výjimky. Mimozemšťané to dělají podobně, jako Ježíš, který se rád obklopoval **jednoduchými** rybáři. Ti **zprostředkují** jejich poselství také **prostým a jednoduchým lidem**, kteří jsou nadáni velkou otevřeností, mají vnímavého ducha a také nezbytnou nepředpojatost.

Vyzbrojen těmito duchovními schopnostmi a s pomocí nebeských sil, může člověk udělat zkušenosti, zprostředkované touto knihou. Nemusí tak být ořesen událostmi, které stojí před námi a jsou také v této knize zmíněny a kterým většina lidí stejně nevěří. „Ráma“ o této skutečnosti dobře věděl, když řekl Giorgiiovi: „Nepochopení a neporozumění, které dnes panuje na Zemi, dovoluje jen nemnoha pozemšťanům pochopit, že se začínají plnit všechna proroctví. Předali jsme je všem lidem, kteří byli schopní je předávat dál. Tito lidé byli vysmíváni, nepochopeni, pronásledováni a dokonce zabíjeni. A přesto se jejich slova ve všech dobách vyplnila. Kolik bolestí by si pozemšťané ušetřili, kdyby se zřekli své pychy a užívání násilí.“

Pro George Adamského byl život plný hořkosti. Giorgio Dibitonto si je toho plně vědom a na základě své lásky a víry předává dál poselství, které dostal. Záleží na čtenáři samotném, aby

⁷ Důkladnou zprávu o tomto jevu podal konzul Dr. Alberto Perege (Řím), (zúčastnil se 5. mezinárodního UFO – kongresu společnosti DUIST v květnu roku 1963 v Mohuči): „Čtyřicet UFO v křížové formaci nad Vatikánem“. Tento článek byl publikován ve 168. vydání časopisu „UFO – zprávy“, vycházejícím ve Wisbádenu (Německo), v srpnu 1970

zaujal k této výpovědi takový postoj, aby byl schopný ji přijmout, řídit se podle ní a tím umožnil světlu, aby proniklo do jeho duše.

Ve Fatimě viděli tisíce lidí, kteří byli přítomní okamžiku příchodu Božské Panny, světlo, nebo světelnou kouli, která se snesla z nebe na místo, kde měla Lucie zjevení. Tato svědectví byla podána i nevěřícími osobami, které se v té době nacházeli v její blízkosti a kteří mohli být svědky předpovězeného jevu na slunci. Věřím, že tyto světelné koule a ostatní původní jevy jsou stejného druhu jako ty, které zažili Giorgio, Týna a jejich přátelé a současně ty samé, kterých byli svědky milióny lidí na zemi a které zažili i proroci. Ezechiel je z nich nejlepším příkladem.

Evangelista Lukáš ve svém líčení cituje Mistrova slova: „když vídáte oblak, on vzchází od západu slunce, hned pravíte: Přívál jde, a tak bývá. A když odpoledne vítr věje, říkáte: Bude horko, a býváť. Pokrytci, způsob země i nebe umíte souditi a kterakž pak tohoto času nesoudíte ?“ (Nepoznáte znamení konce času?) Ježíšovo nabádání, aktualizované znovu Georgem Adamským a „Anděli v hvězdných lodích“, uzpůsobené pro náš dnešní způsob chápání, přesto však v soulase s evangeliem, ve kterých nám bylo již před dvěma tisíci lety zvěstováno:

„A budou veliká a hrozná znamení na nebi“. Tyto otřesné události budou mít svůj původ v pýše, hrdosti a hlouposti obyvatelů Země, zatímco ona druhá nebeská znamení budou znameními lásky a bratrství, které nám přinášejí naši mimozemští bratři ve jménu záchrany lidstva.

Eufemio del Buono, Řím

(19)

VÝPOVĚĎ JEDNOHO TEOLOGA

Věřím, že v tomto velkém kosmickém poselství není jediné slovo zbytečné a žádná formulace volena náhodně... V této souvislosti bych rád upozornil na jedno místo v dopise apoštola Pavla Židům. Jde o kapitolu 1, verše 1-3: „Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k našim otcům ústy proroků ; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky.⁸ On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všechno svým mocným slovem.“ (Verš 3)

Slovem „všecko“, což řecky znamená vesmír, je míněno víc než pouze viditelný vesmírný prostor, nýbrž jsou v něm zahrnuty i duchovní světy nad nebeskou hranicí...

(20)

VÝMĚNA KORESPONDENCE MEZI JANOVEM A WIESBADENEM

G. D. & T. d. P.

V Janově, 10. března 1984

Nejmilejší Anny a Karle !

Předem bych vám chtěl vyjádřit dík za vaši osvětovou činnost, kterou konáte v Evropě i v ostatních zemích, i za šíření nabytých znalostí. To vše je velice zajímavé a velmi užitečné.

⁸ Eóny (jednotka času, používaná pro nevyjádřitelné časové úseky)
ANDELE V HVĚZDNÝCH LODÍCH

Především bych chtěl vyzdvihnout Vaše dílo „Evakuace do vesmíru,“ jehož obsah souhlasí s tím, co jsme se dozvěděli od našich bratrů. Byli jste při tom skutečně Bohem inspirováni.

Velice se mi líbí, že se ve vydání Vašich knih jako prameny, z kterých bylo čerpáno, vyskytuje i Bible a svatá písma. To vše je v souladu s tím, co stojí i v mé knize. Jsou to tatáž poučení, která jsme i my přijali od našich bratrů.

Před nedlouhou dobou jsem měl v noci sen, jak Ježíš hovořil k velkému stádu oveček a beránků ve dvou řečech: italsky a německy. Byl to jasný, zřetelný sen. Jako vidění.

Z tohoto zážitku jsem vyrozuměl, jak mnoho si Pán Ježíš slibuje od uveřejnění „Andělů v hvězdných lodích“ ve vaší řeči a v německy mluvících zemích pro blaho mnoha duší a mnoha lidí dobré vůle.

Co se týče obou otázek, které jste nám položili, moje odpověď zní:

1. Máme stále ještě viditelné kontakty, ale ne tak jako dříve. Staly se řidšími.

2. Abychom byli informováni v čase hrozícího nebezpečí, objeví se na nebi znamení, které bude dobře viditelné všem obyvatelům Země,⁹ a v daném čase potvrdí toto kosmické poselství.

Připojuji též zprávu, která zprostředkuje dvě líčení mých zážitků při příležitosti mého prvního setkání ve Fina1e. Jsou to dvě dosud neuveřejněné podrobnosti, které Vám tímto zasílám. Průběžně si můžete od nás vyžádat další novinky.

Objímám Vás v naději, že brzy od Vás něco písemného obdržím.

Váš Giorgio

Milá Anno a Karle !

Tolik věcí mi leží na srdci, které bych Vám ráda vypověděla! Miluji Vás Ježíšovou láskou a láskou Panny Marie, jim děkuji a je chválím za Vás a Váš život. Denně se za Vás modlíme. Myslíme na Vás jako na milé přátele, jakožto i na duchovní sourozence, prosté a velkodušné.

Prosíme Pána, aby Vám v jeho světle, míru a lásce daroval mnoho radosti. Prosíme též Pannu Marii, aby požehnala Vaše konání i každou myšlenku Vašeho srdce.

Andělé, naši nebeští bratři, Vás podporují a stojí se svou láskyplnou pozorností a starostlivostí při Vás i při Vašich dětech a těch, kteří Vás milují a které Vy milujete. Myslete prosím i na nás ve svých modlitbách, zatímco Vás sestersky objímá

Vaše Týna

G. D. & T. d. P.

V Janově, 25. května 1984

Nejmilejší Anno a Karle!

Váš poslední dopis jsme již očekávali a přijali jsme jej s velkou radostí. Z celého srdce Vám za něj děkujeme.

Dozvěděli jsme se z něho o Vašich potížích a doufáme, že andělé, naši nebeští bratři, při Vás budou stát a darují Vám radost a útěchu i mnoho úspěchů a zdraví, abyste mohli pokračovat ve svém boji pro dobrou věc. Jste bojovníky za věc Nebe.

S upřímnou radostí jsme se v něm dozvěděli, jak se Váš úmysl, který Vám Pán vnukl, uskutečnil vydáním knihy „Andělé v hvězdných lodích“.

Pán Ježíš mi daroval krásný barevný sen, v kterém mi ukázal, jak na základě překladu naší knihy do němčiny a jejího rozšíření se mnoho duší přiblíží jeho pravdě a jeho lásce skrze poučení a zkušenosti, které jsme udělali.

Co se týče nadcházejících katastrofálních událostí, pak je každý den ohrožen; ale doufáme, že to nejhorší se podaří stále oddalovat pro modlitby mnoha lidí dobré vůle a pro utrpení, které tito lidé pro svou lásku k Pánu musí vytrpět. Může se stát, že začátek očišťování od zla, které si lidé sami na sebe připravili, již brzy nastane. Modlíme se a přednášíme Pánu Bohu své prosby za záchranu tohoto světa. Bratři nám řekli, že v žádném případě nemáme počítat s tím, že bychom rok 2000 přestáli v míru.

Pro německé vydání knihy jsme Vám poslali fotografii, na které Týna a já sedíme na onom místě u Sporonta, na němž přistála kosmická loď a jež jsme též společně s Vámi navštívili. Ilustrace, které jste vybrali, budou vhodným doplněním tohoto vydání. Pán Ježíš Vás odmění za to, co jste pro jeho říši vykonali. Jste skutečně těmi pravými, kteří byli vybráni pro toto dílo na Zemi. Pro dnešek se s Vámi loučím a objímám Vás

Váš Giorgio

Nejmilejší !

S radostí jsme četli Váš poslední dopis a hned spěcháme se svou prosbou k Nebi o Vaše zdraví. Prosili jsme dobrého Rafaela, aby Vás vysvobodil od stresu a naplnil Vás novou energií a silou. Bůh žehnej všechno Vaše konání ve prospěch jeho duchovní misie, již je oslovováno tolik duší a která přináší tolik radosti a příznivých reakcí těch, kteří se zdáli být jiným způsobem nedosažitelní.

Jsme Vám blízko na modlitbách a cítíme se být s Vámi duchovně i lidsky spojeni . . . a plně zaměstnáni prací pro Pána! Buďte ujištěni, že Nebe stojí při Vás a naplní Vás novou silou a odvahou.

Srdečně Vás objímá

Vaše oddaná Týna

(21)

SLOVA PÁNA ZÁSTUPŮ
učitelům a spoluúčastníkům oběti

15. 12. 1983

Vy jste zlato v tavicí peci světa . . . A já vás nezapřu:

Vy jste moje děti, vytržené z pout materialismu, očištěné sebezapíráním a ztrátou cti, které jste na sebe vzali.

Má se mým následovníkům vésti lépe nežli mně, mistru všech mistrů ?

A přesto se vám vede lépe. Máte mne jako oporu, jako učitele. Co potřebujete, je jen důvěra, která vás musí okřídlit k činům, kterými vezmete Nebe útokem; neboť jste se stali očištěnými a svéprávnými učedníky.

Otcova ruka je vám stejně blízká jako jeho srdce a vyžaduje od vás sebeuskutečnění milujícího dítěte a jeho svobodné rozhodnutí na základě vnitřních impulzů, jež se stanou jistotou.

A proto - neobávejte se, vaše rozhodnutí budou důsledkem vedení. Ať cokoliv potká moje děti a žádá si být uskutečněno, - mezi tím není nic, o čem bych nevěděl, a proto řídím všechna hnutí vašeho srdce, - vždyť mám svůj příbytek tak blízko u vás a ve vás!

Staniž se !
A. V.

Kdo bojuje za mne, ten uvidí, že Pán zástupů bude bojovat za něho.

Kdo pro mne pracuje, ten uvidí, že i Pán pro něj pracuje. Čiňte to málo, co vám ukládám, dobře, a já to požehnám a bude to k mnohému užitku.

Jste mým vlastnictvím již od věčnosti, neboť jste mi byli dáni mým Otcem.

Zůstávejte v mém pokoji a já vám dám, po čem žízní vaše srdce a co vám svět nemůže dát. Čiňte, co mají podle mého rozhodnutí moji učedníci činit, a budete spokojeni.

Staniž se !
G. D., v únoru 1984

Moje děti !

Jakožto váš Stvořitel a Otec jsem uslyšel vaše slova, jako by byla vryta do vašich srdcí. Neřekl jsem, že ten, kdo mi svěří svůj život a bude mi sloužit, bude mnohonásobně odměněn ? !

Mnoho let jste mi věrně sloužili. A já jsem vám za tuto věrnou službu seslal své služebníky, kteří vám byli velmi nápomocni ve vašem díle. A vy jste prokázali vděčnost ve své lásce k duchovnímu světu, ale především ke mně, svému Stvořiteli, Otcí a Příteli.

Slyším hlas vašeho srdce a zapisuji vaše jména do knihy života. Proto myslete na své bližní, kteří k vám přijdou s prosbou o pomoc, a ve své dětinské lásce ke svému nebeskému Otcí buďte jisti mojí přízní.

16. 4. 1984 - A. V.

(22)

NĚKTERÉ BIBLICKÉ PARALELY K TEXTU

Oblaka - Boží vozy

(Hospodin) Mezi vodami si kleneš síně, z mračen si vůz činíš

a vznášíš se na perutích větru.
ŽALM 104; 3

(Bůh) Uznějte Boží moc !
Jeho vznešenost se klene nad Izraelem,
jeho moc do mraků strmí.

ŽALM 68; 35

Kdože jsou ti, kteří přilétají jako oblak ?
Jako holubice ke svým děrám ?
IZAIÁŠ 60; 8

Hle, vystupuje jako mračna,
jako vichřice je jeho vozba,
jeho koně jsou rychlejší než orlové.
„Běda nám, budeme vyhubeni!“
JEREMIÁŠ 4; 13

Viděl jsem, jak se přihnál bouřlivý vítr od severu, veliké mračno a šlehající oheň; okolo něho byla zář a uprostřed ohně jakýsi třpyt oslnivého vzácného kovu. Uprostřed něho bylo cosi podobného čtyřem bytostem, které se vzhledem podobaly člověku.
EZECHIEL 1;4.5

Položil jsem na oblak duhu,
aby byla znamením smlouvy
mezi mnou a zemí.
Kdykoli zahalím zemi oblakem
a na oblaku se ukáže duha,
rozpomenu se na svou smlouvu
mezi mnou a vámi
i veškerým živým tvorstvem,
a vody již nikdy nezpůsobí potopu
ke zkáze všeho tvorstva.
PRVNÍ MOJŽÍŠOVA 9; 13-15

Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém,
a tak je cestou vedl, v noci ve sloupu ohnivém,
a tak jim svítil, že mohli jít ve dne i v noci.
DRUHÁ MOJŽÍŠOVA 18; 21

Tu se zvedl Boží posel, který šel před izraelským táborem, a šel teď za nimi. Oblakový sloup se před nimi totiž zvedl, postavil se za ně a vstoupil mezi tábor egyptský a izraelský. Jedněm byl oblakem a temnotou, druhým osvětloval noc; po celou noc se jedni k druhým nepřiblížili.
DRUHÁ MOJŽÍŠOVA 14; 19, 20

Když mluvil Áron k celé pospolitosti Izraelců, obrátili se k poušti, a v tom se ukázala v oblaku Hospodinova sláva.

Tu Hospodin promluvil k Mojžíšovi: . . .
DRUHÁ MOJŽÍŠOVA 16; 10, 11

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Hle, přijdu k tobě v hustém oblaku, aby lid slyšel, až s tebou budu mluvit, a aby ti vždycky věřili.“ Mojžíš totiž Hospodinu oznámil slova lidu.
DRUHÁ MOJŽÍŠOVA 19; 9

Mojžíš tedy vystoupil na horu a horu přikryl oblak. A Hospodinova sláva přebývala na hoře Sinaji a oblak ji přikrýval po šest dní. Sedmého dne zavolal Hospodin na Mojžíše zprostřed oblaku. Hospodinova sláva se jevila pohledu Izraelců jako stravující oheň na vrcholku hory.

DRUHÁ MOJŽÍŠOVA 24; 15-17

Tu sestoupil Hospodin v oblaku. Mojžíš tam zůstal stát s ním a vzýval Hospodinovo jméno.

DRUHÁ MOJŽÍŠOVA 34; 5

Mojžíš nemohl přistoupit ke stanu setkávání, neboť nad ním přebýval oblak a příbytek naplňovala Hospodinova sláva. Kdykoli se oblak z příbytku zvedl, vytáhli Izraelci ze všech svých stanovišť.

DRUHÁ MOJŽÍŠOVA 40; 35, 36

Hospodinův oblak býval nad příbytkem ve dne, a v noci v něm planul oheň před očima celého domu izraelského na všech jejich stanovištích.

DRUHÁ MOJŽÍŠOVA 40; 38

I táhli Izraelci ze Sinajské pouště dál, po jednotlivých stanovištích, až se oblak pozdržel na poušti Páranské.

ČTVRTÁ MOJŽÍŠOVA 10; 12

A když táhli z tábora, býval ve dne nad nimi Hospodinův oblak.

ČTVRTÁ MOJŽÍŠOVA 10; 34

Pak šli dál a rozmlouvali. A hle, ohnivý vůz s ohnivými koni je od sebe odloučil a Eliáš vystupoval ve vichru do nebe.

DRUHÁ KRÁLOVSKÁ 2; 11

Viděl jsem v nočním vidění,
hle, s nebeskými oblaky přicházel
jakoby Syn člověka;
došel až k Věkovitému,
přivedli ho k němu.

DANIEL 7; 13

Ještě nedomluvil a hle, světelný oblak je zastínil a z oblaku promluvil hlas: „To jest můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouvejte.“

MATOUŠ 17; 5

Tehdy se ukáže znamení Syna člověka na nebi ; a tu budou lomit rukama všechny čeledi země a užří Syna člověka přicházet na oblacích nebeských a s velikou mocí a slávou.

MATOUŠ 24; 30

...potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.

1. TESALONICKÝM 4; 17

Hle, přichází v oblacích! Uzří ho každé oko, i ti, kdo ho probodli, a budou kvůli němu naříkat všechna pokolení země. Tak jest, amen.

ZJEVENÍ 1; 7

Tu uslyšeli ti dva proroci mocný hlas z nebe: „Vstupte sem !“ A vstoupili do nebe v oblaku, a jejich nepřátelé na to hleděli.

ZJEVENÍ 11; 12

Evakuace

Vztáhl ruku z výše, uchopil mě,
vytáhl mě z nesmírného vodstva.
Nepříteli mocnému mě vyrval,
těm, kdo nenáviděli mě, kdo zdatnější byli.

ŽALM 18; 17, 18

...potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.

1. TESALONICKÝM 4; 17

Tehdy budou dva na poli, jeden bude přijat a druhý zanechán. Dvě budou mlít obilí, jedna bude přijata a druhá zanechána.

MATOUŠ 24; 40, 41

Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečení v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou. . . . Jeden z těch starců na mne promluvil: „Kdo jsou a odkud přišli ti v bílém rouchu?“ Řekl jsem: „Pane můj, ty to víš!“ A on mi řekl: „To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově.“

ZJEVENÍ 7; 9, 13, 14

Dematerializace během evakuace

Chci říci to, bratři, že člověk, jak je, nemůže mít podíl na království Božím a pomíjitelné nemůže mít podíl na nepomíjitelném.

Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni.

Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost.

1. KORINTSKÝM 15; 50-53

Rematerializace

A zpívali novou píseň:

“Jsi hoden přijmout tu knihu

a rozlomit její pečeti,

protože jsi byl obětován,

svou krví jsi Bohu vykoupil lidi

ze všech kmenů, jazyků, národů a ras

a učinil je královským kněžstvem našeho Boha;

a ujmou se vlády nad zemí.“

ZJEVENÍ 5; 9, 10

Nová Země a nové Nebe

A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo.

ZJEVENÍ 21; 1

Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! V něm se nebesa roztaví v ohni a živly se rozpustí žářem. Podle slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost.

2. LIST PETRŮV 3; 11-13

„Království, vladařská moc
a velikost všech království pod celým nebem
budou dány lidu svatých Nejvyššího.
Jeho království bude království věčné
a všechny vladařské moci ho budou uctívat
a poslouchat.“

DANIEL 7; 27

„Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží, neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu s očí.“

ZJEVENÍ 7; 16, 17

I stane se v posledních dnech,
že se hora Hospodinova domu
bude tyčit nad vrcholky hor,
bude povznesena nad pahorky
a budou k ní proudit národy.
Mnohé pronárody půjdou a budou se pobízet:
„Pojďte, vystupme na Hospodinovu horu,
do domu Boha Jákobova.
Bude nás učit svým cestám
a my budeme chodit po jeho stezkách.“
Ze Siónu vyjde zákon,
slovo Hospodinovo z Jeruzaléma.
On bude soudit mnohé národy,
ztrestá mocné pronárody, i ty nejvzdálenější.
I překují své meče na radlice,
svá kopí na vinařské nože.
Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu,
nebudou se již cvičit v boji.

MICHEÁŠ 4; 1-3

Poučení, která se týkají času konce, budou dána teprve v této době:

„A ty, Danieli, udržuj ta slova v tajnosti a zapečeť tuto knihu až do doby konce. Mnozí budou zmateně pobíhat, ale poznání se rozmnoží.“

DANIEL 12; 4

I stane se potom:

Vyleji svého ducha na každé tělo.
Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat,
vaši starci budou mít sny,
vaši jinoši budou mít prorocká vidění.
Rovněž na otroky a otrokyně
vyleji v oněch dnech svého ducha.
Způsobím, že budou na nebi i na zemi divné úkazy:
krev a oheň a sloupy dýmu.

JOEL 3; 1-3 (Joel 2; 28-30)¹⁰

¹⁰ Pozn. překladatele:

Pozn. překladatele:

V tomto přehledu jsem se zaměřil především na pozitivní stránky biblických proroctví. Líčení apokalyptických jsou vynechána.

Dále je třeba mít na zřeteli skutečnost, že ne vždy je „oblak“ v biblickém líčení „Božím vozem“, neboli kosmickou lodí. Mimosmšťané a bytosti z vyšších kosmických dimenzí jsou při vstupu do naší dimenze obklopeni ochrannou atmosférou. (Někdy též ne plně materializováni.) Tento fakt je zřejmý též z líčení fosforeskující jemné záře, obklopující těla nebeských návštěvníků. Srovnej též Zjevení 10; 1.

Další podrobnosti a doplňky k tématu evakuace obsahují knihy – „Evakuace do vesmíru“, („Evakuierung in den Weltraum“ v němčině) vydané nakladatelstvím VENTLA ve Wiesbadenu (SRN) nebo na americkém kontinentu „Světová evakuace“ („World evacuation“) od Guardian Action Publication, v Aztéku, USA.

Pozn. zpracovatele na internet www.universe-people.cz :

Je třeba vědět, že Stvořitel prvotní všeho a všech dává mantinely negativnímu stavu, co může, a co ne. Tedy to, že nyní jsou Vesmírnými přáteli tlumeny a eliminovány válečné konflikty, hlídány atomové zbraně, prováděna ochrana před vpádem negativních entit z Vesmíru, obnovována ozonová vrstva Země, **neznamená**, že to budou dělat **neustále ve stejné míře !** 51 let se snaží navázat spolupráci s vládami řady zemí této planety. Dosud marně. Ten stav se může dle této volby lidí na Zemi změnit !

(23)

Obsah

(0)

Předmluva od Eufemia del Buono

(1)

Bytost se světelnými křídly

(2)

Místo setkání

(3)

První setkání na zemi

V tomto přehledu jsem se zaměřil především na pozitivní stránky biblických proroctví. Líčení apokalyptických událostí jsou vynechána.

Dále je třeba mít na zřeteli skutečnost, že ne vždy je "oblak" v biblickém líčení "Božím vozem", neboli kosmickou lodí. Mimosmšťané a bytosti z vyšších kosmických dimenzí jsou při vstupu do naší dimenze obklopeni ochrannou atmosférou. (Někdy též ne plně materializováni.) Tento fakt je zřejmý též z líčení fosforeskující jemné záře, obklopující těla nebeských návštěvníků. Srovnej též Zjevení 10; 1.

Další podrobnosti a doplňky k tématu evakuace obsahují knihy - "Evakuace do vesmíru", ("Evakuierung in den Weltraum" v němčině) vydané nakladatelstvím VENTLA ve Wiesbadenu (SRN) nebo na americkém kontinentu "Světová evakuace" ("World evacuation") od Guardian Action Publication, v Aztéku, USA.

(4)

Údolí setkání

(5)

Nebeská bytost

(6)

Mateřská kosmická loď

(7)

Setkání uprostřed města

(8)

Vysvětlení a poučení

(9)

Světlo na moři

(10)

Vznešená žena

(11)

Jev na slunci

(12)

Na palubě hvězdné lodi

(13)

Pobyt v kosmu

(14)

Modlitba a poselství

(15)

Na překrásné planetě

(16)

Poslední setkání

(17)

Dar záchrany

(18)

Doslov

(19)

Výpověď jednoho teologa

(20)

Výměna korespondence mezi Janovem a Wiesbadenem

(21)

Slova Pána zástupů učitelům a spoluúčastníkům oběti

(22)

Některé biblické paralely k textu

(23)

Obsah

Zadní strana obálky knihy:

I když v poslední době mnoho lidí začíná akceptovat různá zjevení, je kontakt andělů s lidmi pocíťován nereálně, jako bychom zapomněli, že ve starozákonní době právě komunikace andělů s lidmi byla přirozená. V knize je poutavým způsobem vyličen setkávání nebeských bytostí s moderní civilizací, které se odehrávalo v Itálii v roce **1980**. Přestože nejčastější kontakt vytvářel anděl Rafael, výjimečně Panna Maria a Ježíš Kristus, je publikace i pro čtenáře, kteří jsou nábožensky založeni, pro své moderní formy, velmi přitažlivá. Při těchto setkáních je jasným, svěžím, přesvědčivým, až sugestivním způsobem vyložen stav naší společnosti v konfrontaci s božími plány vzniku harmonického světa. Dále je zdůvodněna potřeba těchto mimořádných setkání a láskyplně, s příslibem pomoci ukázána optimální cesta dalšího vývoje lidstva. Kniha je silným a optimistickým povzbuzením do nastávajícího apokalyptického období vývoje lidské společnosti. (150 stran, 39 Kčs, květen 1992.)

Přes 7000 stran a 3000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es
www.angely-sveta.ru
www.anges-lumiere.eu
www.angelo-luce.it
www.anioly-nieba.pl
www.feny-angyalai.hu

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)